

PROBUĐENA

KUĆA NOĆI, knjiga osma

P. C. CAST i KRISTIN CAST

KUĆA NOĆI

8. Probuđena

Kristin i ja posvećujemo ovu knjigu LGBT tinejdžerima.

Rodne vas odlike ne određuju kao ljude.

Vaš vas duh određuje.

Bit će bolje.

U srcu ste nam.

Što god da vam "oni" govore, u životu je zaista najvažnija ljubav, uvijek ljubav.

ZAHVALE

Kao i uvijek, zahvaljujemo svojoj obitelji iz St. Martin's Pressa; sjajno je kad možemo iskreno reći da volimo i poštujemo svojeg izdavača!

U srcu nam je naša agentica Meredith Bernstein, bez koje Kuća Noći ne bi postojala.

Velika hvala našim fanovima, koji su najpametniji, najcool Najbolji čitatelji U Svemiru!

I posebno hvala našim poklonicima iz rodnog grada, uz koje je Turneja Kuće Noći po Tulsi tako zabavna.

U srcu nam je Stephen Schwartz, jer nam je dopustio da se poslužimo stihovima njegove magičke pjesme. (I Jacku si u srcu, Stephen!)

P. S. Joshui Deanu iz Phyllisa:

Hvala na citatima.

Hihihih!

Prvo poglavlje

NEFERET

Svojevrsan ozlojeđeni nemir probudio je Neferet, prije nego što je istinski napustila ono bezoblično mjesto između snova i stvarnosti, ispružila je duge, graciozne prste da napipa Kalonu. Nadlaktica koju je dodirnula bila je čvrsta, mišićava. Koža mu je bila glatka i snažna, ugodna pod jagodicama njezinih prstiju. Nije mu trebalo više od tog sitnog, poput pera lakog milovanja. Prenuo se i željno okrenuo prema njoj.

"Božice moja?" Glas mu je bio hrapav od sna i ponovnog buđenja požude. Išao joj je na živce.

Svi su joj oni išli na živce, jer nisu bili on.

"Ostavi me... Kronose." Morala je zastati i razmisliti prije nego što se sjetila njegova apsurdnog, preambicioznog imena.

"Božice, zar sam te nečim oneraspoložio?"

Neferet je pogledala u njega. Mladi Ratnik Erebovih Sinova ležao je ispružen na krevetu pokraj nje. Lijepo mu je lice bilo otvoreno, vidljivo spremno, a akvamarinske oči jednako upečatljive u svijećama obasjanom polumraku njezine ložnice kao i ranije danas, kad ga je gledala kako vježba u dvorištu dvorca. Tada je u njoj pobudio žudnje, i bilo je dovoljno da mu uputi jedan zamaman pogled pa da joj on drage volje pride i uzalud, premda zdušno, pokuša dokazati da je božanstven ne samo imenom.

Problem je u tome što je Neferet već tjelesno upoznala jednog besmrtnika, pa je tako krajnje intimno znala do koje je mjere ovaj Kronos zapravo uljez.

"Dišeš", rekla je Neferet i načas uprla oči pune dosade u njegove plave.

"Dišem, Božice?" Njegove vjeđe, urešene uzorkom tetovaža koje bi I rebale predstavljati oružje s kuglama i buzdovanima, iako su Neferet prije podsjećale na prštavi vatromet za Četvrti srpnja, zbunjeno su se nabrale.

"Pitao si me čime si me to oneraspoložio, pa ti kažem: dišeš. I to posve preblizu meni. To mi kvari raspoloženje. Vrijeme je da se udaljiš iz moje postelje." Neferet je uzdahnula i pucnula prstima, otpuštajući ga. "Idi. Smjesta."

Gotovo je prasnula u smijeh kad je primijetila neprikrivenu povrijeđenost i zgranutost na njegovu licu.

Zar je ovaj mladić zaista vjerovao da bi mogao nadomjestiti njezina božanstvenog Priležnika? Drskost te pomisli samo je raspirila bijes u njoj.

Sjenke unutar sjenki treptale su od iščekivanja po kutovima ložnice Neferet. Premda im nije dala do znanja da ih vidi, osjećala je njihovo komešanje. Godilo joj je.

"Kronose, pružio si mi razbibrigu, i nakratko mi dao izvjesnu mjeru naslade."

Neferet ga je opet dotaknula, ovaj put manje nježno, i nokti su joj ostavili par uzdignutih, bolnih tragova duž njegove mišićave podlaktice. Mladi ratnik nije se lecnuo, ni odmaknuo. Umjesto toga, zadrhtao je od njezina dodira i disanje mu je postalo dublje. Neferet se osmjehnula. Znala je da ovome za požudu treba bol istog trena kad ju je pogledao u oči.

"Pružio bih ti još naslade, ako mi dopustiš", rekao je.

Neferet se osmjehnula. Jezik joj je polako zapalucio i obliznuo joj usne dok je promatrala kako je on gleda.

"Možda u budućnosti. Možda. Zasad tražim od tebe da me ostaviš i da me, naravno, nastaviš štovati."

"Kad bih ti samo mogao pokazati koliko žudim za tim da te štujem opet!" Kronos je izgovorio tu završnu riječ kao da je želi pomilovati njome, a onda je pogriješio i ispružio ruku prema njoj.

Kao da je ima pravo dodirnuti.

Kao da su njezine želje podložne njegovim potrebama i žudnjama.

Sitan odjek iz njezine daleke prošlosti, iz vremena za koje je bila uvjerena da je sahranjeno zajedno s njezinom ljudskošću, dopro je do Neferet iz balzamiranih uspomena. Osjetila je dodir svojeg oca, pa čak i osjetila kiseo smrad njegova užeglog, alkoholičarskog daha kad joj je djetinjstvo prodrlo u sadašnjost.

Neferet je reagirala trenutno. Lakoćom udisaja podigla je ruku s ratnikove podlaktice i ispružila je, dlanom prema van, prema najbližoj sjenki što joj je vrebala po zakucima ložnice.

Mrak je reagirao na njezin dodir još brže nego maloprije Kronos. Osjetila je njegovu smrtonosnu studen i počela se sladiti tim doživljajem, napose stoga što joj je počeo tjerati nadolazeće uspomene. Nonšalantnom je kretnjom poprskala Kronosa Mrakom, rekavši:

"Želiš li stvarno taj bolni znamen, okusi moj hladni plamen."

Mrak koji je Neferet bacila na Kronosa halapljivo je prodro kroz njegovu mladu, glatku kožu, presijecajući pruge jarkog crvenila kroz podlakticu koju je još maloprije milovala.

Prostenjao je, premda ovaj put prije od straha negoli od strasti.

"A sad poslušaj moju zapovijed. Ostavi me. I upamti, mladi ratniče, da božica sama izabire kada, gdje i kako će je drugi dotaknuti. Da nisi više nikad prekoračio mjeru."

Držeći se za raskrvarenu ruku, Kronos se duboko naklonio Neferet. Na zapovijed, Božice moja."

"Koja božice? Konkretno reci, Ratniče! Nemam želje da me se oslovljava nejasnim naslovima."

Reagirao je istog trena.

"Utjelovljena Nyx. To je tvoj naslov, Božice moja."

Stisnuti pogled malo joj se smekšao. Lice Neferet opustilo se u uobičajenu krinku ljepote i topline.

"Tako treba, Kronose. Tako treba. Vidiš li kako je lako mene zadovoljiti?"

Zarobljen njezinim smaragdnom pogledom, Kronos je kratko kimnuo, te stisnuo desnu šaku nad srcem i rekao:

"Da, Božice moja, Nyx moja", i ponizno se udaljio nauznak iz njezine ložnice.

Neferet se opet osmjehnula. Kakve veze ima to što ona zapravo nije utjelovljena Nyx. Istini za volju, Neferet nije ni zanimalo igranje uloge utjelovljene božice.

"To bi podrazumijevalo da sam ja nešto manje od božice", kazala je sjenkama što su se sjatile oko nje. Zaista je bitna samo moć, a ako joj naslov Utjelovljene Nyx pomaže da stekne moć, naročito među Ratnicima iz reda Erebovih Sinova, onda je to naslov kojim će tražiti da je se naziva.

"Ali ja težim prema nečemu većem, daleko većem od stajanja u sjeni jedne božice."

Uskoro će biti spremna izvesti sljedeći korak, i znala je da će uspjeti izmanipulirati neke Erebove Sinove tako da stanu na njezinu stranu. Dobro, ne u dovoljnom broju da bi presudno mogli utjecati na ishod bitke svojom fizičkom snagom, ali dostatno da bratoubilačkom borbom rasprše srčanost ostalih Ratnika.

Muškarci, pomislila je s prezirom. *Tako ih lako obmanu krinke ljepote i naslova, tako se lako izrabe meni u korist.*

Ta joj je pomisao bila ugodna, ali nije ju obuzela u dovoljnoj mjeri da nespokojno ne bi ustala iz kreveta. Neferet se umotala u svileni haljetak i izašla iz ložnice u hodnik. Prije nego što je svjesno razmislila kamo ide, shvatila je da je krenula prema stubištu što vodi prema utrobi dvorca.

Sjenke unutar sjenki lebdjele su za Neferet kao mračni magneti privučeni sve jačom uznemirenošću u njoj. Znala je da idu za njom. Znala je da su opasne i da se hrane njezinom nelagodom, njezinim bijesom, njezinom nespokojnom sviješću. Ali, začudo, njihova ju je bliskost nekako smirivala.

Pri spuštanju je zastala samo jedanput. Zašto ponovno idem do njega?

Zašto mu noćas dopuštam da mi prodre u misli? Neferet je odmahнула glavom kao da želi iz nje istjerati te nijeme riječi, i progovorila u usko, prazno stubište, obraćajući se Mraku što je pozorno lebdio oko nje.

"Idem zbog toga što sam to poželjela. Kalona je moj Priležnik. Ranu je zadobio dok me služio. Posve je prirodno da mislim na njega."

Zadovoljno se osmjehnuvši, Neferet je nastavila silaziti zavojitim stubištem, lako potiskujući istinu: Kalona je zadobio ranu zato što ga je ona zarobila u stupicu, a uslugu koju joj sada čini, čini pod prisilom.

Stigla je do tamnice, isklesane u vjekovnoj davnini iz kamenita podnožja otoka Caprija ispod dvorca, i nečujno krenula kroz bakljama rasvijetljeni hodnik. Ratnik iz reda Erebovih Sinova na straži pred zakračunatom odajom nije uspio suspregnuti iznenađen trzaj. Osmijeh se proširio na licu Neferet. Njegov joj je zgranuti izgled, prožet strahom, dao do znanja da joj sve bolje polazi za rukom prividno materijaliziranje ni iz čega doli sjena i noći. To joj je poboljšalo raspoloženje, ali nedovoljno da bi mekoća osmijeha ublažila strogi zapovjedni prizvuk u njezinu glasu.

"Odlazi. Želim ostati nasamo sa svojim Priležnikom."

Erebov Sin oklijevao je tek trenutak, ali ta kratka stanka bila je dovoljna da se Neferet odluči pobrinuti za to da dotični Ratnik u sljedećih nekoliko dana svakako bude pozvan natrag u Veneciju. Možda zbog hitnog slučaja vezanog uz nekog njemu bliskog...

"Svećenice, ostavljam vas nasamo. Ali znajte da ću ostati dovoljno blizu da vas čujem i javiti se na vaš poziv ako vam zatrebam." Ne pogledavši je u oči, Ratnik je stisnuo šaku preko srca i naklonio se, premda prenisko da bi naklon njoj bio po volji.

Neferet ga je ispratila pogledom niz uski hodnik.

"Da", prišapnula je sjenkama. "Osjećam da će se njegovoj partnerici dogoditi nešto vrlo nezgodno."

Neferet je izgledila čistu svilu svojeg haljetka i okrenula se prema zaključanim drvenim vratima. Duboko je udahнула memljivi zrak tamnice.

Odmaknula je gusti uvojak kestenjaste kose s lica i otkrila svoju ljepotu, kao da se njome naoružava za boj.

Neferet je mahnula rukom prema vratima i ona su joj se otvorila. Zakoračila je u odaju.

Kalona je ležao na golom zemljanom podu. Htjela mu je prirediti postelju, ali diskretnost joj je naložila što da radi. Stvarno nije bila stvar u tome da ga drži u zatočeništvu. Jednostavno je postupila mudro. On mora privesti kraju zadatak koji mu je postavila, to je za njega najbolje. Povrati li se

njegovu tijelu previše one besmrtno snage, Kalonu će to samo zbuniti, žalosno zbuniti. Naročito zbog toga što je dao riječ da će djelovati kao njezin mač na Onome Svijetu i riješiti ih oboje nelagode koju im je Zoey Redbird stvorila u ovome vremenu, u ovoj stvarnosti.

Neferet je prišla njegovu tijelu. Njezin je Priležnik ležao ispružen na leđima, gol, pokriven samo velom svojih krila boje oniksa. Elegantno je kleknula, a zatim se prostrla bočno, licem okrenuta prema njemu, po debelom životinjskom krznu koje je naložila da stave pokraj njega kako bi joj bilo ugodnije.

Neferet je uzdahnula. Dotaknula je Kalonino lice sa strane.

Koža mu je bila hladna kao i uvijek, ali beživotna. Nije uopće reagirao na njezin posjet.

"Zašto ti treba tako dugo, ljubavi moja? Zar se nisi brže mogao riješiti jedne iritantne djevojčure?"

Neferet ga je opet pomilovala; ovaj put, ruka joj je spuznula s njegova lica niz krivulju vrata, prešla preko prsa i zaustavila se na udubljenjima koja mu definiraju preplet mišića na abdomenu i struku.

"Prisjeti se svojeg zavjeta i ispuni ga, pa da te mogu iznova primiti u svoj zagrljaj i svoju postelju. Krvlju i Mrakom zavjetovao si se spriječiti povratak Zoey Redbird u tijelo i time je uništiti, da bih ja mogla ovladati ovim magičkim suvremenim svijetom." Neferet je opet pomilovala besmrtnikov uski struk, potajice se smješkajući sebi u bradu. "E, da, a ti ćeš biti meni uz bok dok budem vladala, naravno."

Nevidljive budalama iz Erebovih Sinova koje bi ih trebale uhoditi za račun Visokog vijeća, crne paukolike niti što su držale Kalonu zarobljenog uz tlo zadrhtale su i pomaknule se, okrznuvši Neferet po ruci svojim studenim ticalima. Na trenutak smetena njihovom zamamnom hladnoćom, Neferet je otvorila dlan Mraku i pustila da joj se ispreplete oko zapešća, zasijecajući joj se posve plitko u kožu, nedovoljno da bi joj pritom nanio nepodnošljive bolove, tek toliko da si privremeno utaži beskrajnu žudnju za krvlju.

Prisjeti se prisege kojom si se zavjetovala...

Riječi su prohujale oko nje poput zimskog vjetrova kroz ogoljene krošnje.

Neferet se namrštila. Ne treba nju podsjećati. Jasna stvar da je svjesna svoje prisege. Kad je Mrak odlučio ispuniti njezin nalog, zarobiti Kalonino tijelo i silom odagnati njegovu dušu na Onaj Svijet, pristala je da će zauzvrat žrtvovati život nekog nevinog, kojeg Mrak dotad nije uspio okaljati.

Prisega je i dalje na snazi. Pogodba i dalje vrijedi, čak i ako Kalona doživi neuspjeh, Tsi Sgili...

Riječi su se ponovno šaptom oglasile oko nje.

"Kalona neće doživjeti neuspjeh!" proderala se Neferet, krajnje razjarena zbog drskosti kojom je se Mrak usuđuje koriti. "A ako ga i doživi, sapela sam njegov duh da uslišava moje naloge dokle god on bude bio besmrtn, tako da će čak i u neuspjehu meni donijeti pobjedu. Ali neće doživjeti neuspjeh." Ponovila je te riječi polako i razgovijetno, iznova ovladavajući svojom sve naprasnijom naravi.

Mrak joj je obliznuo dlan. To ju je blago zaboljelo, premda joj je godilo, i zagledala se u niti s naklonošću, kao da su to tek pretjerano uzbuđene mačkice što se nadmeću da joj privuku pažnju.

"Mile moje, samo se strpite. Nije još ispunio cilj svojeg pohoda. Moj Kalona još uvijek je puka ljuštura. Samo mogu pretpostaviti da se Zoey još zadržava na Onome Svijetu, ne posve živa i, nažalost, još ne ni mrtva."

Ticala opletena oko njezina zglavka zadrhtala su, i Neferet se načas učinilo da čuje potmulo valjanje podrugljiva kruga podsmijeha u daljini.

Ali nije imala vremena razmišljati o mogućim značenjima takova zvuka, je li stvaran, ili je tek sastavni dio ovog sve šireg svijeta Mraka i moći što u sve većoj i većoj mjeri zauzima ono što je nekoć poznavala kao stvarnost, jer upravo u tom trenutku Kalonino se zarobljeno tijelo grčevito trgnulo i on je naglo, bolno udahnuo punim plućima.

Pogled joj je smjesta poletio prema njegovu licu, pa je posvjedočila užasu otvaranja njegovih očiju, premda nisu bile ništa više od praznih, krvavih duplji.

"Kalona! Ljubavi moja!" Neferet je kleknula i nagnula se nad njega, ruku ustreptalih oko njegova lica.

Mrak koji joj je dotada obavijao zapešća nabreknuo je od iznenadnog naleta moći, zbog čega se lecnula prije nego što su ticala strelovito napustila njezino tijelo i pridružila se bezbrojnim ljepljivim pipcima što su poput mreže lebdjeli i pulsirali podno kamenog svoda tamnice.

Prije nego što je Neferet stigla oblikovati zapovijed kojom bi prizvala neko ticalo sebi i naložila mu da objasni takvo osebujno ponašanje, zasljepljujući bljesak svjetla, tako blistavog i sjajnog da je pred njim morala ukloniti oči, buknuo je sa stropa.

Mreža Mraka ulovila ga je, neljudskom oštrinom presijecajući svjetlo i hvatajući ga u zamku.

Kalona je otvorio usta u bezvučnom vrisku.

"Što je bilo? Naređujem da mi kažeš što je sad ovo!" kriknula je Neferet.

Vratio ti se tvoj Priležnik, Tsi Sgili.

Neferet je netremice gledala kako Mrak silom skida kuglu zarobljenog svjetla iz zraka i s užasnim siktanjem zabija Kaloni dušu natrag u tijelo kroz očne duplje.

Krilati besmrtnik počeo se bolno koprcati. Podigao je ruke i njima prekrivio lice, te počeo hrapavo, isprekidano dahtati.

"Kalona! Priležniče moj!" Neferet je reagirala automatski, kao dok je bila mlada iscjeliteljica. Dlanovima je pritislula Kalonine šake, usredotočila se brzo i spretno, te rekla: "Uspokoji ga... ukloni mu bol... pretvori njegovu agoniju u crveno sunce što zalazi za obzorje, što nestane nakon što načas propara noćno nebo koje čeka u prikrajku."

Drhtaji koji su dotad kidali Kalonino tijelo gotovo smjesta su se počeli smirivati. Krilati besmrtnik duboko je udahnuo. Premda su mu se šake tresle, čvrsto je primio Neferet za ruke i odmaknuo ih od svojeg lica. Zatim je otvorio oči. Bile su zagasite jantarne nijanse viskija, bistre i suvise. Opet je postao potpuno svoj.

"Vratio si mi se!" Neferet je na trenutak osjetila tako silovito olakšanje zbog toga što je on sada budan i pri svijesti da je zamalo zaplakala.

"Ispunio si svoju misiju." Neferet je počela rukama otirati ticala što su još uvijek uporno prianjala uz Kalonino tijelo, mršteći se zbog njihove tako očite nevoljkosti da prestanu zadržavati njezina ljubavnika.

"Iznesi me iz zemlje." Glas mu je bio opor nakon duge šutnje, ali riječi su mu bile lucidne. "Nosi me k nebu. Treba mi da vidim nebo."

"Da, naravno, ljubavi." Neferet je mahnula prema vratima, koja su se opet otvorila. "Ratniče! Moj se Priležnik probudio. Pomozi mu da se popne na krov dvorca!"

Erebov Sin koji ju je tako nedavno iziritirao bespogovorno je poslušao njezinu zapovijed, premda je Neferet zamijetila da se sav zgranuo zbog Kalonina iznenadnog povratka u život.

Pričekaj dok ne čuješ cijelu priču. Neferet ga je prostrijelila nadmoćnim podsmijehom. *U najskorije vrijeme i ti i ostali Ratnici primat ćete naredbe samo od mene, jer u suprotnom ćete stradati.* Ta joj je misao godila dok je izlazila za njima dvojicom iz podzemnih odaja davnašnje utvrde na Capriju, uspinjući se kat po kat sve dok napokon nisu izbili s dugog kamenog stubišta na krov.

Ponoć je već bila prošla. Mjesec je visio blizu obzorja, žut i težak, premda još uvijek ne pun.

"Pomozi mu da sjedne na tu klupu, a onda nas ostavi", naredila mu je Neferet, mahnuvši prema istančano isklesanoj mramornoj klupi postavljenoj uz rub krova dvorca, odakle se pružao istinski veličanstven pogled na ljeskanje Tirenskog mora. Ali Neferet nimalo nije zanimala

ljepota oko nje. Odmahnula je Ratniku da ode i odagnala ga iz misli, premda je znala da će on smjesta javiti Visokom vijeću da se njezinu Priležniku duša vratila u tijelo.

To sada nije bitno. To će moći naknadno razriješiti.

Sada su bitne samo dvije stvari:

Kalona joj se vratio, a Zoey Redbird je mrtva.

Drugo poglavlje

NEFERET

"Opiši mi to, ispričaj mi sve polako i jasno, želim uživati u svakoj riječi." Neferet je prišla Kaloni, klekla pred njega i počela milovati meka, tamna krila što su se labavo rasklopila oko besmrtnika kad je sjeo na klupu, lica podignuta prema noćnom nebu, brončana tijela oplakana zlaćanim sjajem mjeseca. Trudila se u sebi primiriti drhtaje od iščekivanja njegova dodira, od povratka njegove hladne strasti, njegove studene jare.

"Što bi htjela da ti kažem?" Nije ju pogledao u oči. Umjesto toga, otvorio je lice nebu, kao da može upiti prostranstva svoda nad njima.

Lecnula se od njegova pitanja. Požuda je jenjala u njoj, a ruka joj je prestala milovati njegovo krilo.

"Htjela bih da mi potanko opišeš našu pobjedu, kako bih se mogla uz tebe sladiti njezinim prepričavanjem." Kazala mu je to polako, misleći da mu je mozak možda još pomalo ošamućen od nedavnog izmještanja duše.

"Našu pobjedu?" rekao je.

Neferet je stisnula zelene oči.

"Dakako. Moj si Priležnik. Tvoja je pobjeda moja, kao što je moja tvoja."

"Gotovo si božanski velikodušna. Zar si postala božica za vrijeme mog izbivanja?"

Neferet ga je počela potanko proučavati pogledom. I dalje nije gledao u nju; glas mu je bio gotovo bezizražajan. Zar je on to drzak? Prešla je preko njegova pitanja, premda ga je nastavila pomno motriti.

"Što se dogodilo na Onom Svijetu? Kako je Zoey skončala?"

Znala je što će joj reći istog trenutka kad su njegove jantarne oči napokon pronašle njezine, premda je djetinjasto prekrila uši i počela ljuljati glavu naprijed-natrag, naprijed-natrag dok je izgovarao riječi koje su joj se poput mača zarivale u dušu.

"Zoey Redbird nije mrtva."

Neferet je ustala i silom odmaknula dlanove s ušiju.

Odmaknula se nekoliko koraka od Kalone, tupo zureći u tekući safir noćnog neba nad sobom. Počela je disati polako, pažljivo, ne bi li obuzdala emocije koje su kiptjele u njoj. Kad je napokon osjetila da će to moći izvesti, a da ljutito ne zavrišti u nebo, progovorila je.

"Zašto? Zašto nisi ostvario cilj svojeg pohoda?"

"Bio je to tvoj pohod, Neferet. Nikada moj. Prisilila si me da se vratim u predio iz kojeg sam bio prognan. Dogodilo se ono što se moglo i predvidjeti: Zoeyni prijatelji stali su uz nju. Uz njihovu pomoć uspjela je izliječiti svoju smrskanu dušu i iznova pronaći sebe."

"Zašto to nisi spriječio?" Glas joj je bio leden. Nije se ni načas okrenula prema njemu.

"Nyx."

Neferet je čula kako mu to ime silazi s usana kao da izgovara molitvu, tiho, prigušeno, sa štovanjem. Osjetila je kako je probada ljubomora.

"Zašto spominješ božicu?" Praktički je procijedila to pitanje.

"Umiješala se."

"Kako to misliš?" Neferet se naglo okrenula. Od nevjerice prožete strahom riječi su joj zvučale zadihano, prepune dvojbi. "Zar očekuješ da povjerujem kako se Nyx doslovce uplela u tijek smrtničkog odabira?"

"Ne", rekao je Kalona, opet zvučeći umorno. "Nije se uplela; umiješala se, i to tek nakon što se Zoey već uspjela izliječiti. Nyx ju je blagoslovila zbog toga. Taj blagoslov doprinio je spasenju nje i njezina Ratnika."

"Zoey je živa." Neferet je zvučala suho, hladno, beživotno.

"Živa je."

"To znači da mi duguješ podređenost svoje besmrtnu dušu." Počela se udaljavati od njega, odlazeći prema izlazu s krova.

"Kamo si pošla? Što će sada biti?"

Zgađena onim što je doživjela kao slabost u njegovu glasu, Neferet se okrenula prema njemu. Isprsilila se visoko i ponosito, i ispružila ruke da bi joj ljepljive niti što su cijelo vrijeme pulsirale oko nje mogle slobodno dodirivati kožu, milovati je.

"Što će sada biti? Pa, to je posve jednostavno. Pobrinut ću se za to se Zoey odvuče natrag u Oklahomu. Tamo ću, onako kako sama želim, ostvariti zadatak u kojem si ti podbacio."

Besmrtnik je uputio pitanje njezinim sve udaljenijim leđima.

"A što će biti sa mnom?"

Neferet je zastala i osvrnula se prema njemu.

"Ti ćeš se također vratiti u Tulsu, samo zasebno. Potreban si mi, ali ne možeš se više pojavljivati u javnosti samnom. Zar se ne sjećaš, ljubavi, da si sada ubojica? Na tebi leži odgovornost za smrt Heatha Lucka."

"Ona leži na nama", rekao je.

Svilenio mu se osmjehnula.

"Ne, prema mišljenju Visokog vijeća." Pogledala ga je u oči. "Evo kako će biti. Želim da brzo povratiš snagu. Do smiraja sutrašnjeg dana morat ću izvijestiti Visoko vijeće da ti se duša vratila u tijelo, te da si mi priznao kako si ubio tog ljudskog dječaka zbog toga što si njegovu mržnju prema meni smatrao prijetnjom. Kazat ću im da sam te samilosno kaznila, budući da si bio uvjeren da me štitiš. Odredila sam za tebe samo stotinu udaraca bičem, a zatim te prognala iz svoje blizine na stotinu godina."

Kalona se upinjao da se zadrži u sjedećem položaju. Neferet je bilo drago kad je opazila bljesak ljutnje u njegovim jantarnim očima.

"Očekuješ punih stotinu godina biti lišena mojeg dodira?"

"Naravno da ne. Velikodušno ću ti dopustiti da mi se vratiš nakon što li se rane zaliječe. Nakon toga ću i dalje raspolagati tvojim dodirom; to se samo neće odvijati pred znatiželjnim očima javnosti."

Podigao je obrvu. Pomislila je kako odiše nabusitošću, čak i tako oslabljen i poražen.

"Koliko dugo očekuješ da se krijem po sjenama i pretvaram da se liječim od nepostojećih rana?"

"Očekujem da mi ne izlaziš na oči sve dok ti stvarne rane ne zarastu." I hitrom, preciznom kretnjom, Neferet je prislonila zapešće uz svoje usne i duboko ga zagrizla, smjesta otvarajući kružnu, krvavu ranu. Zatim je počela izvoditi kružne pokrete podignutom rukom, prosijavajući zrak dok su joj ljepljive niti Mraka proždrljivo palucale po zapešću, poput pijavica prianjajući uz krv. Čvrsto je stisnula zube, sileći se da ostane posve mirna čak i kad su se pipci počeli oštro zabadati i zabadati u nju. Kad je stekla dojam da su dovoljno nabubrili, Neferet im se obratila tiho, s ljubavlju.

"Primili ste svoj danak. Sad morate izvršiti moj nalog." Prešla je pogledom s nabreklih ticala Mraka na svojeg besmrtnog ljubavnika.

"Duboko ga izbičujte. Stotinu puta." Neferet je bacila Mrak na Kalonu.

Onemoćali besmrtnik stigao je tek raširiti krila i baciti se prema rubu krova dvorca. Britki pipci ulovili su ga usred skoka. Ovili su mu se oko osjetljivog podnožja krila, na spoju s njegovom kralježnicom. Umjesto da skoči s krova, ostao je zarobljen, privezan uz pradavnu kamenu balustradu dok je Mrak počinjao polako, metodično zasijecati brazgotine na njegovim golim leđima.

Neferet je to promatrala sve dok mu ponosita, markantna glava nije poraženo klonula, a tijelo mu se počelo grčevito trzati sa svakim reskim udarcem.

"Nemojte mu nanijeti trajne ožiljke. Kanim ponovno uživati u ljepoti njegove kože", rekla je, te okrenula leđa Kaloni i odlučnim korakom otišla s krvlju oblivenog krova.

"Izgleda da sve moram učiniti sama, a toliko još posla ima... toliko posla..." prišapnula je Mraku koji joj se vrzmao oko gležnjeva.

Neferet se tada učinilo da je u sjenkama u dubini sjenki primijetila obris masivnog bika koji je promatra pohvalno, s nasladom.

Neferet se osmjehnula.

Treće poglavlje

ZOEY

Po bezbrojiti put pomislila sam kako je čudesna prijestolna dvorana Sgiach. Ona je vampyrska kraljica iz davnine, ona koja Odrubljuje Sve Glave, izuzetno moćna i okružena vlastitim, osobnim Ratnicima koji se zovu Čuvari. Kvragu, svojedobno se čak usudila suprotstaviti Visokom vampyrskom vijeću, i pobijedila je, ali zamak joj nije gadna srednjovjekovna varijanta autokampa s poljskim zahodima (fuj). Zamak Sgiach je utvrda, ali, kako to kažu tu u Škotskoj, otmjena utvrda. Kunem se, pogled sa svakog prozora okrenutog prema moru, ali pogotovo iz prijestolne dvorane, lako je nevjerojatan da djeluje kao da bi trebao biti na HDTV-u, a ne tu, ispred mene, u stvarnom životu.

"Ovdje je prekrasno." Okej, pričati sama sa sobom, pogotovo neposredno nakon što sam bila, je li, ne sasvim pri sebi na Onom Svijetu možda mi i nije bilo baš pametno. Uzdahnula sam i slegnula ramenima. "Šta god. Nala mi nije tu, Stark nije skroz pri sebi, Afrodita s Dariusom radi stvari o kojima radije ne bih razmišljala, a Sgiach je otišla izvodit nekakvu magiku ili rasturat na vježbanju superjunačke klase sa Seorasom, pa mi nekako nema druge nego da pričam sama sa sobom."

"Samo sam provjeravala e-mail, nema u tome ni magike ni rasturanja."

Valjda sam na to trebala poskočiti. Mislim ono, kraljica kao da se materijalizirala iz zraka pokraj mene, ali od one smrskane sluđenosti na Onom Svijetu očito sam stekla dosta visoku toleranciju na prepadanje. K tome, s ovom vampyrskom kraljicom osjećala sam se neobično blisko. Da, ulijeva ona strahopoštovanje, ima lude moći i sve to, ali u ovih nekoliko tjedana otkako smo se Stark i ja vratili nije me ispustila iz vida. Dok su se Afrodita i Darius odurno ljubakali i hodali plažom držeći se za ruke, i dok je Stark spavao i spavao i spavao, Sgiach i ja provodile smo

vrijeme zajedno. Ponekad u razgovoru, ponekad ne. Prošli su već dani otkako sam zaključila da je ona najcool žena koju sam u životu upoznala, i među vampovima, a i inače.

"Šališ se, je l' tako? Ti si ratnička kraljica iz davnine koja živi u zamku na otoku na koji nitko ne može stupiti bez tvog dopuštenja, a provjeravaš e-mail? Meni to zvuči ko magika."

Sgiach se nasmijala.

"Znanost često djeluje zagonetnije od magike, barem meni, odvajkada. Kad smo kod toga, upravo razmišljam o tome kako je čudno što dnevna svjetlost tako ozbiljno utječe na tvojeg Čuvara."

"Ne samo na Starka. Mislim ono, njemu je u zadnje vrijeme lošije budući da je, je li, budući da je ranjen." Jezik mi se zapleo i zastala sam, jer nisam htjela priznati kako mi je teško gledati svog Ratnika i Čuvara u tako očito lošem stanju. "To stvarno nije uobičajeno za njega. Obično može ostati pri svijesti danju, makar ne može istrpjeti izravno sunce. Tako je sa svim crvenim vampyrima i početnicima. Sunce ih sredi."

"Pa, mlada kraljice, to što te tvoj Čuvar ne može čuvati preko dana moglo bi ti stvoriti značajne poteškoće."

Slegnula sam ramenima, premda su mi od njenih riječi kralježnicom prostrujali srsi, možda od proročanske slutnje.

"A da, eto, u zadnje vrijeme sam se naučila brinuti sama za sebe. Mislim da ću se moći samostalno provući kroz nekoliko sati dana", rekla sam s oštrinom u glasu koja je iznenadila čak i mene.

Sgiach je ulovila moj pogled zelenkastožantarnim očima.

"Ne dopusti da od toga otvrdneš."

"Od toga?"

"Od Mraka i borbe protiv njega."

"Zar ne moram biti tvrda da bih se mogla boriti?"

Sjetila sam se kako sam pribila Kalonu za stijenku arene na Onom Svijetu ratničkim claymoreom, i želudac mi se stisnuo.

Odmahnula je glavom, a posljednja svjetlost dana odrazila joj se s pramena srebrne kose, odbljesnuvši poput mješavine cimeta i zlata.

"Ne, moraš biti jaka. Moraš biti mudra. Moraš poznavati samu sebe i svoje povjerenje ukazivati samo dostojnima. Dopustiš li borbi protiv Mraka da te otvrdne, izgubit ćeš širu sliku."

Odvratila sam pogled od nje i zagledala se u sivoplavu pučinu oko otoka Skye. Sunce je zalazilo u ocean, prostirući nježne ružičaste i koraljne nijanse preko sve tamnijeg neba. Bilo je prekrasno i spokojno, i sve mi je izgledalo krajnje uobičajeno. Dok sam tu stajala, bilo mi je teško zamisliti da negdje tamo vani, u svijetu, vrebaju zlo i Mrak i smrt.

Ali Mrak je postojao tamo negdje, vjerojatno dozlaboga umnogostručen. Kalona me nije uspio ubiti, a zbog toga će se Neferet stvarno, stvarno razbjesnjeti.

Već od same pomisli na značenje toga, na to da ću se morati opet nositi s njom i Kalonom i cijelom tom užasnom kakicom koja stalno prati njih dvoje, osjetila sam se nevjerojatno umorno.

Okrenula sam se od prozora, isprсила se i pogledala Sgiach ravno u oči. "Što ako mi se više ne da boriti? Što ako želim ostati ovdje, pa makar nakratko? Stark nije još sasvim svoj. Mora se odmoriti i prizdraviti. Već sam poslala Visokom vijeću onu poruku o Kaloni. Znajuju da je ubio Heatha i zatim pokušao dokrajčiti mene, kao i to da je Neferet do grla umiješana u sve i da se urotila s Mrakom. Visoko vijeće može izaći nakraj s Neferet. Kvrugu, odrasli moraju izaći nakraj s njom i sa zlim gadarijama koje ona stalno nanosi svemu živom."

Sgiach je nastavila šutjeti, pa sam uzela daha i nastavila brbljati.

"Klinka sam. Sedamnaest mi je godina. I to jedva. Koma sam iz geometrije. Španjolski mi ne ide. Još ne mogu ni na izbore izaći. Nisam odgovorna za borbu protiv zla, nego za maturiranje u srednjoj školi i, po mogućnosti, preživljavanje Promjene. Duša mi je bila smrskana, a dečka su mi ubili. Zar ne zaslužujem predah? Pa makar mali?"

Sasvim sam se iznenadila kad mi je Sgiach sa smiješkom rekla:

"Da, Zoey, smatram da zaslužuješ."

"Hoćeš reći, smijem ostati tu?"

"Koliko god te volja. Znam kako je to kad osjećaš da te svijet prejako stišće sa svih strana. Ovdje je svijetu, kao što kažeš, dopušteno da uđe samo na moju zapovijed, a uglavnom mu zapovijedam da ne prilazi."

"Što je s borbom protiv Mraka i zla i čega sve ne?"

"Zateći ćeš je i kad se vratiš."

"Opa. Ozbiljno?"

"Ozbiljno. Ostani ovdje, na mom otoku, sve dok ti se duša istinski ne odmori i obnovi, i dok ti savjest ne naloži da se vratiš u svoj svijet i svoj lamošniji život."

Zanemarila sam sitan ubod koji je u meni izazvala riječ savjest.

"I Stark može ostati sa mnom, je l' tako?"

"Naravno. Kraljica uza se uvijek mora imati svojega Čuvara."

"Kad smo kod toga," brzo sam rekla, sretna što mogu skrenuti temu s pitanja savjesti i borbe protiv zla, "koliko je dugo Seoras već tvoj Čuvar?" Kraljičine su se oči smekšale, a smiješak joj je postao slađi, topliji i čak još ljepši.

"Seoras je postao moj Zavjetovani Čuvar prije više od pet stotina godina."

"Vrag te neće! Pet stotina godina? Pa koliko si ti onda stara?"

Sgiach se glasno nasmijala.

"Nakon izvjesne točke, životna je dob nebitna, zar ne?"

"A i ni ti lepe pitat pucu kolko joj je let."

Čak i da ništa nije rekao, znala bih da je Seoras ušao u prostoriju. Lice Sgiach promijeni se kad je on uz nju. Kao da joj upali prekidač od kog u njoj nešto zasja mekim, toplim sjajem. A kad joj je uzvratio pogled, samo načas, nije djelovao sasvim grubo i prekaljeno, onako u stilu "radije bih te razvalio ko beba zvečku nego razgovarao s tobom".

Kraljica se nasmijala i dotaknula nadlakticu svog Čuvara tako intimno da sam se ponadala da ćemo Stark i ja uspjeti pronaći barem djelić toga što postoji između njih dvoje. A ako me on bude zvao pucom i nakon pet stotina godina, e pa i to bi mi bilo prilično cool.

Heath bi me zvao pucom. Dobro, curom, vjerojatnije. Najvjerojatnije bi me samo zvao Zo, zauvijek samo svojom Zo.

Ali Heath je mrtav i pokojni, i nikad me više neće nikako zvati.

"Mlada kraljica, on te iščekuje."

Zgranuto sam blenula u Seorasa.

"Heath?"

Ratnik me pogledao mudro, s razumijevanjem, i progovorio blagim tonom.

"Je, tvoj te Heath bormeš iščekuje negdi tam f budućnosti, al to sam za tvoga Čuvara rekel."

"Stark! O, dobro je, probudio se."

Znala sam da mi se u glasu čuje krivnja. Nisam imala namjeru i dalje misliti na Heatha, ali teško sam se suzdržavala. Bio mi je u životu od moje devete godine, a mrtav je tek nekoliko tjedana. Pribrala sam misli, uputila kratak naklon Sgiach, i krenula prema izlazu.

"Ni ti on u odaji", rekao je Seoras. "Dečec ti je tam prek v lugu. Zamolil te da mu tamo dojdeš."

"Izašao je?" Iznenadeno sam zastala. Otkako se Stark vratio s Onog Svijeta, bio je tako slab i onemoćao da je mogao praktički samo jesti, spavati i igrati videoigrice sa Seorasom, što je zapravo bio superčudan prizor, kao nekakav spoj srednje škole s filmom Hrabro Srce i igricom "Je, dečec je prestal pimplat oko svoje šminkice i sad se spet ponaša kak za jenega Čuvara i spada."

Stavila sam šaku na bok i stisnutih očiju pogledala starog Ratnika.

"Zamalo je poginuo. Izrezuckao si ga na komadiće. Bio je na Onom Svijetu. Daj mu se malo skini s vrata. Pobogu."

"Je, dobre, al ni on zaprav hmrl, je 1 tak?"

Prevrnula sam očima.

"Kažeš, u lugu je?"

"Je."

"Oki doki."

Dok sam se žurila kroz vrata, ispratio me glas Sgiach.

"Ponesi onu lijepu maramu koju si kupila u selu. Večeras je hladno."

Bilo mi je pomalo čudno čuti takvo što od Sgiach. Mislim ono, da, na Skyeu je hladno (i najčešće kišno), ali početnici i vampovi ne osjećaju vremenske promjene kao ljudi. Ali, šta god. Kad ti ratnička kraljica kaže da nešto napraviš, obično je najpametnije poslušati je. I tako sam svratila u golemu sobu koju sam dijelila sa Starkom i uzela maramu koju sam prebacila preko ruba kreveta s baldahinom. Bila je od kašmira krem boje, s upletenim zlatnim nitima, i imala sam dojam da vjerojatno ljepše izgleda dok tako visi naspram grimiznih zavjesa nad posteljom nego oko moga vrata.

Načas sam zastala i pogledala krevet koji sam proteklih tjedana dijelila sa Starkom. Tu sam se znala sklupčati uz njega, držati ga za ruku i odmarati glavu na njegovu ramenu dok sam ga promatrala kako spava. Ali ništa više. Nije me pokušao ni zafrkavanjem nagovoriti da se barimo.

Sranje! Stvarno mu nije dobro!

Sva sam se zgrozila u sebi dok sam nabrajala koliko je puta Stark propatio zbog mene: strijela ga je zamalo ubila zato što je primio hitac namijenjen meni, morao je biti sav izrezan i onda smaknuti dio sebe kako bi prošao na Onaj Svijet i tamo mi se pridružio, a onda ga je Kalona smrtno ranio zato što je smatrao kako je to jedini način da dopre do onoga smrskanog u meni.

Samo, ja sam ga i spasila, podsjetila sam se. Stark je imao pravo, pogled na to kako ga Kalona muči natjerao me da dođem sebi, a zbog toga je Nyx prisilila Kalonu da udahne tračak smrtnosti Starku u tijelo, vrati mu život i otplati danak koji je dugovao zato što je ubio Heathu.

Hodala sam prekrasno ukrašenim zamkom, kimala glavom Ratnicima koji su mi se s poštovanjem klanjali, i razmišljala o Starku, automatski ubrzavajući korak. Što mu je došlo da se odvuče van nakon svega što je prošao?

Kvragu, ne znam što mu je došlo. Drugačiji je otkako smo se vratili.

Pa, jasna stvar da je drugačiji, strogo sam se opomenula, osjetivši se jadno i nevjerno. Moj je Ratnik uspio otputovati na Onaj Svijet, gdje je umro i gdje ga je jedan besmrtnik vratio u život, a zatim se naprasno vratio u posve slabo i izmrcvareno tijelo.

Samo, prije toga. Prije nego što smo se vratili u stvarni svijet, nešto se dogodilo između nas. Nešto se za nas promijenilo. Barem sam ja tako mislila. Bili smo superintimni na Onom Svijetu. Nevjerojatno sam se osjećala dok je pio iz mene. Bilo je to nešto više od seksa. Da, bilo je ugodno. Zbilja, zbilja ugodno. To ga je izliječilo, ojačalo i nekako uspjelo popraviti ono što je i dalje bilo slomljeno u meni, tako da su mi se tetovaže vratile.

A od ove nove bliskosti sa Starkom gubitak Heatha postao mi je podnošljiv.

Zašto se onda osjećam tako potišteno? Šta mi je?

Sranje. Nemam pojma.

Mama bi tu imala pojma. Sjetila sam se svoje mame i osjetila neočekivanu i užasnu usamljenost. Dobro, zabrljala je stvar i odlučila se, ukratko rečeno, za novog muža umjesto mene, ali svejedno mi je mama. Fali mi, priznao je glasić u mojoj glavi. Zatim sam protresla glavom. Ne. Imam ja i dalje svoju "mamu". Baka mi je to, i više od toga.

"Baka to zapravo meni nedostaje."

A onda me, naravno, počela gristi savjest jer je nisam ni nazvala otkako sam se vratila. Okej, jasno, znala sam da će baka osjetiti da mi se duša vratila, da sam na sigurnom. Oduvijek je bila izuzetno intuitivna, pogotovo kad se o meni radi. Ali trebala sam joj se javiti.

Izuzetno žalosna i razočarana u sebe, zagrizla sam usnu i omotala si maramu od kašmira oko vrata. Držala sam joj rubove čvrsto uza se dok sam prelazila onaj starinski most preko opkopa, a hladan je vjetar šibao oko mene. Ratnici su upravo palili baklje, i pozdravila sam dečke koji su mi se naklonili. Trudila sam se ne gledati jezovite lubanje na kolcima postavljene oko baklji. Ozbiljno. Lubanje. Ono, pravih mrtvaca. Dobro, sve su bile stare i smežurane i uglavnom sasvim lišene tkiva, ali svejedno, odurno.

Pazeći da mi pogled ne padne na njih, otišla sam uzdignutim putem preko močvarnog tla koje okružuje zamak s kopnene strane. Kad sam stigla do uske ceste, skrenula sam nalijevo. Sveti Lug leži tek malo dalje od zamka i činilo mi se da se prostire u beskraj na suprotnoj strani ceste.

Znala sam gdje se nalazi, ali ne zato što sam se sjećala da su me pronijeli pokraj njega, kao mrtvo truplo, dok su me nosili do Sgiach. Znala sam gdje se nalazi zato što sam proteklih tjedana, dok se Stark oporavljao, osjećala da me lug privlači. Kad nisam bila s kraljicom, ili s Afroditom, ili kad se nisam brinula za Starka, odlazila sam na duge šetnje po njemu.

Podsjećao me na Onaj Svijet, i bilo me strah toga što me ta uspomena u isti mah tješi i prožima jezom.

Svejedno, navraćala sam u Sveti Lug, odnosno Croabh, kako ga Seoras zove, ali uvijek sam mu dolazila preko dana. Nikada nakon zalaska sunca. Nikada noću.

Hodala sam cestom. Baklje su bile postavljene pokraj puta. Bacale su treperave sjene po rubu luga, dajući mi dovoljno svjetlosti da uspijem razabrati tračak tog mahovinastog, magičkog svijeta, ograđenog pradavnim Stablina. Izgledao je drugačije kad sunce više nije stvaralo živi baldahin od krošanja. Više mi nije djelovao poznato, i osjetila sam kako mi žmarci struje površinom kože, kao da su mi osjetila postala krajnje pozorna.

Pogled su mi neprestano privlačile sjene unutar luga. Zar su crnje nego šio bi trebale biti? Vreba li tu unutra nešto što nije sasvim kako treba? Stresla sam se, i upravo tada sam krajičkom oka opazila neko kretanje nešto niže niz cestu. Srce mi je poskakivalo po grudnom košu dok sam škiljila preda se, napola očekujući da ugledam krila i studen, zlo i ludilo...

Umjesto toga, srce mi je iz drugih razloga još jače poskočilo od onoga šio sam vidjela.

Ondje je stajao Stark, između dva stabla koja su se ovila jedno oko drugoga i stvorila jedno. Isprepletene grane stabala krasile su privezane trake tkanine, jedne šarene, druge izlizane i izbljedjele i pokidane. Ono tvori smrtni pandan onog drveta za vješanje koje stoji pred Lugom Nyx na Onom Svijetu, ali činjenica da se ovo nalazi u "stvarnom" svijetu ne znači da je išta manje spektakularno. Pogotovo dok pred njim stoji dečko i gleda mu u krošnjju, a nosi MacUallisov tartan zemljanih tonova na tradicionalni Ratnički način, s kamom i sporranom i svakojakim seksi kožnim asesoarima (kako bi to Damien rekao) punim metalnih zakovica.

Zagledala sam se u njega kao da ga godinama nisam vidjela. Stark mi je izgledao snažno i zdravo i totalno prelijepo. Upravo sam se zanjela u razmišljanje o tome što to točno Škoti nose, ili ne nose, pod tim kiltovima, kad se okrenuo prema meni.

Smiješak mu je obasjao oči.

"Praktički te čujem kako razmišljaš."

Obrazi su mi se istog trenutka zažarili, pogotovo zato što Stark doista ima sposobnost osjećanja mojih emocija.

"Ne bi me smio oslušivati sve dok nisam u opasnosti."

Osmijeh mu je postao frajerski, a oči su mu se vragolasto zakrijesile.

"Onda ne razmišljaj tako glasno. Ali u pravu si. Nisam te smio prislušivati, jer čuo sam nešto sasvim suprotno od onog što je za mene opasnost."

"Samo se ti pravi važan", rekla sam mu, ali ni ja nisam uspjela suspregnuti osmijeh na svom licu.

"Nego što, ali ja se za tebe pravim važan."

Stark mi je pružio ruku kad sam mu prišla, i prsti su nam se isprepleli. Dodir mu je bio topao, ruka snažna i čvrsta. Ovako blizu, primijetila sam da još uvijek ima podočnjake, ali više nije bio onako smrtno blijed kao nekada.

"Opet si onaj stari!"

"A da, trebalo mi je neko vrijeme; čudno sam spavao, ne onako spokojno kako bih trebao, ali kao da se danas u meni uključio neki prekidač i baterije su mi se napokon napunile."

"Tako mi je drago. Jako sam se brinula zbog tebe." Kad sam to rekla, shvatila sam koliko je to točno, i još sam blebnula: "Falio si mi, znaš."

Čvršće mi je stisnuo ruku i privukao me bliže sebi. Iz njega je iščezla sva frajerska posprdnost.

"Znam. Osjećala si se daleko i prestrašeno. Što ti je bilo?"

Krenula sam mu kazati da se vara, da sam ga samo puštala na miru da se oporavi, ali riječi koje su se uobličile i pobjegle mi s usana bile su iskrenije.

"Jako si nastradao zbog mene."

"Ne zbog tebe, Z. Nastradao sam zato što je Mraku upravo to cilj, on nastoji uništiti svakoga od nas koji se bori za Svjetlo."

"Da, dobro, samo bih voljela da Mrak krene neko vrijeme gnjaviti nekog drugog i pusti te da se odmoriš."

Bubnuo me ramenom.

"Znao sam u što ulazim kad sam ti dao svoju prisegu. To mi tada nije smetalo, to mi sada ne smeta, i to mi i dalje neće smetati za pedeset godina. A, Z, stvarno ne zvučim naročito muževno i Čuvarski kada kažeš da me Mrak 'gnjavi'."

"Čuj, ozbiljno ti to govorim. Pitao si što mi je bilo, pa, brinula sam se da si ovaj put možda prejako nastradao." Nesigurno sam zastala, odupirući se suzama koje su mi neočekivano navrle kad sam napokon shvatila. "Tako jako kao da više nikada nećeš ozdraviti. I da ćeš me onda i ti napustiti."

Heathova se prisutnost tako opipljivo osjećala između nas da sam napola očekivala da on iskorači iz luga i kaže mi:

Daj, smiri se, Zo. Nema plakanja. Prejako ti idu šmrklje dok places. A od te misli mi je, jasna stvar, postalo još leže da ne briznem u plač.

"Slušaj me, Zoey. Ja sam tvoj Čuvar. Ti si moja kraljica; to je nešto više od Nadsvećenice, tako da je naša spona još snažnija nego kod običnog uvjetovanog Ratnika."

Čvrsto sam žmirnula.

"I bolje, jer mi se čini kao da mi ružne stvari slalno nastoje oteti sve koje volim."

"Nitko ti nikad neće oteti mene, Z. Prisegnuo sam zavjetom na to." Nasmiješio se, a u očima mu je bilo takve sigurnosti i povjerenja i ljubavi da mi je dah zastao u grlu. "Nikad me se nećeš riješiti, mo bann ri."

"I bolje", tiho sam rekla i naslonila glavu na njegovo rame kad me privukao u svoju polukružno savijenu ruku. "Dojadilo mi je već sve ovo napuštanje."

Poljubio me u čelo i promrmljao mi uz kožu:

"Aha, i meni."

"Da ti pravo kažem, mislim da je stvar samo u tome što sam umorna. Ništa više. I ja moram napuniti baterije." Pogledala sam u njega. "Nećeš se ljutiti ako ostanemo ovdje? N-ne ide mi se odavde i ne vraća mi se u... u..." Počela sam oklijevati, ne znajući točno kako da pretočim svoje osjećaje u riječi.

"U sve ono, i dobro i loše. Znam što hoćeš reći", kazao je moj Čuvar. "Sgiach nema ništa protiv?"

"Kaže da možemo ostati dokle god mi to savjest dopušta", rekla sam mu s pomalo oporim smiješkom. "A u ovom trenutku savjest mi to svakako dopušta."

"Meni to dobro zvuči. Ne žuri mi se da se vraćam u sve te drame s Neferet koje nas sigurno tamo čekaju."

"Znači, ostajemo neko vrijeme?"

Stark me zagrlio.

"Ostajemo dok ti ne kažeš da idemo."

Sklopila sam oči i opustila se u Starkovu naručju, osjećajući kao da mi je golem kamen pao sa srca. Kad me upitao:

"Hej, bi li mi učinila nešto?" odgovorila sam mu smjesta i s lakoćom:

"Da, bilo što."

Osjetila sam kako se tiho zacerekao.

"Od tog odgovora dođe mi da promijenim ono što sam te htio zamoliti."

"Ne bilo što u tom smislu." Blago sam ga gurnula, makar su me oblijevali valovi olakšanja zbog toga što se Stark definitivno opet ponaša kao Stark.

"Ne?" Pogled mu je prešao s mojih očiju na moje usne, i odjednom |e izgledao manje frajerski, a više gladno, i od tog pogleda osjetila sam žmarce u želucu. Zatim se prignuo i poljubio me, tvrdo i dugo, i potpuno mi time oduzeo dah.

"Jesi li baš sigurna da ne misliš na bilo što u tom smislu?" upitao me glasom dubljim i hrapavijim nego inače.

"Ne. Da."

Široko se osmjehuo.

"Koje od to dvoje?"

"Ne znam. Ne mogu misliti kad me tako ljubiš", iskreno sam mu rekla.

"Onda te češće moram tako ljubiti", rekao je.

"Okej", rekla sam mu, sva ošamućena, dok su mi koljena čudno klecala.

"Okej", ponovio je. "Ali kasnije. Sada ću ti pokazati kako sam snažan kao Čuvar i postaviti ti ono pitanje koje sam prethodno i namjeravao." Zavukao je ruku u kožnu torbicu, zvanu sporrán, obješenu preko tijela i iz nje izvukao dugu, usku traku MacUallisova tartana, podigavši je tako da je blago zalelujala na povjetarcu.

"Zoey Redbird, želiš li vezati svoje želje i snove za budućnost uz mene u čvoru na drvetu za vješanje?"

Oklijevala sam samo na sekundu, tek toliko da stignem osjetiti oštru bol stvorenu izostankom Heatha, izostankom one niti budućnosti koja nikad ne bi bila moguća, a onda sam treptanjem rastjerala suze iz očiju i odgovorila svojem Čuvaru Ratniku.

"Da, Stark, vezat ću svoje želje i snove za budućnost uz tebe."

Četvrto poglavlje

ZOEY

"Šta moram napraviti sa svojom maramom od kašmira?"

"Istrgati traku iz nje", rekao je Stark.

"Jesi baš siguran?"

"Aha, dobio sam upute ravno od Seorasa. I njih i hrpetinu mudrijaških komentara o tome kako je žalosno što sam tako polovično obrazovan i još nešto o tome kako si ne znam razlikovat guzicu od uha ili lakta, pa još nešto o tome da sam prava ritica, a ne znam kog mu vruga to znači."

"Ritica? Ono, kao deminutiv ženskog imena Rita?"

"Ne bih rekao..."

Stark i ja odmahнули smo glavama, potpuno se slažući oko Seorasa i njegove osebnosti.

"Uglavnom," nastavio je Stark, "rekao je da komadi tkanine moraju potjecati od nečega što je moje i nečega što je tvoje, i ti predmeti moraju svakome od nas biti posebno dragi." Osmjehnuo se i cimnuo svoju svjetlucavu, skupu, prekrasnu novu maramu. "Tebi se ova jako sviđa, zar ne?"

"Aha, toliko da je radije ne bih potrgala."

Stark se nasmijao, izvukao kamu iz korica na svom pojasu i pružio mi je, "Baš dobro, znači da će zavezana za moj tartan stvoriti snažan čvor između nas."

"Ma da, samo što taj tartan tebe nije koštao osamdeset eura, što je više od sto dolara. Mislim", promrsila sam dok sam uzimala kamu od njega.

Umjesto da mi prepusti oružje, Stark je zastao. Njegov je pogled pronašao moj.

"Imaš pravo. Nije me koštao ništa u novcu. Koštao me u krvi."

Ramena su mi se objesila.

"Oprosti. Ma slušaj me samo kako cendram o novcu i nekakvoj marami. Ma, kvragu! Sad već zvučim kao Afrodita."

Stark je obrnuo kamu u ruci, tako da mu je sječivo dotaknulo prsa iznad srca.

"Ako se pretvoriš u Afroditu, zabit ću si ga u grudi."

"Ako se pretvorim u Afroditu, zabij ga prvo meni." Ispružila sam ruku prema kami, koju mi je ovaj put dao.

"Dogovoreno." Široko se osmjehnuo.

"Dogovoreno", rekla sam, a onda probola nacifrani rub svog novog šala i brzim trzajem istrgnuta iz njega dugu, tanku traku. "I što sad?"

"Izaberi jednu granu. Seoras kaže da ja trebam primiti svoj komad, a ti primi svoj. Zavezat ćemo ih jedan za drugi, i ono što poželimo za nas dvoje postat će povezano."

"Stvarno? To je super romantično."

"Da, znam." Ispružio je ruku i prešao jednim prstom po mom obrazu.

"Sad mi je krivo što to nisam izmislio, samo za tebe."

Pogledala sam ga u oči i kazala mu točno ono što mi je bilo na umu.

"Ti si najbolji Čuvar na svijetu."

Stark je odmahnuo glavom, sav ozbiljan.

"Nisam. Ne govori to."

Prešla sam mu prstom po obrazu, onako kao i on meni.

"Za mene jesi, Stark. Za mene si ti najbolji Čuvar na svijetu."

Malo se opustio.

"Za tebe ću nastojati to biti."

Odmaknula sam pogled s njegovih očiju prema drevnom stablu.

"Tamo." Pokazala sam jednu nisku granu koja se račvala tako da je lišćem i grančicama oblikovala savršeno srce. "Ono je naše mjesto."

Zajedno smo prišli stablu. Tamo smo, kao što je objasnio Čuvar Sgiach, Stark i ja zavezali MacUallisov tartan zemljanih nijansi i moju traku svjetlucave krem boje zajedno. Prsti su nam se dodirivali, a kad smo napravili zadnji uzao u čvoru, pogledi su nam se susreli.

"Za nas želim da nam budućnost bude snažna, baš poput ovog čvora", rekao je Stark.

"Za nas želim da nam budućnost bude zajednička, baš poput ovog čvora", rekla sam ja.

Zapečatili smo svoje želje poljupcem od kojeg sam ostala bez daha. Nagnula sam se prema Starku da ga opet poljubim kad me primio za ruku i rekao:

"Dopuštaš li mi da ti nešto pokažem?"

"Okej, svakako", odgovorila sam mu, pomislivši kako bih u tom trenutku bila voljna dopustiti Starku da mi pokaže što god hoće.

Poveo me prema unutrašnjosti luga, ali osjetio je da oklijevam, jer mi je stisnuo šaku i uputio mi osmijeh ohrabrenja.

"Hej, tu nema ničega što bi ti moglo nauditi, a i kad bi bilo, ja bih te zaštitio. Dajem ti riječ."

"Znam. Oprosti." Progutala sam čudnu malu knedlu straha koja mi se zaplela u grlu i uzvratila mu stisak šake, pa smo ukoračili u lug.

"Vratila si se, Z. Stvarno si se vratila. I na sigurnom si."

"Je 1 i tebe ovo ovdje podsjeća na Onaj Svijet?" Kazala sam to potihom, i Stark se morao prignuti da me čuje.

"Aha, ali u pozitivnom smislu."

"I mene, uglavnom. Ovdje osjećam svašta što me podsjeća na Nyx i njezin predio."

"Mislim da to ima nekakve veze s velikom starinom ovog mjesta i njegovom izdvojenošću od svijeta cijelo to vrijeme. Okej, evo, tu je", rekao je. "Seoras mi je pričao o tome, i učinilo mi se da sam to primijetio netom prije nego što si došla ovamo. Ovo sam ti htio pokazati."

Stark je upro prstom pred nas i nadesno, i ja sam uzdahnula od zgranutog oduševljenja. Jedno je stablo sjalo. Kroz hrapave udubine njegove debele kore nazirala se meka, plavičasta svjetlost, kao da je drvo prošarano blistavim žilicama.

"Čudesno je! Što je to?"

"Siguran sam da postoji neko znanstveno objašnjenje, vjerojatno nešto o fosfornim biljkama i tome slično, ali ja radije vjerujem da je to magika, škotska magika", rekao je Stark.

Pogledala sam u njega, osmjehnula se i povukla mu tartan.

"I meni se sviđa nazvati to magikom. A kad smo kod škotskih stvari, žešće si mi zgodan u ovima koje nosiš."

Načas je promotrio svoje tijelo.

"Aha, čudo jedno da nešto što je u biti samo vunena suknjica može izgledati tako muževno."

Zahihotala sam se.

"Baš bih te voljela čuti kako kažeš Seorasu i ostatku Ratnika da nose vunene suknjice."

"Nema mrtve šanse. Upravo sam se vratio s Onog Svijeta, ali to ne znači da imam želju umrijeti." Zatim kao da je malo bolje razmislio o tome što sam upravo rekla, i dodao: "Zgodan sam ti u ovome, a?"

Prekrižila sam ruke i obišla krug oko njega, ozbiljno ga razgledavajući od glave do pete dok me promatrao. Boje MacUallisova tartana uvijek su me podsjećale na zemlju, za divno čudo, na crveno tlo Oklahome, da budem konkretna. Ta osebujna smeđa nijansa hrđe bila je pomiješana s lakšim tonovima lišća rane jeseni i sivocrnom bojom, sličnom kori drveta. Nosio je tartan na starinski način, kojemu ga je podučio Seoras; ručno je složio sve te metre tkanine u pregibe i zatim ih omotao oko sebe, te pričvrstio remenčićima i starim broševima koji su meni bili skroz cool (makar mislim da ih muški Ratnici ne zovu broševima). Imao je još jedan komad tartana kojim se mogao ogrnuti, što je bilo i bolje, jer izuzev tih svojih iskrižanih kožnih remenčića na prsima nosio je još samo majicu bez rukava koja mu je otkrivala podosta tijela.

Nakašljao se. Od poluosmijeha je poprimio pomalo dječjački, nekako usplahiren izgled.

"Onda? Jesam li prošao na tvojoj inspekciji, moja kraljice?"

"Totalno." Osmjehnula sam se od uha do uha. "S velikim pet plus."

Sviđalo mi se što mu je vidno laknulo na to, premda je tako krupan, snažan Čuvar.

"Drago mi je to čuti. Vidi kako dobro dođe ova silna vuna." Primio me za ruku i odveo bliže svjetlucavom drvetu, gdje je sjeo, prostrijevši dio svog tartana po mahovini. "Sjedni, Z."

"Nemam ništa protiv", rekla sam i sklupčala se pokraj njega. Stark me privukao u naručje i prebacio rub kilta preko mene, da se toplo mogu začahuriti u nešto što mi je djelovalo kao krasan sendvič od Ratnika i tartana.

Ležali smo tako tamo još jako dugo, kako mi se činilo. Nismo razgovarali. Umjesto toga, utonuli smo u prekrasnu, udobnu tišinu. Osjećala sam se kako treba u Starkovu naručju. Sigurno. A kad su mu se ruke pokrenule i počele prelaziti po linijama mojih tetovaža, prvo po licu pa niz vrat, i to mi je bilo baš kako treba.

"Drago mi je da su ti se vratile", tiho je rekao Stark.

"To je bilo zbog tebe", uzvratila sam mu šaptom. "Zbog osjećaja koje si pobudio u meni na Onom Svijetu."

Nasmiješio se i poljubio me u čelo.

"Hoćeš reći, zbog straha i šize?"

"Ne", rekla sam i dodirnula mu lice. "Zbog toga što sam se uz tebe opet osjetila živom."

Usne su mu prešle s mojeg čela na moja usta. Duboko me poljubio i zatim tik uz moje usne kazao:

"Drago mi je to čuti, jer sam zbog cijele te stvari s Heathom, i toga što sam te zamalo izgubio, istinski shvatio nešto što sam dotada tek onako otprilike znao. Ne mogu živjeti bez tebe, Zoey. Možda ću biti samo tvoj Čuvar, i ti ćeš imati još nekog prilježnika ili čak partnera, ali koga god ti imala u svom životu, to neće promijeniti ono što ja tebi jesam. Nikad se više neću naljutiti i postati sebičan i ostaviti te. Što god da se dogodi. Nosit ću se s drugim frajerima, i to neće promijeniti ono što postoji između nas. Kunem ti se." Tada je uzdahnuo i prislonio čelo na moje.

"Hvala ti", rekla sam. "Pa makar to stvarno pomalo zvuči kao da me prepuštaš drugima."

Odmaknuo se, namršteno me pogledao i rekao:

"Ne pričaj koješta, Z."

"Čuj, upravo si rekao da ti ne smeta ako sam s...."

"Ne!" Blago me protresao. "Nisam rekao da mi ne smeta ako si s drugim frajerima. Rekao sam da neću dopustiti da to slomi ono što nas dvoje imamo."

"Što mi to imamo?"

"Jedno drugoga. Zauvijek."

"Meni je to dovoljno, Stark." Obujmila sam ga rukama oko ramena. "Bi li nešto učinio za mene?"

"Da, bilo što", odgovorio je kao i maloprije ja njemu, na što smo se oboje osmjehnuli.

"Poljubi me onako kao prije, da ne mogu razmišljati."

"To je izvedivo", rekao je.

Starkov poljubac počeo je polako i slatko, ali nije dugo ostao takav. Dok me ljubio sve dublje, rukama je polako počinjao istraživati moje tijelo. Kad je pronašao donji rub moje majice zastao je u nedoumici, i u tom sićušnom trenutku oklijevanja ja sam donijela svoju odluku. Željela sam Starka. Željela sam ga cijeloga. Odmaknula sam se od njega da ga mogu pogledati u oči. Oboje smo teško disali i on se automatski nagnuo prema meni, kao da mu je nepodnošljivo ne biti pritisnut uz moje tijelo.

"Čekaj." Položila sam ispruženu šaku na njegova prsa.

"Oprosti." Glas mu je zvučao oporo. "Nisam htio prejako navaliti."

"Ne, nije u tome stvar. Ne navaljuješ prejako. Samo sam ti htjela... je li..."

Oklijevala sam, trudeći se prisiliti svoju glavu da proradi kroz maglu žudnje koju sam osjećala prema njemu.

"Ma, kvragu. Da ti pokažem što želim."

Ne dajući si vremena da postanem stidljiva ili posramljena, ustala sam. Stark me promatrao s izrazom u kojem se radoznalost miješala s napaljenošću, ali kad sam skinula majicu, raskopčala traperice i svukla ih sa sebe, radoznalosti je nestalo, a oči kao da su mu potamnjele od napaljenosti. Legla sam natrag u sigurnost njegova naručja, uživajući u osjećaju grube tkanine njegova tartana naspram moje glatke, obnažene kože.

"Tako si lijepa", rekao je Stark, prelazeći prstom po linijama tetovaža koje mi obavijaju struk. Zadrhtala sam od njegova dodira. "Bojiš li se?" upitao me, privijajući me čvršće.

"Ne drhtim zato što se bojim", prošaptala sam uz njegove usne između poljubaca. "Drhtim zbog toga što te tako silno želim."

"Jesi sigurna?"

"Totalno sigurna. Volim te, Stark."

"Volim i ja tebe, Zoey."

Stark me tada čvrsto zagrlio i počeo mi rukama i usnama zastirati ostatak svijeta, tjerajući me da mislim samo na njega, da želim biti samo s njim. Njegov je dodir prognao ružnu uspomenu na Lorena, kao i grešku koju sam učinila kad sam mu se podala, u izmaglice prošlosti. U isti mah, Stark je ublažio bol koja je ostala u meni nakon što sam izgubila Heatha. Heath će mi zauvijek nedostajati, ali on je bio ljudsko biće, i dok je Stark vodio ljubav sa mnom, shvatila sam da ću jednoga dana biti primorana oprostiti se od Heatha.

Shvatila sam da je Stark moja budućnost, moj Ratnik, moj Čuvar, moja ljubav.

Nakon što si je odmotao MacUallisov tartan s tijela i legao gol pokraj mene, Stark se prignuo i osjetila sam njegov jezik najprije naspram žile kucavice u mom vratu, a zatim i kratak, upitan dodir njegovih zuba.

"Da", rekla sam, iznenađena zadihanim, neprepoznatljivim zvukom vlastita glasa. Pomaknula sam tijelo tako da mi se Starkove usne mogu čvršće pritisnuti o vrat, i pritom ljubila snažni, glatki nagib na mjestu gdje mu se rame spaja s bicepsom. Šutke sam mu postavila vlastito pitanje kad sam pustila da mi zubi počnu strugati po njegovoj koži.

"O, božice, da! Molim te, Zoey. Molim te."

Više nisam mogla čekati. Gricnula sam mu kožu u isti mah kad me on nježno ugrizao za vrat, i s toplim, slatkim okusom njegove krvi tijelo mi se ispunilo našim zajedničkim osjećajima.

Spona između nas postala je usijana poput vatre, izgarala nas je i proždimala gotovo bolnim intenzitetom. Gotovo nesnosnom nasladom. Privijali smo se jedno uz drugo, prijanjajući usnama uz kožu, tijelom uz tijelo. Osjećala sam jedino Starka. Čula sam jedino nabijanje naših srca u zajedničkom taktu. Nisam mogla odrediti gdje ja prestajem, a on počinje. Nisam mogla prepoznati koja je naslada moja, a koja njegova. Poslije, dok sam ležala u njegovu naručju, dok su nam se noge isprepletale, a znoj se još ljeskao po našim tijelima, u sebi sam uputila molitvu svojoj Božici: *Nyx, hvala ti što si mi podarila Starka. Hvala ti što si mu dala da me voli.* Još satima nismo otišli iz luga. Kasnije ću se te noći sjećati kao jedne od najsretnijih u svom životu. U kaosu budućnosti, uspomena na Starkove ruke koje me obavijaju dok s njim dijelim dodire i snove, i dokle god barem u tom sitnom odsječku vremena budem mogla biti potpuno, do krajnosti spokojna, bit će vrlo draga mome srcu, poput tople svjetlosti svijeće u najmračnijoj noći.

Mnogo kasnije polako smo krenuli šetati natrag do zamka. Prsti su nam bili isprepleteni, bokovi su nam se intimno dodirivali. Upravo smo prešli most preko opkopa, i bila sam tako obuzeta Starkom da nisam ni primjećivala glave nabijene na kolac. Dapače, nisam primjećivala praktički ništa sve dok se nije umiješao Afroditin glas.

"Joj, sranja vam vašeg. Je li možete vas dvoje biti još očitiji?"

Sneno sam podigla glavu sa Starkova ramena i ugledala Afroditu kako stoji u krugu svjetlosti baklji na ulazu u zamac, ozlojeđeno tapkajući nogom.

"Ljepotice moja, pusti ih na miru. Zaslužili su svoj komad sreće." Dariusov duboki glas dopro je iz sjena pokraj nje.

Jedna lijepo oblikovana plava obrva podrugljivo se podigla.

"Mislim da sreća nije taj komad koji je upravo dala Starku."

"Ozbiljno, čak mi ni tvoje neugodnosti u ovom trenutku ne mogu ići na živce", rekla sam joj.

"Samo, meni mogu", rekao je Stark. "Zar ti ne bi radije trebala čupati galebovima krila, ili kliješta rakovima?"

Držeći se kao da Stark ništa nije rekao, Afrodita mi je prišla.

"Je li to istina?"

"Je li što istina? Da si ti živa tlaka?" otpovrnula sam joj.

Stark je frknuo.

"To je svakako istina."

"Ako je to istina, onda mu sama to moraš reći. Ne mislim ga slušati kako cmolji." Afrodita je mahala svojim iPhoneom, dajući njime interpunkciju svojim riječima.

"Pobogu, ponašaš se totalno suludo, čak i za tvoja mjerila", rekla sam joj. "Šta je, treba ti intervencija šoping terapije? Je. Li. Što. Istina?" Kazala sam to polako, kao da govorim osobi kojoj engleski nije materinji jezik.

"Je li istina ono što mi je upravo rekla Kraljica Svega Pod Kapom Nebeskom Na Skyeu, da ne odlaziš sutra s nama? Da ostaješ ovdje?"

"Oh." Počela sam se meškoljiti, pitajući zašto bi me zbog toga trebala peći savjest. "Da, to je istina."

"Super. Baš super. Onda mu, kao što sam ti već rekla, sama to reci."

"Kome njemu?"

"Jacku. Evo ti ga. Briznut će u šmrkljav plač i upropastit si šminku, od čega će samo još jače početi ridati. A ja ne želim imat nikakve veze s gejm šmrkljama. Baš nikakve." Afrodita je stisnula prstom ekran svog iPhonea. Zvonio je kad mi ga je stavila u ruku.

Kad mi se javio, Jack je zvučao milo, ali kao da mi se mora opravdavati.

"Afrodita, ako misliš reći još nešto zlobno o Obredu, onda mislim da bi bilo bolje da jednostavno ništa ne kažeš. K tome, ne namjeravam te slušati zato što sam obuzet prkošenjem sili teže. Tako da znaš."

"Eh, bok, Jack", rekla sam mu.

Praktički sam vidjela kako mu je osmijeh zablistao kroz telefon.

"Zoey! Bok! Uuu, tako je cool što nisi mrtva, pa čak ni mrtvolika. O, o, je 1 ti Afrodita rekla što planiramo za tvoj sutrašnji povratak? Božice moja mila, to će biti tako totalno cool!"

"Ne, Jack. Afrodita mi nije rekla jer..."

"Superiška! Moram ti ispričati. Znači, imat ćemo poseban Obred proslave Kéeri i Sinova Mraka, ono baš s vlastitim imenicama i velikim slovima, jer velika je stvar to što si odsmrskana."

"Jack, moram..."

"Ne, ne, ne, ne moraš ti ništa. Sve ja imam pod kontrolom. Čak sam isplanirao i što će se jesti, dobro, uz Damienovu pomoć, naravno. Hoću reći..."

Uzdahnula sam i pričekala da uzme daha.

"Vidiš, šta sam ti rekla", kazala je Afrodita ispod glasa dok se Jack oduševljavao. "Briznut ćeš u plač kad mu probušiš taj ružičasti balončić nadanja."

"... a meni je najdraži dio ono kad ću ja pjevati Defying Gravity, onu pjesmu o prkošenju sili teže, dok ti budeš ulazila u krug. Znaš već, onu koju je Kurt pjevao u seriji Glee, osim što ću ja zaista uspjeti izvesti tu najvišu notu. Onda, što kažeš?"

Sklopila sam oči, duboko udahnuhla i rekla:

"Kažem ti da si mi stvarno divan prijatelj."

"Uuu! Hvala ti!"

"Ali, hajde da odgodimo Obred."

"Da ga odgodimo? Kako to?" Glas mu je već zvučao drhtavo.

"Zato što..." Zastala sam u nedoumici. Drek. Afrodita ima pravo. Po svoj prilici će se stvarno rasplakati.

Stark je nježno izvukao mobitel iz moje ruke i dotaknuo polje za prebacivanje na zvučnik.

"Hej, bok, Jack", rekao je.

"Bok, Stark!"

"Možeš mi učiniti jednu uslugu?"

"Zabogamiloga! Pa jasno!"

"Znaš, ja ti još pomalo nisam sasvim svoj zbog onoga s Onim Svijetom i svega ostaloga. Afrodita i Darius vraćaju se sutra, ali Zoey će ostati ovdje na Skyeu sa mnom dok malo ne prizdravim. Znači, možeš li svima objasniti da se mi nećemo vratiti u Tulsu još otprilike par tjedana? Samo da im svima to javiš umjesto mene i izgadiš sve zajedno?"

Zadržala sam dah, iščekujući suze, ali umjesto toga Jack je zazvučao potpuno odraslo i zrelo.

"Apsolutno. Ništa se ti ne brini, Stark. Javit ću vijest Lenobiji i Damienu i svima ostalima. I znaš, Z, uopće nema frke. Mi to svakako možemo odgoditi. Time ću samo dobiti više vremena da uvježbam pjesmu i smislim kako da izradim ukrase u obliku origami mačeva. Mislio sam ih objesiti flaksom, onim prozirnim ribičkim, tako da izgleda kao da oni, znaš već, prkose sili teži!"

Osmjehnula sam se i bezglasno kazala hvala Starku.

"To mi zvuči savršeno, Jack. Neću se nimalo zabrinjavati ako znam da si ti zadužen za ukrašavanje i glazbu."

Iz Jacka je nahrupio sretan smijeh.

"Bit će ti to sjajan Obred! Pričekaj, pa ćeš vidjeti. Stark, ti samo ozdravi. E da, a ti, Afrodita, ne bi smjela uzimati zdravo za gotovo da ću briznuti u plač na prvu naznaku promjene u planovima za proslavu."

Afrodita je mrko pogledala mobitel.

"Dovraga, kako si znao da sam to pretpostavila?"

"Ja sam gej. Ja ti znam takve stvari."

"Šta god. Reci doviđenja, Jack. Mob mi je na roamingu", rekla je Afrodita.

"Doviđenja, Jack!" rekao je Jack, hihoćući se, dok je Afrodita oduzimala mobitel Starku i prekidala poziv.

"To je prošlo bolje nego što si mislila", kazala sam Afroditi.

"Aha, 'ona' je to dobro podnijela. Pitam se kako će to prihvatiti ona druga, budući da je eksponencijalno gora od gospodične Jack."

"Slušaj, Afrodita, Damien nije ženskasto gej, makar nije da u tome ima ičega lošeg. Ali stvarno bi mi bilo drago da se ljepše ponašaš prema obojici."

"Joj, molim te. Ne mislim na tvoje gejiće. Mislim na Neferet."

"Neferet!" Glas mi je zazvučao oštro. Bilo mi je grozno makar i izgovoriti njezino ime. "Što si čula od nje?"

"Ništa, i upravo me to zabrinjava. Ali hej, Z., nemoj da ti to slučajno remeti san. Napokon, ti ćeš biti tu, na Skyeu, gdje te pozorno čuva cijela hrpetina jakih, mišićavih frajera, a i Stark, kad mi ostali obični smrtnici odemo u ostatak cijele te epske bitke dobra i zla, Mraka i Svjetla, bla bla, i tako dalje, i tome slično." Afrodita se okrenula i oštrim se koracima počela uspinjati prednjim stubištem zamka.

"Afrodita je obična smrtnica? Mislio sam da je razina njezine tlake sve samo ne obična", rekao je Stark.

"Čula sam te!" dobacila je Afrodita preko ramena. "E da, čisto da znaš, Z, imala sam frku s prtljagom, u smislu da je nemam dovoljno, tako da ću ti zaplijenit onaj kofer koji si neki dan kupila. Idem se pozabavit žešćim pakiranjem. Vidimo se, kmetovi." Zalupila je za sobom debela drvena vrata zamka, za što je stvarno trebalo snage.

"Briljantna je", rekao je Darius i s ponosnim smiješkom skokovima prešao stubište, odlazeći za Afroditom.

"Pada mi na pamet hrpa riječi na b koje bi je opisivale. Briljantna nije među njima", progundao je Stark.

"Bezobrazna i bahata meni padaju na pamet", rekla sam.

"Meni pada balega", rekao je Stark.

"Balega?"

"Mislim da stvarno sere koliko je teška, ali to je previše riječi i ne počinje na b, pa mi je to najbliža alternativa", rekao je.

"Hihihi", rekla sam. Zatim sam ga primila pod ruku. "Samo mi pokušavaš odvratiti pažnju od onoga o Neferet, je 1 tako?"

"Ide mi?"

"Ne baš."

Stark me obgrlio.

"Onda ću morati poraditi na vještini odvratanja pažnje."

Držeći se pod ruku, otišli smo do ulaza u zamak. Pustila sam Starku da me zabavlja daljnjim navođenjem riječi na b koje bi odgovarale Afroditi bolje nego briljantna, i pokušala opet osjetiti onu spokojnu sreću koja me obuzela tako nedavno i tako kratkotrajno.

Stalno sam si ponavljala da je Neferet na drugoj strani svijeta i da odrasle osobe u tom svijetu mogu s njom izaći nakraj. Dok mi je Stark otvarao vrata zamka, nešto mi je odvuklo pogled uvis i opazila sam zastavu koja se ponosito vijorila nad područjem vladavine Sgiach. Zastala sam, diveći se ljepoti moćnog crnog bika sa svjetlucavom prilikom Božice unutar obrisa tijela. Upravo tada, pramen izmaglice podigao se s voda što okružuju zamak i promijenio mi prizor zastave, dajući utvarno bijelu boju crnom biku, te potpuno zastirući lik Božice.

Žmarci straha prostrujali su mi tijelom.

"Što je bilo?" Stark se smjesta prenuo i priskočio mi u pomoć.

Trepnula sam. Magla se raspršila, a prikaz na zastavi opet je poprimio svoj pravi izgled.

"Ništa", brzo sam rekla. "Samo me malo drma paranoja."

"Hej, uz tebe sam. Nemaš potrebe za paranojom; nemaš potrebe za brigom. Mogu te štititi."

Stark me primio u zagrljaj i čvrsto privio uza se, zastirući mi sav izvanjski svijet i sve ono što mi je utroba pokušavala dati do znanja.

Peto poglavlje

STEVIE RAE

"Ti nisi pri sebi. jesi svjesna toga?"

Stevie Rae je pogledala uvis u Kramishu.

"Šta sad, samo tu sjedim i gledam svoja posla." Zastala je, puštajući da se shvati podrazumijevani smisao: za razliku od tebe. "Šta u tome znači da nisam pri sebi?"

"Izabrala si si najmračniji, najjeziviji kut, zabijen skroz tamo. Pogasila si svijeće da ti bude još mračnije. I sjediš tu i bediraš se tako glasno da ti praktički čujem misli."

"Ne možeš ti meni čut misli."

Od tvrdog prizvuka u glasu Stevie Rae, Kramisha je razrogačila oči.

"Jasna stvar da ne mogu. Šta si se sad sva uzjogunila. Kažem praktički. Nisam ti ja Sookie Stackhouse. Uz to, čak i da jesam, ne bih ti ja išla prisluškiwat misli. To ne bi bilo pristojno, a mater me bolje odgojila." Kramisha je sjela na drvenu klupicu do Stevie Rae. "Kad smo već kod toga, jesam ja jedina kojoj je onaj vukodlak zgodniji od Billa i Erica zajedno?"

"Kramisha, da mi nisi išla kvarit treću sezonu Okusa krvi. Nisam još do kraja pogledala ni DVD-e s drugom sezonom."

"Pa, samo kažem, pripremi se za jačeg četveronožnog seksića."

"Ozbiljno ti kažem. Da se nisi usudila reć mi ništa više."

"Okej, okej, ali fakat bih htjela popričat s tobom o cijeloj toj temi vuk-čudovište-seksi-frajer."

"Ova klupica je drvena. Drvo ti je isto što i zemlja. A to znači da bih vjerojatno uspjela smislit kako da ga natjeram da te izlema ko živog vola u kupusu ako mi pokvariš gledanje Okusa krvi!"

"Daj se opusti, molim te. Već sam promijenila temu. Moramo porazgovarat o nečem drugom prije nego što odemo na tu sjednicu Vijeća za koju već znam da će biti totalno dosadna."

"To je dio naših dužnosti. Ja sam Nadsvećenica. Ti si Pjesnikinja-laureat. Moramo sudjelovat na sjednicama Vijeća." Stevie Rae je polagano Izdahnula i osjetila kako su joj se ramena objesila. "Ti vrapca, kako će mi bit drago kad se Z sutra vrati amo."

"Da, da, kužim ja to. Samo ne kužim šta je to tebe tako lupilo u glavu da si mi sva nekako izvrnuta."

"Dečko mi je puko ko zrela kruška i nestao s lica zemlje. Najbolja ferndica zamalo mi je umrla na Onom Svijetu. Crveni početnici, oni drugi, još uvijek su tu negdje i rade Bubba bi ga znao što, a prilično sam sigurna da to znači da jedu ljude. A povrh svega toga ja još trebam bit Nadsvećenica, makar nisam čak ni sigurna da znam šta to uopće znači. Mislim da bi to bilo dovoljno da bilo koga lupi u glavu."

"A da, bilo bi. Al nije to dovoljno da mi stalno daje nekakve skroz čudne pjesme koje su sve na istu friknutu temu. U njima se radi o tebi i zvijerima, i zanima me zašto."

"Kramisha, sad više stvarno ne znam o čemu ti to."

Stevie Rae je krenula ustati, ali Kramisha je zavukla ruku u svoju torbetinu i iz nje izvukla list ljubičastog papira ispisanog njezinim upečatljivim rukopisom. Još jednom teško izdahnuvši, Stevie Rae je sjela i ispružila ruku prema njom.

"Pa dobro. Daj da vidim."

"Obje sam ti ih zapisala na ovaj list papira. I onu staru i ovu novu. Nekako sam imala dojam da ti možda treba osvježiti pamćenje."

Stevie Rae nije ništa rekla na to. Uprla je pogled u prvu pjesmu na papiru. Natenane ju je pročitala. Ne zato što joj je trebalo osvježiti pamćenje. Jer nije. Svaki stih te pjesme dobro joj se usjekao u svijest.

*Crvena na Svjetlo kroči uklopila je
prepone za smak svijeta što će doći.
Krabulje Mraak nosi razne pusti lica,
boje, laži i osjećaje porazne.*

*Savez sklopi; srcem plati makar dok
Mrak ne rastaviš vjeru mu ne možeš dati.
Dušom gledaj, ne očima jer krinke
ti valja prozrijet da zaplešeš sa zvijerima.*

Stevie Rae naložila je samoj sebi da neće plakati, ali osjećala je da joj je srce izubijano i slomljeno. Pjesma je imala pravo. Vidjela je Rephaima dušom, a ne očima. Rastavila je Mrak i poklonila mu svoje povjerenje i prihvaćanje i zato, zbog toga što je stupila u savez sa zvijeri, platila je srcem. Još uvijek plaća srcem.

Pogled Stevie Rae nevoljko je prešao na drugu pjesmu na listu papira, na tu novu. Podsjetivši se da ne smije reagirati, niti dopustiti da joj se na licu išta otkrije, počela je čitati:

*Nemani lijepe su nekad
Snovi postaju strasti
Razum mijenja realnost
Uzdaj se u svoju istinu
Čovjek... čudovište... čini... čarolija
Srcem osluhni svojim
Promotri bez prezira
Danom riječju on dokazuje
Vrijeme stvarnost otkriva
Vjera oslobađa
Usudiš li se promijeniti.*

Stevie Rae je osjetila kako joj usta postaju suha.

"Sori, ne mogu ti pomoći. Ne znam o čemu se tu radi." Pokušala je vratiti list papira Kramishi, ali pjesnikinja je prekrížila ruke na prsima.

"Ne znaš baš dobro lagat, Stevie Rae."

"Nije ti pametno govorit svojoj Nadsvećenici da laže." U glasu Stevie Rae osjetio se prizvuk zlobe od kojeg je Kramisha počela odmahivati glavom.

"Šta se to događa s tobom? Bakćeš se s nečim što te iznutra izjeda. Da si pri sebi, sada bi pričala sa mnom. Pokušavala bi smislit o čemu se tu radi."

"Ništa ja ne kužim u tim tvojim pjesmama! To su ti samo metafore i simbolika i čudna, nejasna predviđanja."

"Kako prokleta lažeš", rekla je Kramisha. "Dosad smo uspijevala skužit šta znače. Zoey je uspjela. Uspjele smo i ti i ja, ili bar u dovoljnoj mjeri da to javimo Z na Onom Svijetu. I to je pomoglo. Stark je to rekao." Kramisha je pokazala prvu pjesmu. "Ova se dijelom obistinila. Susrela si

zvijeri. One bikove. Odonda nisi onakva kao prije. A sad sam dobila još jednu takvu pjesmu o zvijerima. Znam da su za tebe. I znam da ti znaš više nego što govoriš."

"Slušaj, ne pačaj se u moja posla, Kramisha." Stevie Rae je ustala i izašla iz svoje niše, i upravo je dovikivala Kramishi preko ramena: "Ne da mi se više pričat o tim zvjerskim temama!" kad je nabasala ravno na Dragona Lankforda.

"Hej, samo malo, što je sad ovo?" Dragon je snažnom rukom pridržao Stevie Rae kad je zateturala zbog njihova sudara. "Jesi li ti to rekla o vjerskim temama!"

"Tako je." Kramisha je pokazala list papira iz bilježnice u ruci Stevie Rae. "Došle su mi dvije pjesme, jedna na dan kad se Stevie Rae spetljala s onim bikovima, a druga evo upravo maloprije. A ona ni da čuje za njih."

"Nisam rekla da ne želim ni čut za njih. Samo se hoću sama pobrinut za svoja posla a da mi svako živo njuškalo pod kapom nebeskom ne zabija nos u to."

"Ti to mene ubrajaš u sva živa njuškala?" priupitao ju je Dragon. Stevie Rae se prisilila pogledati ga u oči.

"Ne, jasno da ne."

"I slažeš se sa mnom oko toga da su Kramishine pjesme važne."

"Pa, da."

"Onda ne možeš samo tako prijeći preko njih." Dragon je položio ruku na rame Stevie Rae. "Znam kako je to kad želiš zadržati privatnost u svojem životu, ali stupila si na položaj u kojem ima i važnijih stvari od tvoje vlastite privatnosti."

"Znam ja to, al mogu ja to samostalno riješit."

"Nisi se riješila onih bikova", rekla joj je Kramisha. "Svejedno su se stvorili."

"I sad ih više nema, šta ne? Znači da sam ih se skroz lijepo riješila."

"Sjećam se kad sam te vidio nakon bitke s bikom. Bila si ozbiljno ozlijeđena. Da si shvatila Kramishino upozorenje, tada možda ne bi platila tako visoku cijenu. A tu je i činjenica da se tom prilikom pojavio jedan nazovigavran, koji je čak mogao biti ono stvorenje Rephaim. To čudovište još vreba tamo negdje kao prijatnja svima nama. Prema tome, mlada svećenice, mora ti biti jasno da upozoravajuće pretkazanje namijenjeno tebi ne možeš zadržavati za sebe, jer ono utječe na živote drugih."

Stevie Rae se zagledala u Dragonove oči. Riječi su mu zvučale snažno. Glas mu je zvučao blago. Samo, je li ona to u izrazu njegova lica nazrela

sumnjičavost i ljutnju, ili se radilo samo o onoj tuzi koja ga prati poput njene još od smrti njegove supruge?

Dok je oklijevala, Dragonje dodao:

"Jedna je zvijer ubila Anastaziju. Ne možemo dopustiti da ta stvorenja Mraka više dotaknu ikog nedužnog ako to možemo spriječiti. Znaš da govorim istinu, Stevie Rae."

"Z-znam", zamucnula je, nastojeći si posložiti riječi u glavi.

Rephaim je ubio Anastaziju one noći kad ga je Darius oborio u letu. Nitko to nikad neće zaboraviti, ja to nikad ne mogu zaboraviti, pogotovo sada kad se situacija promijenila. Već ga tjednima nisam vidjela. Uopće. Naše Utiskivanje još postoji. Osjećam da postoji, premda nisam osjetila ništa s njegove strane.

I taj izostanak osjećaja presudio je u odluci Stevie Rae.

"Okej, u pravu si. Treba mi pomoć oko ovoga."

Možda upravo ovako treba biti, pomislila je kad je predala Dragonu pjesme. Možda Dragon otkrije moju tajnu, a kada se to dogodi, sve će zajedno propasti: i Rephaim, i naše Utiskivanje, i moje srce. Ali barem će sve zajedno biti gotovo.

Dok je Dragon čitao pjesme, Stevie Rae je gledala kako mu lice postaje sve smrknutije. Kad je napokon podigao pogled s papira i upro ga ravno u njezine oči, nije moglo biti dvojbe oko toga koliko je zabrinut.

"Drugi bik kojeg si prizvala, onaj crni koji je porazio zlog bika: kakvu si sponu imala s njim?"

Stevie Rae je pokušala ne otkriti svoje olakšanje zbog toga što se Dragon usredotočio na bikove i nije krenuo propitkivati o Rephaimu.

"Nisam sigurna može li se to stvarno nazvat sponom, ali bio mi je prekrasan. Bio je crn, ali u njemu nije bilo ni tračka Mraka. Bio je nevjerojatan, kao noćno nebo, ili zemlja."

"Zemlja..." Dragon je očito počeo razmišljati naglas. "Ako te bik podsjeća na tvoj element, možda je to dovoljno da vas dvoje ostanete spojeni."

"Al znamo da je on dobar", rekla je Kramisha. "Nema tu ništa nejasno. Nemoguće je da su pjesme o njemu."

"Pa?" Stevie Rae nije mogla više prikrivati svoju ozlojeđenost. Kramisha je kao vražje pseto koje je dobilo kost punu srži. Nikako da je pusti na miru.

"Pa, ove pjesme, a pogotovo zadnja, u prvom redu govore o tome da se treba uzdat u istinu. Mi već znamo da je on dobar. Da se možeš uzdat u crnog bika. Šta ti onda još pjesma to treba govorit?"

"Kramisha, ko što sam ti već probala objasniti, nemam pojma."

"Ja sam naprosto uvjeren da se u njima ne radi o crnom biku", rekla je Kramisha.

"A o čemu bi se onda moglo raditi? Ne znam ja nijednu drugu zvijer." Stevie Rae je brzo izgovorila te riječi, kao da brzinom može ukloniti laž.

"Rekla si da je Dallas dobio neobičan novi afinitet, i da ti se činilo da je sišao s uma. Je li to točno?" upitao ju je Dragon.

"Je, u biti", rekla je Stevie Rae.

"Spominjanje zvijeri onda bi moglo simbolizirati Dallasa. Pjesma možda znači da se trebaš pouzdati u ljudskost koja se i dalje nalazi u njemu", rekao je Dragon.

"Nisam baš sigurna u to", rekla je Stevie Rae. "Bio je žešće slomljen i super sluđen kad sam ga zadnji put vidjela. Hoću reći, pričao je ozbiljno Čudne koještarije o onom nazovigavranu kog je vidio."

"Saziva se početak sjednice Vijeća!" Lenobijin glas dopro je do njih niz hodnik kroz otvorena vrata Vijećnice.

"Smijem li zadržati ovo?" Dragon joj je pokazao list papira kad su krenuli hodnikom. "Izradit ću svoj primjerak i onda ti vratiti pjesme, ali volio bih dobiti priliku da ih detaljnije proučim i razmotrim."

"Može, nemam ništa protiv", rekla je Stevie Rae.

"Pa, meni je baš drago što će i tvoj mozak surađivati na ovome, Dragon", rekla je Kramisha.

"I meni", kazala je Stevie Rae, nastojeći zvučati kao da govori istinu.

Dragon je zastao.

"Neću ovo nikome povjeriti, samo onim vampyrima za koje smatram kako bi nam mogli pomoći u razumijevanju značenja pjesama. Shvaćam tvoju potrebu za privatnošću."

"Reći ću Zoey za njih čim se ona sutra vrati", rekla je Stevie Rae.

Dragon se namrštitio.

"Svakako smatram da bi trebala pokazati te pjesme Zoey, ali ona se, nažalost, sutra neće vratiti u Kuću Noći."

"Šta? Zašto?"

"Navodno Stark još nije ozdravio u dovoljnoj mjeri da može putovati, pa im je Sgiach dala dopuštenje da ostanu na Skyeu do daljnjega."

"Je li ti to sama Zoey rekla?" Stevie Rae nije mogla vjerovati da bi njezina najbolja prijateljica mogla nazvati Dragona, a ne nju. Kako je Z to mogla?

"Ne, ona i Stark razgovarali su s Jackom."

"A, zbog Obreda proslave." Stevie Rae je kimnula glavom, shvaćajući. Nije to njoj Z ništa zatajila. Jack se sav raspametio oko Obreda u kojem je samome sebi dodijelio zaduženja za glazbu, prehranu i ukrašavanje, po svojoj prilici, nazvao ju je kako bi joj postavio cijeli niz pitanja u stilu:

Koja ti je najdraža boja? i: Je l više voliš Doritose ili Rufflese?

"Gejić je žešće uživljen. Kladim se da je skroz švicnuo kad je saznao da se Z sutra ne vraća kući."

"Zapravo, odlučio je iskoristiti dodatno vrijeme kako bi nastavio uvježbavati tu pjesmu koju joj želi otpjevati, a ukrašavanjem se bavi i dalje", rekao je Dragon.

"Božice, pomozite nam", rekla je Kramisha. "Ako pokuša svuda povješati dugice i jednoroge i natjerati sve nas da nosimo pernate boe, ponovno, ja ću mu samo reć: 'Ma, neš majci.'"

"Origami mačeve", rekao je Dragon.

"Pardon?" Stevie Rae je bila sigurna da ga nipošto nije dobro čula.

Dragon se tiho nasmijao.

"Jack je došao u Poljski dom i posudio jedan claymore, kako bi imao pravi primjerak na temelju kojeg će ih izraditi. U počast Starku, povješat će origami mačeve na niti flaksa. Kaže da će biti vizualni pandan pjesmi."

"Zato što će prkositi sili teži." Stevie Rae nije mogla suspregnuti smijuljenje. Stvarno joj je Jack u srcu. Neizrecivo je presladak.

"Nadam se da ih neće napraviti od ružičastog papira. To nikako ne bi bilo u redu."

Dotad su stigli do ulaznih vrata Vijećnice, a prije nego što su ušli u već punu prostoriju, Stevie Rae je čula kako Dragon kaže:

"Ne ružičastog. Purpurnog. Vidio sam ga kako nosi naramak purpurnog papira."

Stevie Rae se i dalje smješkala od uha do uha kad je Lenobia proglasila početak sjednice Vijeća. U danima koji su uslijedili često se znala prisjetiti svojeg smiješka i poželjeti da u svijesti može zadržati taj prizor Jacka kako pravi purpurne mačeve od papira i pjeva Defying Gravity, dovijeka uživljen u pozitivnu stranu života, dovijeka sladak, dovijeka sretan i, što je najvažnije, dovijeka siguran.

Šesto poglavlje

JACK

"Votka, što je, ljepotice? zašto si danas sva tako raspamećena?" Jack je izvukao hrpu purpurnih papira za origami ispod žute ženke labradora i smjestio je izvan dosega pseće stražnjice na drveni stolac koji mu je služio kao stolić na otvorenome i stalak za mač. Velika kuja je otpuhnula, udarila repom po zemlji i primaknuta se bliže Jacku. On je uzdahnuo i pogledao je s ljubavlju, ali i iznureno.

"Ne moraš mi baš biti prilijepljena uz bok. Sve je u redu. Samo ukrašavam."

"Danas je nemalo ovisna o drugima", rekao je Damien, pa prekrižio noge i sjeo na travu pokraj Jacka.

Jack se prestao baviti papirnatim mačem kojemu je presavijanjem davao olilik, i pomilovao je Vojvotkinju po mekoj glavi.

"Misliš li da ona može osjetiti kako se S-T-A-R-K još uvijek ne osjeća stopostotno dobro? Misliš da ona zna kako se on sutra ne vraća?"

"Pa, moguće je. Izuzetno je inteligentna, ali moja je pretpostavka da nju više brine to što se ti penješ tamo gore nego to što je Stark umoran, pa kasni."

Jack je mahnuo prstima prema dva i pol metra visokim ljestvama koje su stajale rasklopljene i spremne nedaleko od njih.

"Ma nema razloga da se ni Votka ni ti zabrinjavate. Ove ljestve su savršeno sigurne. Čak imaju i dodatnu kvačicu koja ih drži rasklopljenima, tako da su potpuno stabilne."

"Ne znam baš. Tamo gore je grozno visoko." Damien je sumnjičavo pogledao najviše prečke ljestava.

"Ma ne, nije tako strašno. K tome, nije da ću se uspinjati na vrh, ili mi barem to neće pasti naročito teško. Ovo siroto drvo ima grane koje su mi sada skroz obješene. Znaš već, otkako je on banuo iz zemlje ispod njega." Jack je izgovorio tu završnu rečenicu scenskim šaptom.

Damien se nakašljao i uputio velikom hrastovom stablu pod kojim su sjedili isti onaj sumnjičavi pogled kojim je promotrio i ljestve.

"Okej, nemoj se ljutiti, ali stvarno moram razgovarati s tobom o razlozima iz kojih si izabrao baš ovo mjesto za Obred proslave za Zoey."

Jack je podigao ruku dlanom prema van, u sveopći znak za stani.

"Već znam da će pojedinci imati problema s ovom lokacijom. Samo, zaključio sam da su moji razlozi njoj u prilog bolji od razloga koji idu njoj nauštrb."

"Dušo, ti uvijek imaš najbolje namjere." Damien je primio Jackovu ruku objema svojima. "Ali mislim da ovaj put moraš uzeti u obzir to da si ti možda jedini koji vidi išta pozitivno u ovome mjestu. Profesorica Nolan i Loren Blake ubijeni su ovdje. Kalona se oteo iz zemlje, rastrgao tlo i raskolio stablo upravo ovdje. A to meni baš ne djeluje naročito slavljenički."

Jack je slobodnom rukom prekrio Damienovu.

"Ovo je mjesto moći, zar ne?"

"Točno", rekao je Damien.

"A moć nije ni negativna ni pozitivna u svojem neupotrijebljenom obliku. Ona te osobine poprima samo kad je preuzmu izvanjske sile i počnu utjecati na nju. Zar ne?"

Damien je zastao, razmislio, te nevoljko kimnuo glavom.

"Da, rekao bih da je točno i to što kažeš."

"Dakle, ja osjećam da je moć u ovome mjestu, u ovom razmrskanom drvetu i ovdašnjem prostoru pokraj istočnog zida, dosad bila zloupotrebljavana. Treba joj prilika daje se ponovno upotrijebi za Svjetlo i dobrotu. Želim joj pružiti tu priliku; moram. Nešto mi iznutra govori da moram biti ovdje i priređivati Obred proslave za povratak Zoey, pa čak i ako će ona i Stark kasniti."

Damien je uzdahnuo.

"Znaš da nikada ne bih tražio od tebe da zanemariš svoje osjećaje."

"Znači, podržat ćeš me u ovome? Čak i kada svi govore da je tvoj dečko skroz pošandrcao?"

Damien mu se osmjehnuo.

"Ne govore svi da si skroz pošandrcao. Govore da ti je ta tvoja gorljiva potreba za ukrašavanjem i organiziranjem pomutila moć rasuđivanja."

Jack se zahihotao.

"Kladim se da ne govore gorljiva ili pomutila."

"Služili su se istoznačnicama, premda slabijim."

"To je moj Damien, majstor riječi!"

"A to je moj Jack, uvijek optimist." Damien se nagnuo prema Jacku i nježno ga poljubio u usne. "Samo ti obavi ovdje sve što već trebaš. Znam da će ti Zoey biti zahvalna kad jednom stigne kući." Zastao je, žalosno se osmjehnuo u Jackove oči pune povjerenja i dodao: "Dušo, nadam se da ti je jasno da se Zoey možda neće još dosta dugo vratiti. Znam što ti je Stark rekao, a ja još nisam imao prilike osobno porazgovarati sa Z, ali Afrodita kaže da Zoey nije sasvim ona stara, da se zapravo ne zadržava na Skyeu zbog Starka. Zadržava se ondje zato što se povukla iz svijeta."

"Ne želim ni ja u to vjerovati, ali činjenica glasi da se Zoey ne vraća s Afroditom i Dariusom, i da zapravo nikom ne govori ništa o tome kad se namjerava vratiti. Tu je onda još i cijelo pitanje Heatha. Kad se Zoey vrati u Tulsu, znaš da će se morati suočiti s činjenicom da Heatha ovdje nema, da ga ovdje više nikad neće biti."

"Grozno nešto, zar ne?" rekao je Jack.

Pogledi su im se susreli u savršenom razumijevanju.

"Bilo bi grozno izgubiti nekoga koga toliko voliš. To je jamačno promijenilo Zoey."

"Naravno da je, ali ona je i dalje naša Z. Imam snažan osjećaj da će se vratiti doma prije nego što misliš", rekao je Jack.

Damien je uzdahnuo.

"Nadam se da si u pravu."

"Hej, čak i ti priznaješ da sam ja počesto u pravu. Bit ću u pravu i oko Zoeyna skorog povratka. Jednostavno to znam."

"Okej, dobro, povjerovat ću ti, uglavnom zato što volim tvoj pozitivni stav."

Jack se osmjehnuo od uha do uha i dao mu kratku pusu.

"Hvala ti!"

"Nego, bilo da se Z vrati za tjedan ili za mjesec dana, još uvijek nisam siguran da je sto posto pametno da ideš vješati papirnate mačeve vani na drvetu kada ne znaš kada bi ti ukrasi zapravo mogli zatrebati. Što ako sutra počne padati kiša?"

"Joj, pa neću ih sve povješati, ludice! Sada samo pokusno postavljam njih nekoliko kako bih bio siguran da sam ih presavio upravo savršeno, pa više kako treba."

"Jesi li zbog toga donio ovamo taj claymore? Izgleda grozno oštro i, je li, isukano dok ti tako stoji naslonjen na stol. Zar mu šiljak ne bi radije trebao biti uperen nadolje?"

Jack je pogledao u smjeru Damienovih očiju prema mjestu gdje je stajao dugi srebrni mač, balčakom oslonjen na zemlju, oštrice uperene uvis i blistave na treperavom plinskom svjetlu koje noću obasjava školu.

"Pa, Dragon mi je dao stroge upute, koje sam uglavnom poslušao premda me neprestano ometala tuga kojom on zrači. Znaš, mislim da se on stvarno ne drži naročito dobro." Jack je izgovorio posljednji dio rečenice prigušenim tonom, kao da ne želi da ga Vojvotkinja čuje.

Damien je uzdahnuo i isprepleo svoju ruku s Jackovom.

"I meni se čini da se on ne drži naročito dobro."

"Pa da, objašnjavao mi je da se taj usiljeni dio mača ne smije zabijati u zemlju zato što će od toga otupjeti, ili tako nekako, a ja sam samo uspijevaao misliti na to kako su mu podočnjaci tamni", rekao je Jack.

"Dušo, mislim da on baš i ne spava naročito", žalosno je rekao Damien.

"Nisam ga smio gnjaviti oko posudbe mača, ali htio sam praviti origami prema originalnom primjerku, a ne samo prema slici."

"Mislim da nisi gnjavio Dragona. On mora sam izaći nakraj s Anastazijinom smrću. Žao mi je to reći, ali mi mu u tome uopće ne možemo pomoći. A ti si se, uostalom, izvrsno sjetio. Origami ti izgleda vrlo realistično."

Jack se promeškoltio od zadovoljstva.

"Uuu! Stvarno to misliš?"

Damien ga je obgrlio i privio uza se.

"Apsolutno. Imaš dara za ukrašavanje, Jack."

Jack se mazno privio uz njega.

"Hvala ti. Najbolji si dečko na svijetu."

Damien se nasmijao.

"Nije mi to teško kad imam tebe. Hej, treba li ti pomoć oko presavijanja mačeva?"

Sad je došao red na Jacka da se nasmije.

"Ne. Tebi ne ide od ruke ni zamatanje poklona, pa pretpostavljam da origami nije među tvojim mnogobrojnim talentima. Ali dobro bi mi došla tvoja pomoć oko nečeg drugog." Jack je uputio značajan pogled Vojvotkinji, a onda se prignuo bliže Damienu i šapnuo mu u uho. "Mogao bi odvesti Vojvotkinju u šetnju. Nikako da me pusti na miru, a stalno mi gužva papire."

"Okej, nema problema. Ionako sam mislio otići na trčanje. Znaš kako se kaže: buc masti gej nije sretan gej. Vojvotkinja može istrčati nekoliko krugova sa mnom. Izmorit će se, pa neće imati snage da se bavi tobom."

"Baš je slatko što ideš na jogging."

"To ne kažeš kad poslije budem sav vruć i znojan", rekao je Damien dok je ustajao i dizao Vojvotkinjin povodac iz smeđe zimske trave.

"Hej, ponekad mi se sviđa kad si sav vruć i znojan", rekao je Jack, gledajući ga sa smiješkom.

"Onda se možda neću poslije otuširati", rekao je Damien.

"Možda ti je to jako dobar prijedlog", rekao je Jack.

"A možda hi se ti trebao otuširati sa mnom."

Jackov se osmijeh proširio.

"E, to je sad već više od možda jako dobrog prijedloga."

"Droljo", rekao je Damien i sagnuo se da duboko poljubi Jacka.

"Lingvistu", rekao je Jack, pa mu uzvratio poljubac.

Vojvotkinja se uvukla između njih, otpuhujući i mašući repom i ližući ih obojicu.

"O, ljepotice! Volimo i mi tebe!" rekao je Jack i dao pusu Vojvotkinji u meku njušku.

"Dođi, idemo malo vježbati da ostanemo primjereno vitki i privlačni za Jacka", rekao je Damien i povukao povodac velike ženke. Pošla je za njim, ali s vidnim oklijevanjem.

"Sve je u redu. Brzo će te on opet dovesti", rekao je Jack.

"Aha, brzo ćemo opet vidjeti Jacka, Votka."

"Hej", doviknuo je Jack za njima. "Volim vas oboje!"

Damien se okrenuo, primio Vojvotkinjinu šapu, mahnuo njome Jacku i viknuo:

"Volimo i mi tebe!"

Zatim su otrčali laganim tempom. Vojvotkinja je uzbuđeno lajala dok se Damien pretvarao daje ganja.

Jack ih je ispratio pogledom.

"Nema boljih od njih", tiho je rekao.

Mač čije je presavijanje upravo dovršio bio je posljednji od pet koje je napravio. Po jedan za svaki element, obrazložio je to Jack sebi. Objesit ću ovih pet i iskoristiti ih kao pokusne.

Dok je rezao flaks i provlačio ga kroz posljednji od tih pet, Jack je neprestano pogledavao uvis, tražeći prava mjesta za vješanje ukrasa. Ali nije ih morao dugo tražiti pogledom. Samo stablo kao da mu je pokazivalo kamo se treba uputiti. Široko je deblo bilo gotovo raskoljeno popola, tako da su se strane masivnog starog hrasta nagnule, a debele su se grane naherile opasno blizu tlu. Na mjestu gdje je Kalona prethodno pobjegao iz zemlje najniže grane nekada se nisu mogle dosegnuti ni sedmometarskim ljestvama, dok su sada ljestve od dva i pol metra pružale Jacku više no dovoljno visine.

"Tamo gore. Prvi mora ići točno tamo gore." Jack je gledao ravno uvis s mjesta gdje je sjedio za svojim stolićem, prema jednoj od glavnih grana drveta koja je poput zaštitničke ruke visjela točno iznad njega. "Tamo je savršeno, jer će visjeti nad mjestom gdje sam napravio sve te mačeve." Jack je privukao ljestve stoliću i podigao prvi od pet papirnatih mačeva na dugi komad ribičkog flaksa koji mu je privezao za balčak.

"Oh, upsić. Zamalo sam zaboravio. Moram uvježbavati", opomenuo je sebe i zastao da pritisne potrebne tipke na prijenosnom doku za iPhone koji je donio ovamo zajedno sa stolićem.

Nešto je novo u meni Stvar se promijenila Sada više ne prihvaćam Tuđe igre pravila...

Rachelin je glas, snažan i bistar, započeo pjesmu. Jack je zastao s jednom nogom na najnižoj prečki ljestava, te zapjevao s Kurtom kad je on preuzeo tekst, prateći njegov slatki tenor notu po notu.

Za dvojbe više nema mjesta Za snove je prošao rok...

Jack se uspinjao ljestvama dok je pjevao zajedno s Kurtom, pretvarajući se da to zapravo ide stubištem Radio City Music Halla, gdje je ansambl serije Glee nastupio prošlog proljeća na turneji.

Sad slušam što mi nagon kaže. Oči ću sklopit: i skok!

Stigao je do najviše prečke ljestava, zastao i počeo pjevati prvi refren s Kurtom i Rachel dok je podizao ruke i počeo provlačiti ribički faks kroz gole zimske grane.

Pjevušio je uz sljedeće stihove Rachel i čekao da Kurt zapjeva nastavak svojih, kad mu je pozornost privukao neki pokret pri raskoljenom podnožju stabla, i spustio je pogled prema oštećenom deblu. Jack je zgranuto uzdahnuo. Bio je siguran da vidi, upravo tamo, prekrasnu žensku priliku. Lik joj je bio taman i nejasan, ali kad je Kurt počeo pjevati o gubitku ljubavi koju smatra izgubljenom, žena mu se razbistrila u očima, postajući krupnija i jasnije odrediva.

"Nyx?" prošaputao je Jack, pun strahopoštovanja.

Poput vela koji se diže, žena mu je odjednom postala potpuno vidljiva. Podigla je glavu i osmjehnula se Jacku odozdo, jedinstveno lijepa koliko i zla.

"Da, mali Jack. Smiješ me zvati Nyx."

"Neferet! Odakle vi ovdje?" Pitanje je izletjelo iz njega prije nego što je stigao razmisliti.

"Da znaš, u ovom trenutku, ovdje sam zbog tebe."

"M-mene?"

"Da. Znaš, treba mi tvoja pomoć. Znam koliko voliš pomagati drugima, zato sam došla po tebe, Jack. Zar ne bi htio učiniti nešto za mene? Mogu ti obećati da će ti se to isplatiti."

"Isplatiti? Kako to mislite?" Jack je mrzio kad mu glas zvuči tako piskutavo.

"Želim reći da ako ti za mene učiniš jednu sitnicu, onda ću i ja za tebe učiniti jednu sitnicu. Predugo me nije bilo među početnicima iz Kuće Noći. Možda sam izgubila dodir s razlozima iz kojih im kuca srce. Mogao bi mi pomoći, povesti me, pokazati me. Zauzvrat bih te nagradila. Razmisli o svojim snovima, o onome što bi htio učiniti sa svojim dugim životom nakon što se Promijeniš. Mogla bih ti ostvariti snove."

Jack se osmjehnuo i širom razmaknuo ruke.

"Ali ja već živim u svome snu. Ovdje sam, na ovom lijepom mjestu, s prijateljima koji su mi postali obitelj. Što bi više itko mogao poželjeti?"

Izraz lica Neferet postao je tvrđi. Glas joj je zazvučao kamenito.

"Što bi više ti mogao poželjeti? Primjerice, vlast nad ovim 'lijepim mjestom'? Ljepota ne traje. Prijatelji i obitelj propadaju. Jedino moć traje dovijeka."

Jack joj je odgovorio nagonski.

"Ne, ljubav traje dovijeka."

Neferet mu se podrugljivo nasmijala.

"Ne budi takvo dijete. Nudim ti nešto daleko veće od ljubavi."

Jack je pogledao Neferet, stvarno ju je pogledao. Promijenila se, a u srcu je znao i zašto. Prihvatila je zlo. Sasvim, potpuno, totalno. To je i prije shvatio, a da toga nije bio svjestan. U njoj više nema ni tračka Svjetlosti, kao ni mene. Glas u njegovoj svijesti bio je blag i pun ljubavi, i pružio mu je hrabrost da se nakašlje i tako riješi suhoće u grlu, te da pogleda Neferet ravno u njezine hladne, smaragdne oči.

"Ne bih nipošto htio ispasti zloban, Neferet, ali ne želim to što mi nudite. Ne mogu vam pomoći. Vi i ja, je li, mi nismo na istoj strani." Počeo je silaziti s ljestava.

"Ostani gdje jesi!"

Nije znao kako, ali riječi Neferet izdale su zapovijed njegovu tijelu. Imao je dojam da je odjednom čvrsto obavijen, zamrznut u mjestu nevidljivim ledenim kavezom.

"Drski dječčače! Ti zaista misliš da meni možeš prkositi?"

Poljubi me na rastanku Jer prkosim sili teži...

"Da", rekao je dok je Kurtov glas odzvanjao oko njega. "Zato što sam ja na strani Nyx, a ne na vašoj. Zato me radije pustite, Neferet. Zaista vam neću pomoći."

"U tome se varaš, nevinašče jedno nepokvarivo. Upravo si dokazao da ćeš mi pomoći u velikoj, velikoj mjeri." Neferet je podigla ruke i izvela pokret prosijavanja zrakom oko sebe. "Kao što sam obećala, evo ga."

Jack nije pojma imao kome se to Neferet obraća, ali sav se naježio od njezinih riječi. Bespomoćno ju je gledao kako se pomalja iz sjena pod stablom. Činilo mu se kao da ona klizi od njega u smjeru pločnika koji će je odvesti do glavne zgrade Kuće Noći. Promatrajući je, začudo, nimalo subjektivno, shvatio je da ga njezine kretnje prije podsjećaju na gmaza negoli na ljudsko biće.

Načas je pomislio da ona zaista odlazi, pomislio je da je sada siguran. Ali kad je stigla do pločnika, osvrnula se prema njemu i odmahнула glavom, tiho se smijući.

"Praktički si mi učinio zadatak odviše lakim, dječčače, kad si tako časno odbio moju ponudu." Izvela je pokret bacanja prema maču. Razrogačenih očiju, Jack je bio siguran da je vidio kako se nešto crno obavija oko balčaka. Mač se počeo okretati, okretati, okretati, sve dok se podignuti vršak nije upro ravno u njega.

"Eto vam vaše žrtve. On je taj kojeg nisam uspjela okaljati. Uzmite ga, i time će moj danak vašem Gospodaru biti ispunjen. Samo pričekajte dok ne odzvoni dvanaest sati. Držite ga dotad." Ne pogledavši više u Jacka, Neferet je odgmizala s njegova vidika i ušla u zgradu.

Imao je dojam da ponoć još zadugo nije došla, da školski sat još zadugo nije počeo odzvanjati, premda je Jack istjerao iz svijesti te hladne, nevidljive lance koji su ga obavili. Bilo mu je drago što je stavio pjesmu Defying Gravity da se ponavlja. Tješilo ga je slušati kako Kurt i Rachel pjevaju o savladavanju straha.

Kad je odzvanjanje sata započelo, Jack je znao što će se dogoditi. Znao je i da to ne može spriječiti, znao je da mu se sudbina ne može promijeniti. Umjesto uzaludne borbe, kajanja u odsudnom trenutku, beskorisnih suza, sklopio je oči, duboko udahnuo i onda se, radosno, pridružio Rachel i Kurtu u refrenu:

To mi ne leži,

Prkosim sili teži

Poljubi me na rastanku

Jer prkosim sili teži

Od mene bježi

Prkosim sili leži

I nećeš me srušiti!

Jackov je slatki tenor odzvanjao krošnjom raskoljenog hrasta kad ga je magija Neferet, koja je strpljivo sve dotad čekala, zbacila s vrha ljestava. Pao je krvavo, užasno, ravno na spremno uzdignut claymore, ali kad mu je oštrica probila vrat, i prije nego što su ga smrt i Mrak stigli dotaknuti, njegov je duh bljesnuo iz tijela.

Kad je otvorio oči, zatekao se kako stoji na prekrasnom proplanku u podnožju stabla koje izgleda upravo poput onoga koje je Kalona razmrskao, samo što je ovo stablo cijelo i zeleno, a pokraj njega se nalazi žena odjevena u blistave srebrne halje. Bila je tako ljupka da je Jack pomislio kako bi je do vijeka mogao promatrati.

Smjesta ju je prepoznao. Odvajkada ju je poznavao.

"Zdravo, Nyx", tiho je rekao.

Božica mu se osmjehnula.

"Zdravo, Jack."

"Mrtav sam, zar ne?"

Smiješak na licu Nyx nimalo nije jenjao.

"Jesi, prekrasno moje, ljubljeno, neiskvarivo dijete."

Jack je malo oklijevao, pa rekao:

"Ne djeluje mi naročito loše ovo kad si mrtav."

"Otkrit ćeš da i nije."

"Nedostajat će mi Damien."

"Ponovno ćeš biti s njim. Ima duša koje mnogo puta uzastopce pronađu jedna drugu. Vaše će se pronaći; zavjetujem ti se u to."

"Jesam li bio okej dok sam bio tamo?"

"Bio si savršen, sine."

Zatim je Nyx, Božica Noći, raširila ruke i primila Jacka u zagrljaj, i s njezinim su se dodirrom posljednji preostaci smrtne boli i tuge i žalovanja istopili iz njegova duha, ostavljajući ljubav, jedino ljubav, uvijek ljubav.

I Jack je upoznao savršenu sreću.

Sedmo poglavlje

REPHAIM

Trenutak prije nego što se pojavio njegov otac, promijenila se kakvoća zraka.

Znao je da se Otac vratio s Onog Svijeta istog trena kad se to dogodilo. Kako je i mogao to ne znati? Bio je sa Stevie Rae. Ona je osjetila kako Zoey ponovno postaje cijela na isti način na koji je i njemu došlo saznanje o vlastitu ocu.

Stevie Rae... Prošlo je manje od pola mjeseca otkako je bio u njezinoj blizini, otkako je razgovarao s njom, dodirivao je, ali činilo mu se da su zadnji put bili zajedno prije cijele vječnosti.

Kad bi poživio još cijelo stoljeće, Rephaim ne bi zaboravio što se dogodilo između njih netom prije nego što se Otac vratio u ovaj predio. Onaj ljudski dječak u fontani bio je on sam. Razumski to nije imalo smisla, no to zbog toga nije bilo ništa manje istinito. Dotaknuo je Stevie Rae i zamislio, tijekom odsječka vremena dugog tek poput otkucaja srca, što je moglo biti.

Mogao ju je zavoljeti.

Mogao ju je zaštititi.

Mogao je izabrati Svjetlo umjesto Mraka.

Ali to što je moglo biti nije stvarnost, nije mu suđeno.

Rođenje od mržnje i požude, boli i Mraka. On je čudovište. Nije ljudski. Nije besmrtnan. Nije ni zvijer.

Čudovište.

Čudovišta ne sanjaju. Čudovišta ne žude ni za čim izuzev za krvi i razaranjima. Čudovišta ne poznaju, ne mogu poznavati, ljubav ili sreću: nisu stvorena s tom sposobnošću.

Kako je onda moguće da mu ona nedostaje?

Odakle ova užasna šupljina u njegovoj duši otkako mu Stevie Rae više nema? Kako to da se osjeća tek djelomice živim bez nje?

I zašto je žudio da bude bolji, snažniji, mudriji i dobar, istinski dobar za nju?

Da on to ne silazi s uma?

Rephaim je koračao tamo-amo po krovnoj terasi napuštenog zdanja Gilcrease. Već je bila prošla ponoć i krug muzeja posve je utihnuo, ali otkako su postupci raščišćavanja nakon ledene oluje krenuli punom parom, ovdje je preko dana nastajala sve veća i veća gužva.

Morat ću otići odavde i pronaći si neko drugo mjesto. Neko sigurnije mjesto. Trebao bih napustiti Tulsu i sazdati za sebe utvrdu u divljini ove pregoleme zemlje. Znao je da bi mu to bio mudar potez, racionalan potez, ali nešto ga je neprestano prisiljavalo na ostanak.

Rephaim je objašnjavao sebi da se jednostavno radi o njegovoj nadi u to da će se njegov otac, budući da se vratio u ovaj predio, vratiti i u Tulsu, pa ga on sada ovdje čeka, kako bi od njega dobio smisao i usmjerenje. Ali u najdubljim zakucima srca znao je pravu istinu. Ne želi napustiti ovo mjesto zbog toga što je Stevie Rae ovdje, a premda si ne može dopustiti da stupi u doticaj s njom, ona je i dalje u blizini, i mogao bi doći do nje, kad bi se samo usudio.

I tada, upravo dok je tako koračao i obasipao samoga sebe zamjerkama, zrak oko njega postao je težak, gust od besmrtnosti koju je Rephaim poznavao jednako dobro kao i vlastito ime. Nešto ga je iznutra počelo povlačiti, kao da se to moć što lebdi kroz noć pripojila njemu i sada se služi njime kao sidrom kojim se privlači stalno sve bliže.

Rephaim se pripremio za nailazak, tjelesno i umno, usredotočio na neuhvatljivu besmrtnu magiku, te voljno prihvatio tu sponu, ne hajući za to što mu je bolna, što ga iscrpljuje i ispunjava valom klaustrofobije od kojeg mu ponestaje daha.

Noćno nebo nad njim zamračilo se. Vjetar se pojačao i počeo šibati Rephaima.

Nazovigavran je ostao na mjestu.

Kad je veličanstveni krilati besmrtnik, njegov otac Kalona, svrgnuti Ratnik Nyx, dojezdio s nebesa i sletio pred njega, Rephaim je automatski ničice pao i pokorno mu se poklonio.

"Iznenadio sam se kad sam osjetio da si se zadržao ovdje", rekao je Kalona, ne davši sinu dopuštenje da ustane. "Zašto nisi otišao za mnom do Italije?"

I dalje pognute glave, Rephaim mu je odgovorio.

"Bio sam smrtno ranjen. Tek sam se nedavno oporavio. Smatrao sam da bi bilo mudro pričekati te ovdje."

"Ranjen? Da, sjećam se. Hitac iz vatrenog oružja i pad iz leta. Smiješ ustati, Rephaim."

"Hvala, Oče." Rephaim je ustao i suočio se s ocem, i tada mu je postalo drago zbog toga što mu se osjećaji lako ne očituju na licu. Kalona izgleda kao da je bio bolestan! Njegova brončana koža sva je nekako žućkasta. Pod neobičnim jantarnim očima ima tamne podočnjake. Čak i izgleda mršavo. "Je li ti dobro, Oče?"

"Jasna stvar da mi je dobro; ja sam besmrtnik!" breknulo se krilato biće. Zatim je uzdahnuo i umorno prešao rukom preko lica. "Držala me podno zemlje. Već sam bio ozlijeđen, i onako zarobljenome unutar tog elementa nikako se nisam mogao oporaviti prije otpuštanja, a otada se oporavljam sporo."

"Znači da te Neferet doista zarobila." Rephaim je dobro pazio da mu ton ostane neutralan.

"I jest, ali ne bi me s takvom lakoćom zatočila da mi Zoey Redbird nije napala duh", ogorčeno je rekao.

"No ta je početnica i dalje živa", rekao je Rephaim.

"Živa je, dakako!" zaurao je Kalona, nadvijajući se nad svojeg sina, tako da je nazovigavran zateturao nauznak. Ali gnjev je u njemu okopnio jednako brzo kao što je i prasnuo, i besmrtnik je ponovno izgledao umorno. Natenane je izdahnuo i razložnijim glasom ponovio: "Da, Zoey je doista živa, premda vjerujem da će je ono što je doživjela na Onom Svijetu do vijeka promijeniti." Kalona se zagledao u noćnu daljinu. "Nitko više nije isti nakon što provede neko vrijeme u predjelu Nyx."

"Znači, Nyx ti je doista dopustila ulazak na Onaj Svijet?"

Rephaim se nije mogao spriječiti da ne postavi to pitanje. Priredio se na očev prijekor, ali kad je Kalona progovorio, iznenadio se kad je u njegovu glasu začuo zamišljenost, gotovo blagost.

"Tako je. I vidio sam je. Jedanput. Nakratko. Upravo zbog intervencije Božice, onaj Stark, bogovi ga prokleli, još uvijek diše i kroči ovom zemljom."

"Stark je otišao za Zoey na Onaj Svijet, i još uvijek je živ?"

"Živ je, premda ne bi smio biti." Dok je Kalona to govorio, zamišljeno je protrljao mjesto na svojim prsima, iznad srca. "Sve mi se čini da oni bikovi spletkari imaju nekakve veze s njegovim preživljavanjem."

"Crni i bijeli bikovi? Mrak i Svjetlo?" Rephaim je osjetio okus žuči strana u dnu nepca kad se prisjetio ljigave, jezovite kože bijeloga bika, beskrajna zla u njegovim očima i usijane boli koju je stvorenje izazvalo u njemu.

"Što je sad?" Kalonin je pronicavi pogled probo njegova sina. "Zbog čega ovako izgledaš?"

"Ukazali su se ovdje, u Tulsi, prije tek nešto više od tjedan dana."

"Što ih je dovelo ovamo?"

Rephaim je počeo oklijevati dok mu je srce bolno lupalo u prsima. Što smije priznati? Što smije reći?

"Rephaim, govori!"

"Bila je to Crvena, mlada Nadsvećenica. Ona je prizvala bikove da se pojave. Upravo joj je bijeli bik podario saznanje koje je pomoglo Starku Da pronade put do Onog Svijeta."

"Odakle to znaš?" Kalonin je glas zazvučao poput smrti.

"Posvjedočio sam dijelu prizivanja. Bio sam tako teško ranjen da nisam vjerovao da ću se oporaviti, da ću ikada više opet poletjeti. Kad se ukazao bijeli bik, povratio mi je snagu i privukao me u svoj krug. Ondje sam promatrao kako Crvena saznaje dotične informacije od njega."

"Tada si već zacijelio, a ipak nisi ulovio Crvenu? Nisi je zaustavio prije nego što se uzmogla vratiti Kući Noći i priskočiti Starku u pomoć?"

"Nisam je mogao spriječiti. Ukazao se crni bik i Svjetlo je prognalo Mrak, što je zaštitilo Crvenu", iskreno je rekao. "Ondoda sam ovdje, gdje polako vraćam snagu i, otkako sam osjetio da si se vratio u ovaj predio, iščekujem tebe."

Kalona je samo gledao svojeg sina. Rephaim je smireno podnosio njegov pogled.

Kalona je polagano kimnuo.

"Dobro je što si me ovdje iščekivao. Mnogo je toga ostalo nedovršeno u Tulsi. Ova će Kuća Noći uskoro pripasti Tsi Sgili."

"Zar se i Neferet vratila? Zar je Visoko vijeće nije zadržalo?"

Kalona je prasnuo u smijeh.

"Visoko se vijeće sastoji od naivnih budala. Tsi Sgili je svalila krivnju za skorašnje događaje na mene, te me kaznila tako što me javno izbičevala i zatim me prognala iz svoje blizine. Time je udobrostivila Vijeće."

Rephaim je zgranuto odmahnuo glavom. Otac mu je govorio laganim, gotovo podsmješljivim tonom, ali izraz mu je bio crn, tijelo oslabljeno i ozlijeđeno.

"Oče, nije mi jasno. Bičevanje? Dopustio si da te Neferet..."

Besmrtički brzo, Kalona je odjednom ščepao sina za grkljan. Podigao je golemog nazovigavrana s poda kao da nije teži od jednog svojeg tankog, crnog pera.

"Da nisi slučajno povjerovao kako sam postao slab samo zato što sam bio ozlijeđen."

"Nije mi nakraj pameti." Rephaimov je glas bio jedva jači od prigušenog siktaja.

Lica su im se našla jedno tik uz drugo. U Kaloninim jantarnim očima buktala je bijesna jara.

"Oče", procijedio je Rephaim. "Nisam te htio uvrijediti."

Kalona ga je ispustio, i sin mu se strovalio pod noge. Besmrtnik je podigao glavu i širom ispružio ruke u stranu, kao da želi obuhvatiti nebesa.

"Ona me još drži u zatočeništvu!" viknuo je.

Rephaim je bolno udahnuo i protrljao si grlo, a onda su očeve riječi prodrle kroz zbrku u njegovoj svijesti, i pogledao je u njega. Besmrtnikovo je lice bilo izobličeno, kao da trpi agoniju, pogled mu je bio sav izbezumljen. Rephaim se polako pridigao i pažljivo mu pristupio.

"Što je to učinila?"

Kaloni su ruke pale uz bok, ali lice mu je ostalo otvoreno prema nebu.

"Zavjetovao sam joj se da ću uništiti Zoey Redbird. No ta početnica i dalje živi. Prekršio sam zavjet."

Rephaim je osjetio kako mu se krv ohladila.

"A kršenje zavjeta nosilo je kaznu."

Nije to izgovorio kao pitanje, ali Kalona je kimnuo glavom.

"Jest."

"Što to sada duguješ Neferet?"

"Ona će imati vlast nad mojim duhom dokle god budem bio besmrtn."

"Svih mi bogova i božica, onda smo obojica izgubljeni!" Rephaimu su se riječi same otele iz grla.

Kalona se okrenuo prema njemu, i njegov je sin primijetio da mu je prepreden odblesak zamijenio bijes u očima.

"Neferet je besmrtna kraće od jednog udisaja u vremenu ovog svijeta. Ja sam takav već nebrojene eone. Ako postoji jedna lekcija koju sam naučio kroz nekoliko životnih vjekova, ona glasi da ništa nije neraskidivo. Ništa. Ni najjače srce, ni najčišća duša, pa ni zavjet koji najčvršće obvezuje."

"Zar znaš kako ćeš slomiti njezinu vlast nad sobom?"

"Ne, ali znam da ako joj dadem ono do čeg joj je najviše stalo, to će joj odvratiti pažnju i dati mi vremena da otkrijem kako da dokinem zavjet koji sam joj dao."

"Oče," rekao je Rephaim nevoljko, "kršenje zavjeta uvijek sa sobom donosi posljedice. Nećeš li se samo izložiti još jednoj ako prekršiš i taj drugi zavjet?"

"Ne pada mi na pamet posljedica koju ne bih drage volje platio da se riješim vlasti Neferet nad sobom."

Od hladnog, smrtonosnog bijesa u Kaloninu glasu Rephaimu se osušilo grlo.

Znao je da se, kad mu otac postane ovakav, jedino još može slagati s njim, pomagati mu da dođe do čega god već želi, trpjeti oluju šutke, bez razmišljanja, Kaloni uz bok. Odavna dobro poznaje lake proplamsaje kaloninih emocija.

Samo, Rephaim dosad nije upoznao osjećaj vlastitog neslaganja s njima. Rephaim je osjetio kako ga besmrtnik proučava pogledom. Nazovigavran se nakašljao i kazao ono što je znao da njegov otac želi čuti.

"Do čega je to Neferet najviše stalo, i kako da joj to dademo?"

Kalonino se lice malčice smekšalo.

"Tsi Sgili je najviše stalo do vladarske noći nad ljudima. Dat ćemo joj je tako što ćemo joj pomoći da započne rat između vampyra i ljudi. Ona namjerava iskoristiti taj rat kao izliku za uništavanje Visokog vijeća. Kad njih jednom ne bude više bilo, vampyrsko će se društvo naći u rasulu, i njime će, pod naslovom Utjelovljene Nyx, ovladati Neferet."

"Ali vampyri su postali odviše racionalni, odviše civilizirani, da bi pokrenuli rat protiv ljudi. Mislim da bi se radije povukli iz društva nego zapodjenuli borbu."

"To je posve točno za većinu vampyra, ali zaboravljaš na novi soj krvopija koji je stvorila Tsi Sgili. Čini se da oni takvih ograda nemaju."

"Crveni početnici", rekao je Rephaim.

"Samo, nisu više svi početnici, zar ne? Čujem da je još jedan dječak prošao Promjenu. A tu je onda i nova Nadsvećenica, ta Crvena. Nisam baš siguran da je ona odana Svjetlu onako kao njezina prijateljica Zoey."

Rephaimu je bilo kao da mu se divovska šaka sklopila oko srca.

"Crvena je prizvala crnog bika, ukazanje Svjetla. Mislim da se nju ne može natjerati da skrene s puta Božice."

"Kazao si da je također prizvala bika Mraka, nije li tako?"

"Jesam, ali koliko sam uspio primijetiti, ona nije namjerno dozvala Mrak."

Kalona se nasmijao.

"Neferet mi je kazala da je Stevie Rae bila posve drugačija u vrijeme nakon svojeg prvog uskrsnuća. Crvena je tada uživala U Mraku!"

"A onda se Promijenila, poput Starka. Oboje su sada posve predani Nyx."

"Ne, Stark je zaista predan samo Zoey Redbird. A ne vjerujem da se Crvena dosad vezala na takav način uz bilo koga."

Rephaim je dobro pripazio da ništa ne kaže na to.

"Što više razmišljam o tome, to mi se ta zamisao više sviđa. Neferet će steći moć ako se poslužimo Crvenom, a Zoey će izgubiti blisku osobu. Da, to mi je drago čuti. Itekako."

Rephaim se pokušavao snaći u mješavini panike, straha i kaosa u svojoj glavi, i smisliti odgovor koji bi mogao odvratiti Kalonu od namjere da spopadne Stevie Rae, kad je zrak oko njih zatitrao i promijenio se. Sjenke unutar sjenki kao da su zatreperile, kratkotrajno ali ekstatično. Prešao je upitnim pogledom s Mraka što je vrebao po kutovima krova na svojega oca.

Kalona je kimnuo i mrko se osmjehnuo.

"Tsi Sgili je platila svoj danak Mraku; žrtvovala je život neke nevine osobe koju se nije moglo okaljati."

Rephaimu je krv počela nabijati u ušima, i na trenutak ga je obuzeo divljački, nevjerojatan strah za Stevie Rae. A onda je shvatio: Ne, nije moguće da je Neferet to žrtvovala Stevie Rae. Stevie Rae je Mrak već okaljao. Zasad je sigurna, barem od ove konkretne prijetnje.

"Koga je to Neferet ubila?" Rephaima je olakšanje smelo u tolikoj mjeri da je bez razmišljanja izgovorio te riječi.

"Zbog čega bi tebi trebalo biti bitno koga je točno Tsi Sgili žrtvovala?"

Rephaimova se svijest hitro opet usredotočila na sada i ovdje.

"Jednostavno sam znatiželjan."

"Osjećam promjenu u tebi, sine."

Rephaim je čvrsto dočekao očev pogled.

"Dospio sam na korak od smrti, Oče. Otriježnilo me to iskustvo. Valja ti imati na umu da tek jednim dijelom posjedujem tvoju besmrtnost. Ostatak mene je ljudski, pa time i smrtnan."

Kalona je kratko, potvrdno kimnuo.

"Doista, znam zaboraviti da te oslabljuje ljudskost koju nosiš u sebi."

"Smrtnost, a ne ljudskost. Čovječnosti u meni nema", gorko je rekao.

Kalona ga je pažljivo promotrio.

"Kako si uspio preživjeti svoje ozljede?"

Rephaim je odmaknuo pogled od oca i odgovorio mu najiskrenije što je mogao.

"Nisam posve siguran kako sam, pa čak ni zašto sam preživio." *Nikad mi neće biti jasno zbog čega me Stevie Rae spasila*, šutke je dodao u sebi.

"Velik dio tog razdoblja i dalje mi je nejasan."

"Nije sad važno kako. A jasno je zašto, preživio si kako bi mi služio, kao i u cjelokupnom svojem životu."

"Da, Oče", automatski je rekao. A onda je, ne bi li prikrio beznade koje je čak i sam čuo u svojem glasu, dodao: "A budući da ti služim, moram ti reći da nas dvojica ne možemo ostati ovdje."

Kalona je upitno podigao obrve.

"Što time želiš reći?"

"Na ovome mjestu." Širokim je potezom ruke obuhvatio krug muzeja Gilcrease. "Ovamo zalazi previše ljudi otkako leda više nema. Ne možemo ostati ovdje." Rephaim je duboko udahnuo i nastavio. "Možda bi za nas dvojicu bilo najmudrije da na neko vrijeme odemo iz Tulse."

"Jasna stvar da ne možemo otići iz Tulse. Već sam ti objasnio da mi valja omesti Tsi Sgili kako bih se mogao osloboditi njezinih okova. A to ću najlakše uspjeti odavde, iskorištavanjem Crvene i njezinih početnika. No točno si primijetio da ovo mjesto nije primjereno za nas."

"Zar nam onda ne bi bilo uputno napustiti grad sve dok ne uspijemo otkriti neki bolji položaj?"

"Čemu to tvoje ustrajno nagovaranje da odemo odavde, kad sam ti dobro objasnio zašto moramo ostati?"

Rephaim je duboko udahnuo i rekao samo:

"Već sam umoran od grada."

"Posegni onda za zalihama snage koju nosiš u sebi kao ostavštinu moje krvi!" zapovjedio mu je Kalona, vidljivo srdit. "Ostat ćemo u Tulsu koliko god bude bilo potrebno da ostvarimo moj cilj. Neferet je već razmotrila pitanje mjesta na kojem bih trebao obitavati. Zahtijeva da joj budem blizu, ali zna da me se ne smije vidjeti, barem ne u samome početku." Kalona je zastao, a lice mu se stisnulo od bjelodane ljutnje zbog toga što Tsi Sgili tako temeljito upravlja njime. "Preselit ćemo se noćas u građevinu koju je Neferet zauzela. Uskoro ćemo krenuti u lov na crvene početnike, kao i na njihovu Nadsvećenicu." Kalonin je pogled pao na krila njegova sina. "Ponovno si u stanju letjeti, zar ne?"

"Jesam, Oče."

"Onda bi bilo dosta ovog beskorisnog razgovora. Vinimo se u nebo i krenimo u uspon prema svojoj budućnosti, i svojoj slobodi."

Besmrtnik je raširio masivna krila i bacio se s krova napuštenog zdanja Gilcrease. Rephaim je zastao u nedoumici, nastojeći razmišljati, disati, shvatiti kako bi trebao postupiti. U kutu krova zatreperio je nekakav lik, i ukazala mu se ona mala utvara plavokose djevojčice koja ga je salijetala još otkako je stigao ovamo, sav slomljen i krvav.

"Ne možeš dopustiti ocu da joj naudi. Znaš to, zar ne?"

"Zadnji put ti kažem, apage, utvaro", rekao je Rephaim, rasklopio krila i pripremio se za odlazak za ocem.

"Moraš pomoći Stevie Rae."

Rephaim se okomio na nju.

"Zašto bih ja to morao? Ja sam čudovište, ona meni ne može ništa biti."

Djetešce se nasmiješilo.

"Prekasno je za to, već ona tebi nešto znači. Povrh toga, postoji još jedan razlog iz kojeg joj moraš priskočiti u pomoć."

"Zašto?" umorno ju je upitao Rephaim.

"Zato što ti nisi isključivo čudovište. Dijelom si dječak, što znači da ćeš jednoga dana umrijeti. A kad umreš, postoji samo jedno što ćeš ponijeti sa sobom u vječnost."

"A što bi to bilo?"

Blistavo mu se osmjehnula.

"Ljubav, ludice! Moći ćeš ljubav ponijeti sa sobom. I zato, vidiš, moraš je spasiti, ili ćeš se zasvagda kajati što nisi."

Rephaim se zagledao u djevojčicu.

"Hvala ti", rekao je tiho netom prije nego što se vinuo u mrak.

Osmo poglavlje

STEVIE RAE

"Mislim da bi se svi vi trebali malo skinut zoey s vrata. nakon svega što je prošla, odmor će joj dobro doći", rekla je Stevie Rae.

"Ako je riječ samo o tome", rekao je Erik.

"Što bi sad to trebalo značiti?"

"Priča se da se ona ne namjerava vratiti. Uopće."

"Sad baš pričaš bedastoće."

"Jesi li razgovarala s njom?" upitao ju je Erik.

"Nisam, a ti?" otpovrnula mu je.

"Nisam."

"Zapravo, Erikova napomena stoji", rekla je Lenobia. "Nitko nije razgovarao sa Zoey. Jack kaže da se ona ne vraća. Čula sam se s Afroditom, na i Darius doista uskoro stižu. Zoey nikoga ne zove i ne prima pozive."

"Zoey je umorna. Stark je još uvijek sav smožden. Šta nije Jack upravo to javio?" rekla je Stevie Rae.

"Da", rekao je Dragon Lankford. "Ali istina je da smo se jedva čuli sa Zoey otkako se vratila s Onog Svijeta."

"Okej, ozbiljno, zašto je to tako bitno? Ponašate se ko da je Z nekakva markirantica i propalitet, a ne žešća štemerica od Nadsvećenice."

"Pa, kao prvo, to nas zabrinjava upravo zato što ona raspolaže tolikom moći. Moć sa sobom nosi odgovornost. To i sama znaš", rekla je Lenobia.

"A tu je onda i pitanje Neferet i Kalone."

"Sada i ja moram reći svoje", rekla je profesorica Pentezileja. "Nisam jedina među nama koja je primila najnoviju obavijest Visokog vijeća. Ne postoje više Neferet i Kalona. Neferet je raskinula sa svojim Priležnikom otkako mu se duh vratio u tijelo i on je opet došao sebi. Neferet ga je dala javno izbičevati i zatim ga je na stotinu godina prognala iz svoje blizine, kao i iz vampyrskog društva. Neferet je predvodila njegovo kažnjavanje zbog zločinačkog ubojstva ljudskog dječaka. Visoko je vijeće presudilo da je odgovornost za taj zločin ležala na Kaloni, a ne na Neferet."

"Da, to znamo, ali..." započela je Lenobia.

"O čemu vi svi to pričate?" umiješala se Stevie Rae, osjećajući kao da će joj glava svaki čas eksplodirati.

"Izgleda da mi nismo na mejling listi", rekla je Kramisha, očito izbezumljena koliko i Stevie Rae.

Kad je izvana sat počeo odzvanjati ponoć, Neferet je iskoračila iz skrivenih vrata kojima Nadsvećenica ulazi u Vijećnicu u Tulsi. Odlučnim je koracima prišla golemom okruglom stolu. Glas joj je zazvučao poput biča, zapovjednički i pun samopouzdanja.

"Vidim da se nisam vratila ni trenutka prerano. Bi li mi netko, molim vas, objasnio zbog čega smo počeli davati početnicima pristup na naše sjednice Vijeća?"

"Kramisha je više od obične početnice. Ona je Pjesnikinja-laureat i Proročica. Kad se tome doda činjenica da ja jesam Nadsvećenica i da sam je pozvala, sve to joj daje pravo da bude na ovoj sjednici Vijeća."

Stevie Rae je progutala knedlu mučnog straha koja joj se stvorila u grlu kad se pred njom našla Neferet, i nemjerljivo joj je laknulo zbog toga što joj je glas zazvučao čvrsto kad je napokon uspjela ispustiti riječi iz dubine grla.

"A zašto ti nisi u zatvoru zbog Heathova umorstva?"

"U zatvoru?" Neferet se okrutno nasmijala. "Kakve li drskosti! Ja sam Nadsvećenica, i to ona koja je zaslužila taj naslov, umjesto da ga steknem samo zato što nije bilo drugih kandidata."

"A ipak izbjegavaš pitanje svoje sukrivnje u umorstvu ljudskog dječaka", rekao je Dragon. "Ni ja nisam primio obavijest Visokog vampyrskog vijeća. Volio bih da mi se objasni odakle ti ovdje, te čuti zašto nisi bila pozvana na red zbog ponašanja tvojeg Priležnika."

Stevie Rae je očekivala da Neferet prasne na Dragonovo propitkivanje, ali lice joj se umjesto toga smekšalo, a zelene oči ispunile suosjećanjem. Neferet je uputila odgovor nastavniku mačevanja toplim glasom, punim razumijevanja.

"Pretpostavljam da je Visoko vijeće zadržalo obavijesti upućene tebi zbog toga što shvaća da si još duboko ožalošćen zbog gubitka svoje partnerice." Dragon je sav probljedio, ali plave su mu se oči stvrdnule.

"Nisam Izgubio Anastaziju. Bila mi je oduzeta. Ubilo ju je stvorenje koje je stvorio tvoj Priležnik, učinivši to na njegovu zapovijed."

"Jasno mi je kako ti tugovanje može utjecati na moć rasuđivanja, ali valja ti znati da Rephaim i ostali nazovigavranovi nisu imali naredbu da ikome naude. Naprotiv, bilo im je zapovjedbano častite. Kad su Zoey i njezini prijatelji potpalili požar u Kući Noći i ukrali naše konje, to su shvatili kao napad. Jednostavno su reagirali na njega."

Stevie Rae i Lenobia razmijenile su kratak pogled s porukom nemoj da saznaju tko je u čemu sudjelovao, pa je Stevie Rae zadržala jezik za zubima, Odbijajući otkriti kakvu je ulogu Lenobia imala u Zoeynu "bijegu".

"Ubili su moju partnericu", rekao je Dragon, što je privuklo pozornost svih nazočnih na njega.

"I zbog toga će mi do vijeka biti žao", rekla je Neferet. "Anastazija mi je bila dobra prijateljica."

"Progonila si Zoey i Dariusa i ostatak ekipe", rekla je Stevie Rae. "Prijetila si nam. Naredila si Starku da nastrijeli Zoey. Kako misliš opravdati sve to?"

Neferetino lijepo lice kao da se urušilo. Naslonila se na stol i tiho zajecala.

"Znam... znam. Bila sam slaba. Dopustila sam da mi taj krilati besmrtnik zamuti rasuđivanje. Rekao je da se Zoey mora uništiti, a budući da sam vjerovala kako je on Utjelovljeni Ereb, također sam mu povjerovala."

"Joj, daj ne gnoji toliko", rekla je Stevie Rae.

Neferet ju je prostrijelila smaragdnom očima.

"Zar tebi nikad nije bilo stalo do nekoga, a onda si naknadno saznala da je ta osoba zapravo zakrinkano čudovište?"

Stevie Rae je osjetila kako joj se sva krv cijedi iz lica. Odgovorila joj je na jedini način koji je poznavala, istinom.

"U mom životu čudovišta ne nose krinke."

"Nisi mi odgovorila na pitanje, mlada Svećenice."

Stevie Rae je podigla bradu.

"Odgovorit ću ti na pitanje. Ne, nikad mi nije bilo stalo do nikoga za koga od samog početka nisam znala tko je. A ako me pitaš za Dallasa, znala sam da on možda ima svojih problema, ali nikad nisam očekivala da pristupi Mraku i skroz pošandrea."

Neferet se lukavo osmjehnula.

"Da, čula sam za Dallasa. Tako žalosno... tako žalosno."

"Neferet, još uvijek mi nije jasna odluka Visokog vijeća. Kao majstor mačevanja i Predvodnik Erebovih Sinova u ovoj Kući Noći, imam pravo na pravodobne obavijesti vezane uza sve što bi moglo ugroziti sigurnost naše škole, bez obzira na to jesam li ožalošćen", rekao je Dragon, blijed u licu, ali odlučan.

"U potpunosti si u pravu, majstore mačevanja. Sve je zapravo vrlo jednostavno. Kad se besmrtniku duša vratila u tijelo, priznao mi je da je ubio ljudskog dječaka zato što je smatrao Heathovu mržnju prema meni prijetnjom." Neferet je odmahнула glavom, puna žalosti i kajanja. "Siroto dijete nekako je uspjelo uvjeriti sebe da sam ja kriva za pogibije profesorice Nolan i profesora Lorena Blakea. Kalona je smatrao da me štiti likvidiranjem Heatha." Odmahnula je glavom. "Previše je vremena proveo razdvojen od ovoga svijeta. Istinski mu nije bilo jasno da to ljudsko biće meni ne može biti nikakva prijetnja. Njegova odluka da smakne Heathu bila je naprosto zabluda Ratnika koji štiti svoju Nadsvećenicu, i upravo zato smo ga Visoko vijeće i ja tako blago kaznili. Kao što neki od vas već znaju, Kalona je primio stotinu udaraca bičem, nakon čega je prognan iz vampyrskog društva i moje blizine na cijelo jedno stoljeće."

Zavladala je dugotrajna tišina, a onda je Pentezileja rekla:

"Čini se da se cijeli ovaj debakl sastojao od jednog tragičnog nesporazuma za drugim, ali svi smo svakako dosad već platili dovoljno visoku cijenu za to što se dogodilo. Sada je najvažnije da se škola opet sazove i da svi nastavimo živjeti svoje živote."

"Klanjam se tvojoj mudrosti i iskustvu, profesorice Pentezileja", rekla je Neferet i s poštovanjem joj se naklonila glavom. Zatim se obratila izravno Dragonu. "Ovo je uistinu za sve nas bilo teško razdoblje, ali ti si platio najveću cijenu, majstore mačevanja. Zato upravo od tebe moram zatražiti odrješenje za svoje pogreške, kako osobne, tako i službene. Možeš li ikako povesti Kuću Noći u novu eru postojanja, stvoriti Feniksa iz pepela boli koja nam razdire srca?"

Stevie Rae je poželjela doviknuti Dragonu da ih Neferet sve vuče za nos, da to što se dogodilo u Kući Noći nije bila tragična pogreška, već tragična zloupotreba moći od strane Neferet i Kalone. Ali srce joj je klonulo kad je vidjela kako Dragon pogiba glavu i potpuno slomljenim i poraženim glasom kaže:

"Volio bih da svi okrenemo novi list, jer u suprotnom se bojim da neću preživjeti gubitak svoje partnerice."

Lenobia je djelovala kao da želi nešto reći, ali kad je Dragon počeo shrvano jecati, ostala je šutjeti i samo mu je prišla da ga pokuša utješiti.

Sada se još samo ja mogu suprotstaviti Neferet, pomislila je Stevie Rae i krišom pogledala Kramishu, koja je gledala u Neferet s jedva prikrivenim izrazom u stilu "koji kurac" na licu. *Okej, sada se još samo Kramisha i ja možemo suprotstaviti Neferet*, ispravila se Stevie Rae u glavi. Isprsilila se i pripremila na epski obračun koji će sigurno nastupiti kada optuži posrnulu Nadsvećenicu da laže koliko je teška.

U tom trenutku nekakav je čudan zvuk dopro u Vijećnicu s prozora koji je ostao otvoren da pripušta svježiji noćni zrak. Bio je to užasan zvuk, pun žalovanja, od kojeg su se Stevie Rae naježile dlačice na podlakticama.

"Šta je sad to?" rekla je Stevie Rae i okrenula glavu, kao i svi ostali prema otvorenome prozoru.

"Nikad nisam čula ništa slično", rekla je Kramisha. "I sva se ježim od toga."

"To je neka životinja. I trpi bolove." Dragon se smjesta pribrao, izraz lica mu se promijenio, i ponovno je poprimio izgled Ratnika, a ne partnera čije je srce slomljeno. Skočio je na noge i otišao do prozora na suprotnoj sirani Vijećnice.

"Neka mačka?" rekla je Pentezileja, sva uzrujana.

"Oдавde se ne vidi. Zvuk dopire s istočne strane kampusa", rekao je Dragon, okrenuo se od prozora i odlučnim koracima krenuo prema vratima.

"Joj, Božice! Mislim da prepoznajem taj zvuk." Tragičan i slomljen, glas Neferet ponovno je svima svrnulo pozornost na nju. "To je pseće tuljenje, a jedini pas na kampusu je Vojvotkinja, Starkova ženka labradora. Da se nešto nije dogodilo Starku?"

Stevie Rae je gledala kako se Neferet vitkom rukom hvata za grlo, kao da time želi prigušiti lupanje svoga srca zbog grozomorne pomisli da se nešto možda dogodilo Starku.

Stevie Rae je dobila potrebu da je zvizne. Neferet je mogla dobiti viražjeg Oscara za najbolje tragičarsko glumatanje kučketine u glavnoj ulozi. Sad je dosta. Neće joj dopustiti da nekažnjeno sere i dalje.

Ali Stevie Rae nije dobila priliku da izvede Neferet na red. Istog trena kad je Dragon otvorio vrata prema hodniku, sve ih je oblila kakofonija zvuka. Početnici su hitali prema Vijećnici. Većinom su zapomagali i vikali, ali kroza svu tu buku, čak i kroz ono užasno tuljenje, jedan je zvuk postao jasno prepoznatljiv: glas osobe koja ožalošćeno zapomaže.

A u tom je zapomaganju Stevie Rae prepoznala kome glas pripada.

"O, ne", rekla je i pojurila hodnikom. "To je Damien."

Stevie Rae je jurila tako brzo da je pretekla čak i Dragona, a kad je iz sve snage otvorila vanjska vrata škole, naletjela je ravno na Drewa Partaina takvom silinom da su se oboje strovalili na tlo.

"Sunce ti Micikino, Drew! Daj mi se miči s..."

"Jack je mrtav!" viknuo je Drew, nespretno listajući i podižući sa sobom i nju. "Tamo prijeko, kod slomljenog drveta kraj istočnog zida. Strašno je. Stvarno strašno. Požuri se, Damien te treba!"

Stevie Rae je osjetila nalet mučnine kad joj je značenje Drewovih riječi došlo do svijesti. A onda ju je zajedno s Drewom ponijela plima vampyra i početnika koja je zajednički hitala kampusom.

Kad je Stevie Rae stigla do stabla, načas je osjetila užasan deža vu. Sva ta krv. Koliko krvi, posvuda! Prisjetila se na trenutak one noći kad joj je Starkova strijela upravo na ovome mjestu probila tijelo tako da se iz njega izlila praktički sva životna krv.

Samo što se ovaj put nije radilo o njoj. Ovaj put se radilo o dragom, milom Jacku, i on je zaista bio mrtav, tako da je sve bilo deseterostruko groznije. Na trenutak joj cijeli prizor nije imao nikakva smisla zato što se nitko nije pomicao, nitko ništa nije govorio. Nije se čulo ništa osim tuljenja Vojvotkinje i Damienova zapomaganja. Dječak i pas čučali su uz Jacka, koji je ležao potrbuške na krvlju oblivenoj travi, dok mu je vrh dugog mača stršao gotovo puni metar uvis iz zatiljka. Probio ga je takvom silinom da mu je zamalo odrubio glavu s ramena.

"O, Božice! Što se to ovdje dogodilo?" Svi su se pomaknuli tek kad se Neferet oglasila. Pritrčala je Jacku i sagnula se, nježno položivši dlan na njegovo tijelo. "Početnik je mrtav", ozbiljno je rekla.

Damien je podigao pogled. Stevie Rae mu je ugledala oči. Bile su prepune boli i užasnutosti i možda, tek možda, čak i sjene bezumlja. Dok je zurio u Neferet, vidjela je kako mu iz ionako blijedog lica nestaje sva krv, tako da je postalo gotovo bezbojno, što ju je trgnulo.

"Mislim da bi ga trebala ostaviti na miru", rekla je Stevie Rae i prišla im, postavljajući se između Neferet s jedne, i Jacka i Damiena s druge strane.

"Ja sam ovdje Nadsvećenica. Dužnost mi je pobrinuti se za ovu tragediju. Za Damiena je sada najbolje da se ti makneš i pustiš da odrasli riješe cijelu stvar", rekla je Neferet. Kazala je to razložnim tonom, ali kad ju je Stevie Rae pogledala u smaragdne oči, u njima je primijetila neko komešanje od kojeg se sva naježila.

Stevie Rae je osjećala kako je svi gledaju. Znala je da je to što Neferet govori u izvjesnoj mjeri točno, ona sama zasad nije Nadsvećenica dovoljno dugo da bi znala kako da se postavi prema nečemu tako užasnom poput ovoga što se noćas dogodilo.

Ti vrapca, pa ona je zapravo Nadsvećenica samo zato što nema nijedne druge djevojke među crvenim početnicima koja je prošla Promjenu. Ima li ona uopće prava postaviti se kao Damienova

"Nadsvećenica"?

Stevie Rae je ostala tako šutke stajati i boriti se s vlastitim nesigurnostima. Neferet ju je zanemarila i čučnula pokraj Damiena, primila ga za ruku i primorala ga time da je pogleda.

"Damien, znam da si u šoku, ali moraš se pribrati i kazati nam što se to dogodilo s Jackom."

Damien je obnevidjelo trepnuo prema njoj, a onda je Stevie Rae primijetila da su mu se oči razbistrile i usredotočile na Neferet. Smjesta je izvukao ruku iz njezine. Odmahujući glavom tamo-amo, tamo-amo, počeo je jecati:

"Ne! Ne! Ne!"

Sad je bilo dosta. Stevie Rae je prekipjelo. Nije ju bilo briga sve i da cijeli prokleti svemir ne može prozreti Neferetina sranja. Nije imala namjeru dopustiti joj da mrcvari sirotog Damiena.

"Šta se dogodilo? Ti pitaš šta se dogodilo? Ko da je obična slučajnost što je Jack poginuo u isto vrijeme kad si se ti opet pojavila tu kod nas u školi?" Stevie Rae je opet prišla Damienu i primila ga za ruku. "Možeš ti izvodit te mađioničarske trikove na onim ćoravim kokošima iz Visokog vijeća. Možeš čak uvjerit neke od ovih naših dobričina da si još uvijek na našoj strani, al' Damiena i Zoey i", zastala je kad je začula dva vrlo slična, zgranuta uzdaha kad su Blizanke dotrčale, "i Shaunee i Erin i Starka i mene nećeš. Nema jebene šanse da mi povjerujemo da si ti na strani dobra. Zašto nam onda ti ne bi objasnila šta se tu dogodilo?"

Neferet je odmahnula glavom, sva žalosna i tragično lijepa.

"Žalim te, Stevie Rae. Nekada si bila tako draga početnica, tako puna ljubavi. Ne znam što se dogodilo s tobom."

Stevie Rae je osjetila nalet silne srdžbe. Sva je zadrhtala od siline tog osjećaja.

"Znaš ti bolje od ikoga na kugli zemaljskoj šta se sa mnom dogodilo."

Nije si mogla pomoći. Bijes je bio prejak u njoj. Stevie Rae je pošla prema Neferet. U tom trenutku željela je više od svega na svijetu da objeručke ščepa grlo ove vampyrice i samo ga stišće i stišće i stišće sve dok joj potpuno ne obustavi disanje, dok ne ukloni njezinu prijetnju.

Ali Damien joj nije pustio ruku kojom su se držali. Zadržala ju je ta spona dodira i povjerenja između njih, kao i Damienov slomljeni šapat.

"Nije ona to skrivila. Vidio sam kako se to dogodilo, i nije ona to skrivila."

Stevie Rae je zastala i pogledala Damiena pod sobom.

"Kako to misliš, mili?"

"Bio sam skroz tamo prijeko. Odmah ispred ulaza u poljski dom. Vojvotkinja mi nije dala da trčim. Stalno me vukla natrag ovamo. Napokon sam joj popustio." Damienov je glas zvučao izmoždeno i riječi su izlazile iz njega u oštrim naletima. "Zabrinuo sam se zbog nje. Samo sam gledao. I sve sam vidio." Opet je počeo jecati. "Vidio sam kako Jack pada s vrha ljestava i nabija se na mač. Nikoga nije bilo u njegovoj blizini. Baš nikoga."

Stevie Rae se okrenula prema Damieniu i privukla ga u naručje. Trenutak potom objukala su ih još dva para ruku kad su se Blizanke pridružile njihovu krugu i čvrsto ih zagrlile.

"Neferet je bila s nama u Vijećnici kad se dogodila ova užasna nesreća", ozbiljno je rekao Dragon, nježno dodirujući Jackovu kosu. "Ona nije bila odgovorna za ovu pogibiju."

Stevie Rae nije mogla gledati Jackovo siroto, slomljeno tijelo, tako da je promatrala Neferet kad je Dragon to rekao. Zato je jedino ona primijetila treptaj nadmenog likovanja koji joj je prostrujao licem, da bi ga smjesta zamijenio uvježbani izraz žalovanja i zabrinutosti.

Ona ga je ubila. Ne znam kako, i to u ovom trenutku ne mogu dokazati, ali ona je to skrivila. A onda je za petama te misli stigla još jedna, oblikujući se jednakom brzinom: Zoey bi mi vjerovala. Ona bi mi pomogla smisliti kako da raskrinkam Neferet.

Zoey se mora vratiti.

Deveto poglavlje

ZOEY

I tako, Stark i ja smo radili one stvari.

"Ne osjećam se nimalo drugačije", rekla sam najbližem stablu. "Mislim ono, osim što se osjećam bliskije sa Starkom i pomalo me boli na mjestima koja se u pristojnom društvu ne spominju." Prišla sam potočiću koji je veselo kлокotao kroz lug i virnula u njega. Sunce je upravo zalazilo, ali na otoku je bio neuobičajeno vedar, hladan dan, i s neba je još uvijek sjalo dovoljno te dramatične svjetlosti boje koralja i zlata da vidim svoj odraz. Proučila sam ga. Izgledala sam, eto, kao ja. "Okej, je li, formalno sam već jedanput radila one stvari, ali ono tada je bilo nešto sasvim drukčije."

Uzdahnula sam. Loren Blake je bio golema greška. James Stark je bio nešto potpuno drugo, kao i prisega koju smo jedno drugome dali. "Zar ne bih onda trebala izgledati drukčije sad kad sam u Pravoj Vezi?" Zaškiljila sam u svoj odraz. Zar ne izgledam starije? Iskusnije? Mudrije?

Zapravo, ne. Od škiljenja sam samo izgledala kratkovidno.

"A Afrodita bi mi vjerojatno rekla i da ću od toga dobit boriće."

Lagano me ubolo prisjećanje na sinoćnji oproštaj od Afrodite i Dariusa. Bila je predvidivo sarkastična i nemalo kujasta zbog toga što se ne vraćam s njom u Tulsu, ali zagrljaj nam je bio čvrst i iskren, i znala sam da će mi nedostajati. Već mi je nedostajala. Nedostajali su mi i Stevie Rae i Damien, i Jack i Blizanke.

"A i Nala", kazala sam svom odrazu.

Samo, nedostaju li mi u dovoljnoj mjeri da se vratim u stvarni svijet?

U dovoljnoj mjeri da se suočim sa svime što me tamo čeka, u rasponu od povratka na nastavu do moguće borbe protiv Mraka i Neferet?

"Ne. Ne, ne u dovoljnoj mjeri." Kad sam to rekla, postalo je još istinitije. Osjećala sam kako mi se dio tog nedostajanja rasplinjava od spokoja koji vlada na otoku Sgiach. "Ovdje je magika. Da mi još mogu ovamo poslati moju macu, kunem se da bih ostala tu zauvijek."

Sgiach se nasmijala tiho i melodiozno.

"Kako to da nam ljubimci često nedostaju više od osoba?" Smješkala se kad mi se pridružila uz potočić.

"Mislim da je to zato što s njima ne možemo razgovarati preko Skypea. Mislim ono, znam da se mogu vratiti u zamak i razgovarati sa Stevie Rae, ali pokušala sam izvesti taj videorazgovor preko kompa s Nalom. Ona samo djeluje zbunjeno i još čangrizavije nego inače, a to znači da je žešće čangrizava."

"Kad bi mačke shvaćale tehnologiju i imale palce za hvatanje, vladale bi svijetom", rekla je kraljica.

Nasmijala sam se.

"Ne daj da Nala čuje da si to rekla. Ona zaista vlada svojim svijetom."

"Imaš pravo. Mab također vjeruje da vlada svojim svijetom."

Mab je bila njezina golema, dugodlaka mačka s crno-bijelim uzorkom fraka koju sam upravo upoznavała. Mislim da joj je možda bilo, ono, tisuću godina, i uglavnom je praktički nepomično i bez svijesti ležala u dnu kraljičina kreveta. Stark i ja počeli smo je zvati Mrtvomačka, ali ne kad bi nas Sgiach mogla čuti.

"Kad kažeš svijetom, misliš na svoju spavaću sobu?"

"Upravo tako", rekla je Sgiach.

Obje smo se nasmijale, a onda je kraljica otišla do velike, mahovinom obrasle gromade nedaleko od potočića. Elegantno je sjela i potapšala prostor pokraj sebe, velik taman dovoljno da se na njega sjedne. Pridružila sam joj se, pitajući se usput hoće li moje kretnje ikad biti elegantne i kraljevske kao njezine, i sumnjajući u to.

"Mogla bi ih zamoliti da ti pošalju Nalu. Vampyrski prisnici lete kao životinje za pratnju. Bilo bi potrebno samo pokazati potvrdu da je cijepljena ako je želiš doprimiti na Skye."

"Opa, šta stvarno?"

"Stvarno. Naravno, to znači da bi morala odlučiti da ćeš ostati ovdje još barem nekoliko mjeseci. Mačke ne podnose put naročito dobro, a zaista im ne odgovara kad ih se seli iz jedne vremenske zone u drugu, i onda ih se opet vraća."

Pogledala sam Sgiach u oči i rekla točno ono što mi je bilo na umu:

"Što dulje ostajem ovdje, to sam sigurnija da ne želim otići, ali znam da je vjerojatno neodgovorno od mene da se tako skrivam od stvarnog svijeta. Mislim ono", brže-bolje sam dodala kad sam primijetila sve veću zabrinutost u njezinu pogledu, "nije da Skye nije stvaran i sve to. I znam da sam u zadnje vrijeme prošla kroz hrpetinu ružnih stvari, pa je u redu da uzmem malo odmora. Ali još idem u školu. Valjda bih se ipak trebala vratiti. U nekom trenutku."

"Bi li imala takvo mišljenje i kad bi škola došla tebi?"

"Kako to misliš?"

"Otkako si došla u moj život, počela sam razmišljati o svijetu, ili, točnije, o svojoj sve većoj odvojenosti od njega. Da, imam internet. Da, imam satelitsku televiziju. Ali nemam nove sljedbenike. Nemam učenike za Ratnike i mlade Čuvare. Ili ih barem nisam imala dok ti i Stark niste stigli. Sad shvaćam da su mi cijelo ovo vrijeme nedostajale energija i suradnja mladih umova." Sgiach je skrenula pogled s mene u dubinu luga. "Tvoj dolazak ovamo probudio je nešto što je spavalo na mojem otoku. Osjećam da u svijet stiže promjena, veća od utjecaja suvremene znanosti ili tehnologije. Mogu je zanemariti i pustiti da moj otok opet zaspi, da se možda u potpunosti razdvoji od svijeta i njegovih problema, možda čak izgubi u maglama vremena, poput Avalona i Amazonki. Ili joj se pak mogu otvoriti i dočekati izazove koje bi mogla donijeti." Kraljica me opet pogledala u oči. "Odlučila sam dopustiti svojem otoku da se probudi. Vrijeme je da Kuća Noći na Skyeu prihvati svježu krv."

"Ukinut ćeš zaštitničku čaroliju?"

Oporo se osmjehnula.

"Ne, dokle god budem na životu i, nadam se, dokle god moja nasljednica, a potom i njezine nasljednice budu na životu, Skye će ostati zaštićen i izdvojen od suvremenog svijeta. Ali doista sam naumila odaslati Ratnički poziv. Svojedobno su se na Skyeu obučavali najbolji i najvrsniji Erebovi Sinovi."

"Samo, onda si se razišla s Visokim vampyrskim vijećem, zar ne?"

"Točno. Možda bih mogla početi polako popravljati taj prekid, naročito bude li među mojim učenicama jedna mlada Nadsvećenica."

Osjetila sam nalet uzbuđenja.

"Ja? Misliš na mene?"

"Dakako. Ti i tvoj Čuvar vezani ste uz ovaj Otok. Voljela bih vidjeti kamo će nas ta povezanost odvesti."

"Opa, istinska mi je čast. Hvala ti najljepša."

U glavi mi je nastao kovitlac! Ako Skye postane aktivna Kuća Noći, neće biti kao da se ovdje skrivam od svih. Prije će biti kao da sam se premjestila u drugu školu. Sjetila sam se Damiena i ostatka škvadre i upitala se bi li oni razmislili o tome da se također presele na Skye.

"Bi li ovdje bilo mjesta za početnike koji se ne obučavaju za Ratnike?" upitala sam je.

"O tome bi se dalo raspravljati." Sgiach je zastala, očito nešto odlučila, te dodala: "Ti znaš, zar ne, da je ovaj otok bogat magičkom tradicijom koja obuhvaća više od obuke Ratnika i mojih Čuvara?"

"Ne. Mislim ono, da. Ono, očito je da si ti magička, a ti si u biti isto što i ovaj otok."

"Ovdje sam tako dugo da me doista mnogi smatraju otokom, ali ja sam prije čuvarica nego posjednica njegove magike."

"Kako to misliš?"

"Otkrij to sama, mlada kraljice. Imaš afinitet za svaki element. Dosegni ih i vidi čemu te otok može poučiti." Kad sam zastala od nesigurnosti, Sgiach me ponukala: "Iskušaj prvi element, zrak. Jednostavno ga pozovi da ti dođe, a onda promatraj."

"Okej. Dobro, evo ga."

Ustala sam i odmaknula se par koraka od Sgiach, zašavši u mahovinasti prostor na kojem uglavnom nije bilo kamenja. Triput sam duboko udahнула da se očistim i uživjela se u poznati osjećaj usredotočenosti. Nagonski sam okrenula lice prema istoku i pozvala ga:

"Zraku, molim te, dođi mi."

Bila sam naviknuta na odgovor elementa. Bila sam naviknuta na njegovo uzdizanje u lahoru oko mene poput oduševljenog šteneta, ali sve

dotadašnje iskustvo s afinitetima nije me pripremio na ono što se tada zbilo. Zrak mi nije samo odgovorio, preplavio me. Moćno se zakovitlao oko mene, neobično opipljiv, što je stvarno trebalo biti suludo, jer zrak nije opipljiv. Nevidljiv je, a posvuda je. A onda sam se zgranula jer sam shvatila da je zrak postao opipljiv! Oko mene su, usred naleta vjetra koji mi je priskočio na poziv, hujala obličja prekrasnih bića. Bila su sjajna i eterična, pomalo prozirna. Dok sam zjakala u njih, mijenjala su oblik, katkad su izgledala poput ljupkih djevojaka, drugi put su sličila leptirima, a zatim su mijenjala izgled u nešto sličnije predivnim jesenjim listovima što lelujuju na nekom vlastitom vjetru.

"Što su oni?" upitala sam prigušenim glasom. Sama od sebe, ruka mi se podigla, i promatrala sam kako se listovi mijenjaju u kolibrije jarkih, šarenih boja, koji mi slijeću na ispruženi dlan.

"Elementali zraka. Nekada ih je bilo posvuda, ali napustili su suvremeni svijet. Draži su im drevni lugovi i starinske navade. A ovaj otok ima i jedno i drugo." Sgiach se osmjehnula i otvorila ruku elementalu koji je poprimio obličje sićušne žene s krilcima vilinkonjica i zaplesao, proplicući joj se kroz prste. "Lijepo je vidjeti da su ti došli. Rijetko ih je kada toliko najednom mjestu, čak i tu, u lugu. Pokušaj s drugim elementom."

Ovaj put me nije trebala dalje nagovarati. Okrenula sam se prema jugu i pozvala:

"Vatro, molim te, dođi mi!"

Poput blistavog vatrometa, elementali su se bljeskom ukazali svud oko mene i počeli mi škakljati tijelo obuzdanom toplinom svojih plamičaka, tjerajući me na hihot.

"Podsjećaju me na prskalice za Četvrti srpnja!"

Sgiach se osmjehnula široko poput mene.

"Rijetko kad vidim elementale plamena. Puno sam bliža vodi i zraku, plamen mi se gotovo nikad ne ukazuje."

"Sram vas bilo", prekorila sam ih. "Trebate puštati da vas Sgiach vidi, ona pripada dobrima!"

Elementali oko mene smjesta su suludo ustreptali. Osjetila sam kako zrače ojađenošću.

"O, ne! Reci im da ih samo zadirkuješ. Plamen je strahovito osjetljiv i nestabilan. Ne bih htjela da izazovu neku nesreću", rekla je Sgiach.

"Hej, oprostite! Samo sam se šalila. Sve je u redu, stvarno." Odahnula sam kad su se elementali plamena smirili i nastavili manje grozničavo treperiti i palucati. Načas sam pogledala Sgiach. "Neće biti problema ako prizovem druge elemente?"

"Naravno, samo pazi što govoriš. Afinitet ti je moćan, čak i kad nisi na mjestu koje obiluje davnašnjom magikom, poput ovog luga."

"Dogovoreno." Još triput sam udahnula da se očistim i budem sigurna da sam se opet usredotočila. Zatim sam se okrenula u smjeru kazaljke na satu, prema zapadu.

"Vodo, molim te, dođi mi."

I osjetila sam kako me taj element oblijeva. Prohladni, vlažni elementali doticali su mi kožu, ljeskajući se vodenastim presijavanjem. Veselili su se oko mene, podsjećajući me na sirene i dupine, meduze i konjice.

"Ovo je stvarno super cool!"

"Elementali vode naročito su jaki na Skyeu", rekla je Sgiach, milujući stvorenjce u obliku zvjezdače koje je plivalo oko nje.

Okrenula sam se na sjever.

"Zemljo, dođi mi!"

Lug je oživio. Stabla su zablistala od dragosti, i iz njihovih čvornatih, pradavnih debala izašla su šumska bića koja su me podsjetila na stvorenja kakva bi trebala živjeti u Rivendellu s Tolkienovim vilenjacima, ili možda čak u 3-D džungli iz Avatara.

Obratila sam se središtu improviziranog kruga i pozvala završni element:

"Duše, molim te, dođi mi i ti."

Ovaj put se Sgiach zgranula.

"Nikad nisam vidjela svih pet skupina elementala ovako zajedno. Velebno je."

"Božice moja mila! Nevjerojatno je!"

Zrak oko mene, kojim su već vrvjela koprenasta bića, sad je ispunilo takvo blistanje da sam se odjednom prisjetila Nyx i njezina blistava osmijeha.

"Želiš li doživjeti nešto više?" upitala me Sgiach.

"Naravno", rekla sam bez oklijevanja.

"Onda dođi ovamo. Daj mi ruku."

Okružena drevnim elementalima, utjelovljenjima svakog pojedinog elementa, prišla sam Sgiach i pružila joj ruku.

Primila je moju desnu ruku svojom lijevom i okrenula je dlanom naviše.

"Imaš li povjerenja u mene?"

"Da. Imam povjerenja", rekla sam.

"Dobro. Zaboljet će te samo na trenutak."

Zasljepljujuće brzim pokretom porezala mi je mesnati jastučić u dnu palca tvrdim, oštrim noktom svoga desnog kažiprsta. Nisam se lecnula. Nisam se odmaknula. Ali ipak sam oštro usisala puno zraka. Samo, imala je pravo, zaboljelo me tek na trenutak.

Sgiach mi je okrenula dlan naniže i krv mi je počela kapati iz šake, ali prije nego što je uspjela dotaknuti mahovinasto tlo pod nama, kraljica je ulovila jarkocrvene kapljice. Poduhvativši ih vlastitim dlanom, pustila ih je da se sliju u lokvicu i zatim, govoreći riječi koje sam prije osjetila nego čula, a uopće ih nisam razumjela, bacila krv od sebe, raspršujući je u krugu oko nas.

Zatim se dogodilo nešto što me istinski zaprepastilo.

Svaki elemental kojeg su dotaknule kapljice moje krvi na trenutak je postao tjelesan. Nisu to više bili eterični elementali, puki pramenovi i niti zraka, vode, vatre, zemlje i duha. Oni koje je dotaknula moja krv postali su stvarni, ptičice i male vile, sirene i šumske nimfe koje žive i dišu.

I plesale su i slavile. Njihov je smijeh podario sve tamnijem nebu boje radosti i magike.

"To je magika iz davnine. Dotaknula si ovdje stvorove koji već vjekovima snivaju. Nitko drugi nije uspio probuditi vile. Nitko drugi nije imao tu sposobnost", kazala je Sgiach, te se polako, veličanstveno, poklonila glavom u znak poštovanja prema meni.

Apsolutno preplavljena divotom pet elemenata, primila sam Kraljicu Skyea za ruku i primijetila da mi je krv prestala curiti istog trenutka kad ju je poprskala oko nas.

"Smijem li ovo podijeliti s drugim početnicima? Ako im dopustiš da dođu ovamo, smijem li poučiti novi naraštaj kako da dosegne starinsku magiku?"

Nasmiješila mi se kroza suze za koje sam se ponadala da su radosnice.

"Da, Zoey. Jer ako ti ne možeš premostiti ponor između svjetova davnine i današnjice, ne znam tko bi to mogao. Ali zasad iskoristi ovaj trenutak. Stvarnost koju je tvoja krv stvorila uskoro će iščeznuti. Pleši s njima, mlada kraljice. Daj im do znanja da postoji nada u to da suvremeni svijet nije potpuno zaboravio prošlost."

Njezine su riječi djelovale na mene kao mamac, i zaplesala sam, U ritmu zvukova zvonaca i trublji i cimbala koje sam odjednom začula, sa stvorenjima kojima je moja krv podarila stvarnost.

Kad se sada toga prisjećam, shvaćam da sam trebala više mariti za oštar obris rogova koje sam zapazila dok sam se vrtjela i poskakivala ruku pod ruku s vilama. Trebala sam zamijetiti boju dlake toga bika i odsjaj u njegovu oku. Trebala sam spomenuti Sgiach da je i on tu. Štošta bi se uspjelo izbjeći, ili barem predvidjeti, samo da sam bila pametnija.

Ali te sam noći plesala u nevinosti i novosti otkrivanja drevne magike, i nisam pojma imala o bilo kakvim posljedicama ozbiljnijim od mojeg

osjećaja izmorenosti i iscrpljenosti, i želje za obilatom večerom i dobrih osam sati sna.

"Imala si pravo. Nije baš potrajalo", rekla sam i sva zadihana sjela pokraj Sgiach na njezinu mahovinastu gromadu. "Šta ih ne možemo nekako natjerati da ostanu još malo? Djelovale su tako sretno što su stvarne."

"Vile su neuhvatljiva bića. Duguju odanost samo svojem elementu, ili onima koji se njime služe."

Iznenadeno sam trepnula.

"Hoćeš reći da su one odane meni?"

"Smatram da jesu, premda ti to ne mogu reći sa sigurnošću, budući da nemam istinski afinitet prema nekom elementu, iako sam saveznica vode i vjetra, kao što sam zaštitnica i kraljica ovog otoka."

"Ha. Znači, ja ih mogu pozvati da mi dođu, čak i ako napustim Skye?"

Sgiach se osmjehnula.

"A zašto bi ti to uopće htjela?"

Nasmijala sam se zajedno s njom, u tom trenutku ne shvaćajući da bi na ovom svijetu moglo biti razloga da ikada poželim napustiti ovaj magički, mistični otok.

"Je, znao sam da bum našel vas dve će pojdem za zvukom ženskoga brbljanja."

Osmijeh Sgiach raširio se i postao topliji. Seoras nam se pridružio u lugu i prišao svojoj kraljici. Dotaknula mu je snažnu podlakticu tek na trenutak, ali u tom je dodiru bilo nekoliko životnih vjekova ispunjenih ljubavlju, povjerenjem i intimom.

"Zdravo, Čuvaru moj. Jesi li donio luk i strijele za nju?"

Seorasove su se usne iskrivile.

"Je, neg kaj da jesam." Stari Ratnik okrenuo se tako da vidim da u ruci drži istančano izrezbaren luk od tamnog drveta. Pripadajući kožni tobolac pun strijela s crvenim perima nosio je obješen preko ramena.

"Dobro." Zahvalno mu se osmjehnula, pa pogledala u mene. "Zoey, danas si štošta naučila. Tvojemu Čuvaru također treba lekcija iz vjerovanja u magiku i darove koje mu je udijelila Božica." Sgiach je uzela luk i strijele od Seorasa i pružila mi ih. "Ondesi ovo Starku. Predugo je već bez njih."

"Stvarno misliš da bi to bilo pametno?" upitala sam Sgiach, pogledavši luk i strijele iskosa.

"Da znaš, mislim da tvoj Stark neće biti cjelovit sve dok ne prihvati darove koje je dobio od Božice."

"Na Onom Svijetu je imao claymore. Zar ne bi to moglo biti njegovo oružje i ovdje?"

Sgiach me samo gledala, dok joj se magika koju smo obje upravo doživjele još odražavala u zelenim očima.

Uzdahnula sam.

A onda sam nevoljko ispružila ruku da od nje uzmem luk i tobolac strijela.

"Zaista mu neće biti ugodno s njima", rekla sam.

"Je, al trebalo bi mu bit", rekao je Seoras.

"Ne bi to rekao kad bi znao što mu je sve ovo donijelo", rekla sam.

"Ak si štela rejti da on nemre fulat cilj kad opali u njega, neg kaj, znam ti ja za to, ko kaj znam i kulike ga savest grize kaj mu je mentor poginul", rekao je Seoras.

"Sve ti je to ispričao."

"Neg kaj."

"I svejedno misliš da bi se trebao ponovno početi služiti lukom?"

"Nije toliko stvar u tome što Seoras to misli koliko u činjenici da on zna, iz stoljetnog iskustva, što biva kad jedan Čuvar zanemari darove koje mu je udijelila Božica", rekla je Sgiach.

"Što biva?"

"Isto kaj biva kad jena Nadsvečenica proba skrenut s puta kaj ga joj je njena Božica zacrtala", rekao je Seoras.

"Kao Neferet", prošaptala sam.

"Je", rekao je. "Ko ta odrođena Nadsvečenica kaj vam je okaljala Kuču Noči i uredila smrt tvog Priležnika."

"Premda bi, istini za volju, trebala znati da nije nužno riječ o tako presudnom odabiru između dobra i zla kad pojedini Čuvar, ili Ratnik, zanemari darove koje je dobio od svoje Božice i skrene s puta koji mu je zacrtala. Katkad to jednostavno znači neostvaren život, nezanimljiv onoliko koliko je moguće za jednog vampyra", pojasnila mi je Sgiach.

"Mam će se radi o Ratniku kaj ima moćne dare, il onom kaj se s Mrakom suočil, kaj ga je dotaknula borba protiv zla, čuj, taj ti Ratnik nemre tak lake potonut u zaborav", rekao je Seoras.

"A Stark je i jedno i drugo", rekla sam.

"Tako je, doista. Imaj i dalje povjerenja u mene, Zoey. Bolje da tvoj Čuvar kroči putem namijenjenim njemu, nego da se bezvoljno krije i dočeka da ga, možda, ulove sjenke", rekla je Sgiach.

"Shvaćam što želiš reći, ali neće ga se lako natjerati da se opet lati luka."

"Je, bormeš, ti se pak možeš pozvat na starinsku magiku dok si tu z nami na otoku našem, je 1 tak?"

Prešla sam pogledom sa Seorasa na Sgiach. Imali su pravo. Osjećala sam to u svojoj utrobi.

Stark se ne može sakriti od darova koje mu je dala Nyx ništa više nego što bih ja mogla zaniijekati svoju sponu s pet elemenata.

"Okej, nagovorit ću ga. Gdje je on, uopće?"

"Dečec je nemiran", rekao je Seoras. "Vidil sam ga di šeće po obalnoj strani zamka."

Srce mi se stisnulo. Nas dvoje smo tek jučer odlučili da ćemo neograničeno dugo ostati ovdje, na Skyeu. A nakon onoga što se upravo dogodilo sa Sgiach i sa mnom, jedva da mi je bila podnošljiva pomisao o odlasku.

"Ali on se nije nimalo bunio oko ostajanja", naglas sam izgovorila misao.

"Ni š njim tulike problem u tom di je on, neg ko je on", rekao je Seoras.

"A?" rekla sam genijalno.

"Zoey, Seoras ti samo želi reći da ćeš otkriti kako će tvojega Čuvara nespokoj daleko manje tištati nakon što bude ponovno postao cjelovit Ratnik", rekla je Sgiach.

"A celovit se Ratnik služi sim svojim darovima", rekao mi je Seoras, okončavajući raspravu.

"Idi k njemu i pomoz mu da ponovno postane cjelovit", rekla mi je Sgiach.

"Kako?" upitala sam je.

"Bormeš, ženska, daj mučni malo tom glavom kaj ti ju je Božica dala i sama se zmisli."

Blago me gurnuvši i mahnuvši mi da krenem, kraljica i njezin Čuvar poslali su me iz luga. Uzdahnula sam, počela se u mislima po glavi i krenula prema obali, pitajući se što mu to, dovraga, znači bormeš.

Deseto poglavlje

ZOEY

Zaokupljena razmišljanjem o Starku, spustila sam se stubištem od skliskog kamena koje se obavijalo oko podnožja zamka i izlazilo na kamenitu obalu s koje se zdanje Sgiach uzdizalo ravno uvis, tako da je sličilo litici i izgledalo totalno upečatljivo.

Sunce je polako zalazilo, dopuštajući nebu da zadrži dio njegova sjaja, ali bilo mi je drago što iz kamenita podnožja zamka strše redovi zapaljenih baklji.

Stark je bio sam. Stajao mi je okrenut leđima, pa sam ga mogla gledati dok sam oprezno prilazila obalom prema njemu. U jednoj je ruci držao

veliki kožni štít, u drugoj dugi claymore, i uvježbavao je ubode i pariranja kao da je suočen s opasnim, ali nevidljivim neprijateljem. Kretala sam se smireno, uzimajući si vremena i uživajući u pogledu.

Zar je on to odjednom postao viši? I mišićaviji? Znojio se i teško disao, i djelovao je snažno i vrlo, vrlo muževno, poput opasnog Ratnika iz davnine U svom kiltu. Prisjetila sam se osjećaja njegova tijela uz moje sinoć, i kako smo spavali čvrsto privijeni jedno uz drugo, i u želucu sam načas osjetila neobično propadanje.

Uz njega se osjećam sigurno, i volim ga.

Mogla bih ostati ovdje s njim, podalje od ostatka svijeta, zauvijek.

Od te je pomisli studen prostrujala kroz mene i zadrhtala sam. U tom trenutku Stark je spustio gard i okrenuo se. Vidjela sam uzbunjenu brigu u njegovim očima, koje je nestalo tek kad sam se osmjehnula i mahnula mu. Zatim mu je pogled pao na ono što držim u ruci kojom mu mašem, i osmijeh pozdrava jenjao mu je s lica, premda je raširio ruke da me prihvati, a zatim me zagrlio i dao mi podulji poljubac.

"Hej, izgledaš seksi kad izvodiš to s mačem", rekla sam mu.

"To ti se zove vježbanje. I ne bih trebao izgledati seksi, Z. Trebao bih izgledati zastrašujuće."

"O, izgledaš, izgledaš. Praktički sam se smrtno prepala."

Kazala sam to svojom najboljom imitacijom govora južnjačke ljepotice i pritisnula nadlanicu o čelo, kao da ću izgubiti svijest.

"Narječja vam uistinu ne idu od ruke, gospodična", rekao je zaista dobrom imitacijom južnjačkog govora. Zatim me primio za ruku i prinio je sebi uz prsa, iznad srca, prilazeći mi bliže. "Samo, ako tako želite, gospodična Zoey, mogao bih vas pokušati podučiti."

Okej, znam da je to blesavo, ali od njegova oponašanja južnjačkog džentlmena koljena su mi počela jako klecati, a onda su se njegove riječi uspjele probiti kroz maglu požude koja je kuhala iz mene prema njemu, i odjednom sam skužila kako da ga ponovno počnem navikavati na njegov luk.

"Hej, meni narječja nimalo ne idu, ali ima nečega čemu bi me mogao podučiti."

"Je, ženska, još ti ni ne znaš čem bi ja sve tebe zdaj mogel podučit", iscerio se, zvučeći totalno kao Seoras.

Udarila sam ga lagano.

"Budi pristojan. Pitam te za ovo." Pokazala sam mu luk. "Meni je streličarstvo oduvijek bilo cool, ali zapravo ne znam baš puno o njemu. Možeš me naučiti? Molim te."

Stark se odmaknuo za korak od mene i oprezno pogledao u luk.

"Zoey, znaš da ne smijem strijeljati iz toga."

"Ne. Ti samo ne smiješ strijeljati u nešto što je živo. Dobro, to jest, osim ako to živo ne treba postati neživo. Ali ne tražim od tebe da strijeljaš iz toga. Molim te da mene naučiš strijeljanju iz toga."

"Kako to da odjednom hoćeš to naučiti?"

"Pa, to ima smisla. Namjeravamo ostati ovdje, je 1' tako?"

"Tako je."

"A Ratnici se ovdje obučavaju već ono, bezbroj dugo godina. Je 1' tako?"

"I opet je tako."

Široko sam mu se osmjehnula ne bih li opustila situaciju.

"Jako mi se sviđa kad priznaješ da imam pravo. Opet. Uglavnom, ti si Ratnik. Mi smo tu. Voljela bih naučiti nekakvu vještinu Ratnika. Ono mi je grozno preteško." Pokazala sam mu na claymore. "K tome, ovo je lijepo." Podigla sam elegantni luk.

"Koliko god luk bio lijep, trebaš imati na umu da je on oružje. Može ubiti, naročito ako ja strijeljam iz njega."

"Ako strijeljaš iz njega s namjerom da ubiješ", rekla sam.

"Ponekad dođe do greške", rekao je, vidno proganjen uspomenu na prošlost.

Položila sam ruku na njegovu mišicu.

"Sada si stariji. Pametniji. Nećeš opet tako pogriješiti." Samo je gledao u mene, ništa ne govoreći, pa sam opet podigla luk i nastavila. "Okej, pokaži mi kako ide s ovim."

"Nemamo metu."

"Jasna stvar da imamo." Lupila sam rukom po izlizanom kožnom štitu koji je položio na tlo kad sam mu se pridružila. "Postavi ga uspravno između dva kamena na plaži malo dalje od nas. Pokušat ću ga pogoditi, nakon što ga postaviš i vratiš se ovamo, gdje mi nisi na dometu, naravno."

"O, ma naravno", rekao je.

Sav jadan i pomiren sa sudbinom, otišao je nekoliko koraka dalje od mene i krenuo premještati neko kamenje sve dok nije uspio donekle čvrsto uspraviti štit između dva, a onda se vratio do mene. Nevoljko je uzeo luk i stavio nam tobolac strijela pod noge.

"Ovako ga držiš." Pokazao mi je kako treba uhvatiti dio za hvatanje dok sam ga gledala. "A strijela ti ide ovako." Položio ju je uz bok luka, usmjerenu naniže i od nas. "Zatakneš je ovako. S ovim je strijelama lako znati kako ili treba postaviti, jer im crna pera treba okrenuti u ovom smjeru, dok ovo jedno crveno ide uspravno, ovako." Dok mi je objašnjavao, Stark se počeo opuštati. Šake su mu poznavale luk, poznavale su strijelu.

Bilo mi je očito da može izvesti to što mi pokazuje žmirečki i to brzo i dobro.

"Čvrsto se osovi na noge, razmaknute otprilike na širinu bokova, ovako." Pokazao mi je stav, a ja sam škicnula prema njegovim izvršnim nogama, jednim od niza razloga iz kojih mi se sviđalo što je počeo cijelo vrijeme nositi kilt.

"A onda podigneš luk, držeći strijelu između prva dva prsta, pa zategneš tetivu, dokraja." Objašnjavao mi je što bih trebala napraviti, ali prestao mi je pokazivati. "Pogledaš niz strijelu, ali naciljaš malčice nisko. To će ti pomoći u korigiranju zbog udaljenosti i vjetra. Kad si spremna, ispališ je. Samo pazi da pritom svineš lijevu ruku, jer ćeš se inače opaliti po njoj i zaraditi gadnu modricu." Pružio mi je luk. "Izvoli. Pokušaj."

"Pokaži mi", rekla sam mu jednostavno.

"Zoey, mislim da ne bih smio."

"Stark, meta ti je kožni štit. Nije živ. Ništa živo ni u najmanjoj mjeri nije pripojeno uz njega. Samo naciljaj u sredinu štita i pokaži mi kako se to radi." I dalje je oklijevao. Položila sam dlan na njegova prsa i prignula se. Prignuo se i on prema meni. Poljubac nam je bio sladak, ali osjetila sam mu napetost u tijelu. "Hej", rekla sam mu tiho, i dalje mu dodirujući prsa. "Pokušaj vjerovati u sebe koliko ja vjerujem u tebe. Ti si moj Ratnik, moj Čuvar. Trebaš se služiti lukom jer je to dar koji ti je udijelila Božica. Znam da ćeš se mudro služiti njime. Znam to jer znam tebe. Dobar si. Borio si se za pravo da budeš dobar, i izborio si se."

"Ali ja nisam sasvim dobar, Z", rekao je, krajnje ojađen. "Vidio sam loši dio sebe. Postojao je, bio je stvaran, na Onom Svijetu."

"I porazio si ga", rekla sam mu.

"Zauvijek? Nisam baš siguran. Ne bih rekao da je to moguće."

"Hej, nitko nije sasvim dobar. Pa čak ni ja. Mislim ono, da neki pametniji učenik na geometriji stavi svoj test tako da ga vidim, vjeruj mi, bacila bih pogled."

Osmjehnuo se kratko poput udisaja, a onda mu se napetost vratila u lice.

"Tebi je to šala, ali sa mnom nije tako. Mislim da nije tako za sve crvene početnike, pa čak i za Stevie Rae. Nakon što jednom upoznaš Mrak, pravi Mrak, dušu ti uvijek tišti njegova sjenka."

"Ne", rekla sam mu čvrsto. "Ne sjenka. Samo drukčije iskustvo. Ti i ostatak crvenih početnika prošli ste kroz iskustvo koje mi nismo imali. To ne znači da ste dio sjenke Mraka, znači samo to da imate s njom iskustva. A to bi moglo dobro doći ako koristite to dodatno znanje u borbi za dobro, što upravo i radite."

"Ponekad me brine da nije stvar samo u tome", rekao je polako, gledajući me u oči kao da u njima traga za nekom skrivenom istinom.

"Kako to misliš?"

"Mrak je teritorijalan, posjednički. Nakon što jednom stekne dio tebe, ne voli ga pustiti."

"Mrak nema nikakvog izbora ako se odlučiš za put Božice, što si ti učinio. Mrak nije u stanju poraziti Svjetlo."

"Ali nisam sasvim siguran ni u to da će Svjetlo ikada biti u stanju stvarno poraziti Mrak. U tim stvarima postoji ravnoteža, Z."

"Što ne znači da ne možeš izabrati stranu. A ti si je izabrao. Vjeruj u sebe. Ja vjerujem u tebe. Sasvim", ponovila sam mu.

Stark me nastavio gledati u oči kao da se pridržava za slamku spasa.

"Dokle god me ti vidiš kao dobrog, dokle god ti vjeruješ u mene, mogu vjerovati u sebe jer vjerujem u tebe, Zoey. I volim te."

"Volim i ja tebe, Čuvaru", rekla sam.

Stark me poljubio i zatim, brzom, gracioznom, smrtonosnom kretnjom zategnuo tetivu i ispalio strijelu. Neporecivo se zabila u apsolutnu sredinu mete.

"Opa", rekla sam. "To je bilo fenomenalno. Ti si fenomenalan."

Polagano je odahnuo, a s tim dahom kao da je iz sebe ispuhao i napetost koja mu je dotad bila tako očita u tijelu. Stark mijе uputio onaj svoj slatki, frajetski smiješak.

"Sredina mete, Z. Pogodio sam ravno u nju."

"Naravno da jesi, budalice. Ti ne možeš promašiti."

"A da, to je točno. A radi se samo o meti."

"Hoćeš me onda naučiti ili nećeš? I ovaj put nemoj to izvodit tako strašno brzo. Lakše malo. Da vidim."

"Da, da, svakako. Okej, vidi." Naciljao je i opalio malo sporije, dajući mi vremena da mu pratim pokrete.

I druga je strijela raskolila onu prvu po dužini.

"Oh, ups. Zaboravio sam da to ne smijem raditi. Nekada sam tako uništavao hrpe strijela."

"Daj, sad je na meni red. Kladim se da ja taj problem nemam."

Pokušala sam izvesti isto što i Stark, ali uspjelo mi je samo ispaliti strijelu pre kratko i onda je gledati kako se odbija po glatkim, mokrim stijenama.

"Ma, sranje. Definitivno je teže nego što izgleda", rekla sam.

"Evo. Daj da ti pokažem. Ne stojiš kako treba." Prišao mi je otraga i postavio ruke preko mojih, privijajući mi se uz pozadinu. "Zamisli da si neka ratnička kraljica iz davnine. Stani snažno i ponosito. Isprsi se! Glavu gore!"

Postavila sam se kako mi je rekao i osjetila kako se u okrilju njegovih moćnih ruku preobražavam u moćniju i velebniju sebe. Rukama je vodio moje dok sam zatezala tetivu do kraja.

"Ostani mirna i snažna, usredotoči se", prišapnuo mi je. Zajednički smo naciljali metu, a kad smo odapeli strijelu, osjetila sam kako je trzaj prostrujao i njegovim i mojim tijelom, odvodeći strijelu ponovno točno u sredinu mete, tako da je rascijepila one dvije prethodne.

Okrenula sam se i uputila osmijeh svom Čuvaru.

"To što ti imaš je magika. Nešto posebno. Moraš se time služiti, Stark. Moraš."

"Nedostajalo mi je", rekao je, izgovorivši to tako tiho da sam morala dobro načuliti uši da ga čujem. "Zapravo se ne osjećam kako treba ako nisam stalno vezan uz svoj luk."

"To je zato što si putem njega povezan s Nyx. Ona ti je udijelila taj dar."

"Možda bih ovdje mogao početi ispočetka. Ovdje se osjećam drugačije. Nekako imam dojam da mi je ovdje mjesto, da je nama ovdje mjesto."

"I ja to osjećam. I imam dojam da je prošla cijela vječnost otkako sam se osjećala ovako sigurno i ovako sretno." Ukoračila sam u njegov zagrljaj.

"Sgiach mi je upravo rekla da je odlučila ponovno početi otvarati otok Ratnicima, kao i drugim darovitim početnicima." Podigla sam glavu i osmjehnula se Starku. "Znaš već, recimo, početnicima s posebnim afinitetima."

"O, hoćeš reći, onima s afinitetima za elemente?"

"Aha, upravo to hoću reći." Zagrlila sam ga i progovorila u njegova prsa.

"Htjela bih ostati ovdje. Stvarno to želim."

Stark me počeo milovati po kosi i poljubio u tjeme.

"Znam da ti to želiš, Z. I ja sam uz tebe. Uvijek ću biti uz tebe."

"Možda se ovdje uspijemo riješiti tog Mraka koji su nam Neferet i Kalona pokušali donijeti", rekla sam.

Stark me zagrlio čvršće.

"Nadam se da ćemo uspjeti, Z. Stvarno se nadam da ćemo uspjeti."

"Misliš da bi možda moglo biti dovoljno da samo imamo jedan dio svijeta koji je siguran od Mraka? Idem li i dalje putem Božice makar njime idem samo ovdje?"

"Pa, nije da sam stručnjak za te stvari, ali meni ima smisla da je najvažnije to što daješ sve od sebe da ostaneš vjerna Nyx. Nemam dojam da je baš naročito bitno gdje to radiš."

"Shvaćam zbog čega Sgiach ne odlazi odavde", rekla sam.

"Ja također, Z."

Stark me tada privio uza se, i osjetila sam kako se ona izmrcvarena, izubijana mjesta u meni počinju zagrijavati, i počela sam se, polako, oporavljati.

STARK

Bilo mu je strahovito ugodno držati Zoey u zagrljaju.

Kad bi se Stark prisjetio koliko mu je malo trebalo da je zauvijek izgubi, od toga mu se još uvijek znalo smučiti u želucu.

Uspio sam to izvesti. Stigao sam do nje na Onom Svijetu i uspio je vratiti sebi. Ona je sada na sigurnom i uvijek ću paziti da tako i ostane.

"Hej, nešto si mi se grozno zamislio", rekla je Zoey. Sklupčana uz njega u njihovu velikom, zajedničkom krevetu, pomazila mu se uz vrat i poljubila ga u obraz. "Praktički čujem kako ti se kotačići vrte u glavi."

"Ja sam taj koji bi tu trebao imati telepatske supermoći."

Stark je to rekao šaljivim tonom, ali u isto se vrijeme lagano mentalno odgurnuo i odmaknuo u stranu, tik do rubova njezine psihe, ne tako blizu njezinih stvarnih misli da je razljuti svojim prisluškivanjem, no tek dovoljno blizu da bi bio siguran kako se ona doista osjeća sigurno i sretno.

"Hoćeš da ti nešto otkrijem?" upitala ga je tonom u kojem se osjećalo oklijevanje.

Stark se pridigao na lakat i široko joj se osmjehnuo odozgo.

"Ti se to šališ, Z? Hoću da mi sve otkriješ."

"Daj, prekini, ozbiljno ti kažem."

"I ja tebi!" Uputila mu je jedan onakav pogled, a on ju je poljubio u čelo.

"Okej, u redu. Evo, ozbiljan sam. O čemu se radi?"

"Meni se, je li, jako sviđa kad me diraš."

Stark je podigao obrve i tek se s velikim naporom suzdržao od potrebe da se isceri od uha do uha.

"Pa, to je lijepo." Gledao je kako joj rumenilo oblijeva obraze, i pritom mu se oteo majušan smiješak. "Sve mi se čini da je to jako dobro."

Zoey se ugrizla za usnu.

"I tebi se to sviđa?"

Stark se više nije mogao suzdržati od glasnog smijeha.

"Šališ se, je l' tako?"

"Ne. Smrtno. Sam. Ozbiljna. Mislím ono, kako da ja to znam? Nije baš da sam iskusna, ne onako kao ti."

Obrazi su joj dotad već užareno buktali, i izgledala mu je kao da joj je meganeugodno, što mu je prigušilo smijeh u grlu. Najmanje je želio da se

ona uz njega osjeća postideno, ili da joj počne biti nelagodno zbog onoga što se razvija između njih dvoje.

"Hej." Poduhvatio joj je zajapureni obraz dlanom. "Biti uz tebe je više nego fenomenalno. I, Zoey, varaš se. Ti si u ljubavi iskusnija od mene." Kad je ona krenula nešto na to reći, pritisnuo je vršak prsta uz njezine usne. "Ne, dopusti mi da ti ovo kažem. Da, već sam prije iskusio seks. Ali nikada još nisam doživio ljubav. Nikada do tebe. Ti si mi prva, i ti ćeš mi bili posljednja."

Uputila mu je osmijeh tako prepun ljubavi i povjerenja da mu se učinilo kako će mu srce izletjeti iz grudnog koša. Za njega postoji samo Zoey, za njega će uvijek postojati samo Zoey.

"Bi li opet vodio ljubav sa mnom?" prišapnula mu je.

Umjesto odgovora, Stark ju je zagrlio još čvršće i počeo je dugo, lagano ljubiti. Posljednja mu je pomisao, prije nego što je sve krenulo po zlu, bila:

Nikada u životu nisam bio ovako sretan...

Jedanaesto poglavlje

KALONA

Osjećao je kako se neferet približava i sav se napeo, priređujući se za susret, pažljivo oblikujući izraz lica i minucioznim držanjem željnog iščekivanja i udvornosti prikrivajući mržnju koju je počeo osjećati prema njoj.

Kalona je odlučio pričekati trenutak. Ako je besmrtnik išta shvaćao, onda je to bila moć strpljivosti.

"Prilazi Neferet", kazao je Rephaimu.

Njegov je sin stajao pred jednim od nekoliko velikih staklenih vrata prema golemom balkonu, najdojmljivijoj osobini skupog penthousea koji je kupila Tsi Sgili. Penthouse je donio Neferet sav luksuz za kojim je žudjela, kao i privatnost i pristup krovu koji joj je trebao.

"Zar se ona Utisnula s tobom?"

Rephaimovo je pitanje naglo prenulo Kalonu iz misli.

"Utisnula? Neferet sa mnom? Kakvo mi to čudno pitanje postavljaš?"

Rephaim se okrenuo od panorame gradskog središta Tulse i pogledao svojeg oca.

"Možeš osjetiti kad ti ona prilazi. Pretpostavljam da ti je okusila krv, pa ste se Utisnuli."

"Nitko ne smije okusiti besmrtničku krv."

Zvonce na vratima dizala oglasilo se trenutak prije nego što su se otvorila, i Kalona se okrenuo na vrijeme da vidi kako Neferet ide prema njima po blistavom mramornom podu. Koračala je graciozno, dugim, glatkim kretnjama koje bi oni slabije upućeni smatrali vampyrskima. Kalona je znao da nije tako. Shvaćao je da se način na koji se ona kreće promijenio, preinačio, evoluirao, baš kao što se i ona promijenila, preinačila i naposljetku evoluirala u biće koje je daleko više od vampyra.

"Kraljice moja", rekao je i poklonio joj se s poštovanjem.

Neferet mu je uputila opasno krasan osmijeh. Zmijoliko je obavila jednu ruku oko njegova ramena, stisnuvši ga pritom više nego što je nužno. Kalona se poslušno prignuo da ona može prisloniti usne uz njegove. Pustio je da mu se svijest posve isprazni. Odgovorilo joj je samo njegovo tijelo, produbljujući poljubac, puštajući da njezin jezik palucavo prodre u njegova usta.

Jednako naprasno kako ga je započela, Neferet je okončala zagrljaj. Osvrnuvši se, rekla je:

"Rephaim, mislila sam da si poginuo."

"Bio sam ranjen, nisam poginuo. Oporavio sam se i pričekao očev povratak", rekao je Rephaim.

Kalona je smatrao sinovljeve riječi primjerenima i uvidavnima, ali nešto mu u tonu njegova glasa nije bilo kako treba, premda je oduvijek teško uspijevao iščitati Rephaima, budući da mu zvjerski izgled često znade maskirati sve čovječje emocije. Ako on, dapače, uopće ima emocije koje bi se mogle nazvati čovječjima.

"Saznala sam da si dopustio da te opaze početnici iz Kuće Noći u Tulsi."

"Pozvao me Mrak. Odgovorio sam mu. Nije me se ticalo što su ondje nazočni i početnici", rekao je Rephaim.

"Ne samo početnici, ondje je bila i Stevie Rae. Vidjela te je."

"Kao što sam već rekao, ta su bića meni nebitna."

"Svejedno, pogriješio si kad si dopustio da itko sazna da si tu, a ja pogreške ne toleriram", rekla je Neferet.

Kalona je primijetio kako joj oči počinju poprimiti crvenkastu nijansu. Bijes je navro u njemu. Već je dovoljno grozno što ga je Neferet obvezala, posve je nesnosno što ona sad još kori i maltretira njegova najdražeg sina.

"Zapravo, Kraljice moja, to što znaju da je Rephaim ostao ovdje, u Tulsi, moglo bi nam ići u prilog. Navodno sam prognan iz tvoje blizine, tako da mene ovdje ne mogu vidjeti. Čuje li bagra iz mjesne Kuće Noći glasine o nekom krilatom biću, pretpostavit će da to nazovigavran vreba u noći, a ja im neću ni pasti na pamet."

Neferet je podigla izvijenu obrvu boje jantara.

"Vrlo si dobro to zapazio, krilata ljubavi. To će naročito biti od koristi dok budeš radio na dovođenju odmetnutih crvenih početnika meni."

"Bit će kako želiš, Kraljice moja", spremno je rekao Kalona.

"Želim da se Zoey vrati u Tulsu." Neferet je naprasno promijenila temu.

"One budale u Kući Noći kažu mi da odbija napustiti Skye. Ondje mi nije u dosegu, a itekako želim da mi se ona nađe u dosegu."

"Smrt nevinoga trebala hi potaknuti njezin povratak", rekao je Rephaim.

Neferet je stisnula zelene oči.

"A odakle ti znaš za tu smrt?"

"Osjetili smo je", rekao je Kalona. "Mrak se razdragao zbog nje."

Neferet se zvjerski osmjehnula.

"Baš je divno što ste je osjetili. Godila mi je smrt onog apsurdnog dečkića. Samo, bojim se da bi na Zoey mogla imati suprotno djelovanje. Umjesto da je natjera da se iz tih stopa vrati svojem društvu cendravih slabića, mogla bi poduprijeti njezinu odluku da ostane skrivena na tom otoku."

"Možda bi trebalo nauditi nekom tko je bliži Zoey. Crvena joj je poput sestre", rekao je Kalona.

"Točno, a i ona bijednica Afrodita zbližila se s njom", rekla je Neferet, kuckajući se zamišljeno po bradi.

Čudan glas koji je ispustio njegov sin svrnuo je Kaloni pozornost na Rephaima.

"Želiš li nešto dodati, sine?"

"Zoey se skriva na Skyeu. Uvjerena je da je ondje ne možete dosegnuti, nije li tako?" upitao je Rephaim.

"Ne možemo", rekla je Neferet glasom tvrdim i hladnim od ozlojeđenosti.

"Nitko ne može prodrijeti kroz granice kraljevstva Sgiach."

"Hoćeš reći, onako kako nitko navodno nije mogao prodrijeti kroz granice Predjela Nyx?" rekao je Rephaim.

Neferet ga je prostrijelila pogledom smaragdnh očiju.

"Usuđuješ li se ti to biti drzak?"

"Reci što si mislio, Rephaim", rekao je Kalona.

"Oče, ti si već prodro kroz jednu naizgled neprobojnu granicu kada si ušao u Onaj Svijet Nyx, čak i nakon što te Božica osobno odande prognala. Iskoristi svoju sponu sa Zoey. Dosegni je kroz snove. Neka shvati da se od tebe ne može sakriti. To, smrt njezina prijatelja, te povratak Neferet u njezinu Kuću Noći trebalo bi zajedno biti dovoljno da izmami mladu Nadsvećenicu iz sadašnje izoliranosti."

"Ona nije Nadsvećenica. Ona je početnica! A Kuća Noći u Tulsu je moja, a ne njezina!" praktički je graknula Neferet. "Ne. Dosta mi je više te sponse tvog oca s njom. Nije uspjela prouzročiti njezinu smrt, pa želim da se prekine. Ako bude trebalo odmamiti Zoey od Sgiach, za to ću iskoristiti Stevie Rae ili Afroditu, ili, možda, njih obje. Treba im očitati lekciju iz iskazivanja doličnog poštovanja prema meni."

"Kako želiš, Kraljice moja", rekao je Kalona, uputivši značajan pogled sinu. Rephaim ga je pogledao u oči, načas oklijevao, a onda i sam pognuo glavu, rekavši tiho:

"Kako želiš..."

"Dobro, onda je to riješeno. Rephaim, na ovdašnjim vijestima javljaju kako neka banda nasilno djeluje u blizini gimnazije Will Rogers. Banda žrtvama reže grkljane i cijedi krv iz njih. Smatram da ćemo, pođemo li tragom te bande, pronaći odmetnute crvene početnike. Obavi to. Diskretno."

Rephaim ništa nije rekao, ali potvrdno je pognuo glavu.

"A sad idem uživati u onoj prekrasnoj mramornoj kadi u susjednoj prostoriji. Kalona, ljubavi, vrlo brzo ću ti se pridružiti u našoj postelji."

"Kraljice moja, zar nisi željela da krenem u potragu za crvenim početnicima s Rephaimom?"

"Ne noćas. Noćas mi od tebe treba jedna osobnija usluga. Predugo već nismo bili zajedno."

Prešla je crvenim noktom niz Kalonina prsa, a on se morao prisiliti da ne ustukne od nje. Sigurno je ipak zamijetila dio njegove želje da izbjegne njezin dodir, jer sljedeće su joj riječi bile hladne i tvrde.

"Zar si nezadovoljan mnome?"

"Jasno da ne. Kako bih mogao ikada biti nezadovoljan tobom? Bit ću spreman i željan tebe, kao i uvijek."

"I bit ćeš u mojoj postelji, u iščekivanju moje naslade", rekla je.

S okrutnim se osmijehom okrenula na peti i otklizila u golemu spavaću odaju koja je zauzimala polovicu tog dvorca od penthousea, te dramatično za sobom zalupila dvostruka vrata kupaoonice, uvelike podsjetivši Kalonu na tamničara koji zatvara vrata ćelije.

On i Rephaim ostali su nepomično šutjeti još gotovo punu minutu. Kad je besmrtnik napokon progovorio, glas mu je bio opor od suspregnutog bijesa.

"Nijedna cijena nije prevelika za slamanje vlasti koju ona ima nada mnom."

Kalona je prešao dlanom preko svojih prsa kao da može time obrisati njezin dodir.

"Ponaša se prema tebi kao da si joj sluga."

"E neće, ne za sva vremena", smrknuto je rekao Kalona.

"Samo, zasad je tako. Čak ti zapovijeda da se kloniš Zoey, a ti si stoljeća proveo sapet uz onu djevu Cherokeeja koja dijeli njezinu dušu!"

Gađenje u sinovljevu glasu odgovaralo je mislima samoga Kalone.

"Ne", tiho je rekao, više za sebe nego svojem sinu. "Tsi Sgili možda vjeruje da upravlja svakim mojim pokretom, ali premda sebe smatra božicom, nije ona sveznajuća. Ne može sve saznati. Ne može sve vidjeti." Kalona je nemirno pomicao masivna krila, odražavajući njima svoju uzrujanost. "Vjerujem da si imao pravo, sine. Zoey bi mogla dobiti potrebu da ode s drevnoga otoka Skye kad bi shvatila da čak ni ondje ne može pobjeći od svoje sponse sa mnom."

"To mi djeluje logično", rekao je Rephaim. "Djevojka se ondje skrila kako bi te izbjegla. Pokaži joj da svojim moćima možeš to nadmašiti, bez Obzira na odobravanje Tsi Sgili."

"Meni ne treba odobravanje tog stvorenja."

"Upravo tako", rekao je Rephaim.

"Sine, uzleti u noćno nebo i uđi u trag odmetnutim početnicima. To će primiriti Neferet. Zaista, pak, želim da pronadeš Stevie Rae i držiš je na oku. Pažljivo je nadgledaj. Nadziri kamo odlazi i što ondje radi, ali nemoj je zasad uloviti. Uvjeren sam da su njezine moći vezane uz Mrak. Vjerujem da bi nam ona mogla biti od koristi, ali najprije se mora rastočiti njezino neprestano prijateljavanje sa Zoey i Kućom Noći. Ona jamačno ima neku slabost. Otkrit ćemo je, budemo li je dovoljno dugo motrili." Kalona je zastao, pa se tiho nasmijao, premda u tom zvuku nije bilo ni trunke veselja. "Slabosti mogu biti tako zamamne."

"Zamamne, Oče?"

Kalona je pogledao svojeg sina i upitao se odakle mu tako čudan izraz.

"Zamamne, doista. Možda si tako dugo već odvojen od svijeta da se ne možeš sjetiti moći koju u sebi krije jedna jedina ljudska slabost."

"Ja... ja nisam čovjek, Oče. Njihove slabosti teško shvaćam."

"Naravno... naravno, samo pronadi Crvenu i nadziri je. Nakon toga ću odlučiti što ćemo s njom", rekao je Kalona tonom s kojim nije bilo rasprave. "A dok budem iščekivao da mi Neferet dade sljedeću zapovijed" izgovorio je tu riječ kao porugu, kao da mu je gadljivo prevaliti je preko jezika, "pretražit ću predio snova i održati Zoey, kao i Neferet, lekciju iz igre skrivača."

"Da, Oče", rekao je Rephaim.

Kalona ga je promatrao kako otvara dvostruka vrata i izlazi na kameniti krov.

Rephaim je otišao balkonom do balustradi sličnog zidića postavljenog oko ruba, skočio na njegov ravni nadboj, te raširio golema krila boje ebanovine i vinuo se nečujno, elegantno u noć, jezdeći crn i gotovo nevidljiv spram panorame Tulse.

Kalona je načas pozavidio Rephaimu, žaleći što i on ne može skočiti s krova ove veličanstvene građevine zvane Mayo i zajezditi crnim nebom, poput grabežljivca koji lovi, traži, nalazi.

Ali, ne. Noćas mu valja dovršiti drugačiji lovački posao. Neće ga odvesti u nebo, ali ipak će mu, na svoj način, pružiti zadovoljstvo.

Strava mu može pružiti zadovoljstvo.

Na trenutak se prisjetio situacije u kojoj je posljednji put vidio Zoey. Bio je to isti onaj trenutak kad mu je duh bio istrnut s Onog Svijeta i vraćen u tijelo. Strava je tada bila njegova, prouzročena neuspjehom u pokušaju da zadrži Zoeynu dušu na Onom Svijetu i time je ubije. Mrak je, pod nalogom zavjeta Neferet, zapečaćenim njezinom krvlju i njegovim prihvaćanjem, tad uspio ovladati njime, zauzeti mu dušu.

Kalona se sav stresao. Dugo je već imao posla s Mrakom, ali nikad mu dotad nije dao ovlast nad svojom besmrtnom dušom.

To mu iskustvo nije bilo ugodno. Nije mu najnesnosniji dio bila bol koju je pritom trpio, premda je doista bila velika. Ne, nego bespomoćnost koju je osjetio dok su ga ticala Zvijeri cijelog obavijale. Stravu je u njemu izazvala spoznaja da ga je Nyx odbila.

"Hoćeš li ikada oprostiti meni?" tada ju je upitao.

Odgovor Božice zasjekao ga je dublje nego Starkov Čuvarski claymore:

"Budeš li ikada vrijedan oprosta, smiješ ga zatražiti od mene. Tek tada."

Ali najstrahovitiji mu je udarac zadala riječima koje mu je zatim rekla:

"Platit ćeš mojoj kćeri danak koji joj duguješ, a onda ćeš se vratiti u svijet, u posljedice koje te ondje čekaju, znajući ovo, moj pali Ratniče: tvojem duhu je, baš kao i tvojem tijelu, zabranjen pristup u moj predio."

Potom ga je prepustila kandžama Mraka, prognavši ga ponovno a da se nije ni osvrnula. Bilo mu je gore nego prvi put. Kada je pao, pao je vlastitim izborom, a Nyx nije prema njemu bila hladna i bezosjećajna. Drugi je put bilo posve drugačije. Strava koju je u njemu izazvala konačnost tog progonstva salijetat će ga cijelu vječnost, baš kao i taj posljednji, gorkoslatki pogled na njegovu Božicu koji mu se tada pružio.

"Ne, neću razmišljati o tome. Dugo već kročim ovim putem. Nyx već stoljećima nije moja Božica, a ne želim se ni vratiti onom životu njezina Ratnika, koji joj je u očima zana vijek na drugome mjestu, iza Ereba." Kalona je to kazao u noćno nebo, gledajući za svojim sinom, a onda

zatvorio vrata hladnoj siječanjskoj noći i time, iznova, zatvorio svoje srce za Nyx.

S obnovljenim osjećajem svrhovitosti besmrtnik je dugim koracima krenuo kroz penthouse, pokraj vitraja, ulaštenog drvenog šanka, visećih stropnih svjetiljaka i baršunastih presvlaka, te otišao u luksuznu ložnicu. Bacio je pogled prema zatvorenim dvostrukim vratima kupaonice, kroz koja je čuo istjecanje vode u golemu kadu u kojoj Neferet tako voli uživati. Osjećao je miris aromatičnog ulja koje ona uvijek stavlja u vrelu vodu, mješavine klinčića i noćnog cvata jasmína koju spravlja posebno za nju u pariškoj Kući Noći. Aroma kao da je gmizala kroz procjep ispod vrata i ispunjavala zrak oko njega poput zagušljiva pokrivača.

Kalona se zgađeno okrenuo i vratio istim putem kroz penthouse. Bez i malo oklijevanja otišao je do najbližih staklenih vrata što vode na krovnu terasu, otvorio ih i duboko počeo gutati čisti, hladni noćni zrak.

Ona će morati doći k njemu, potražiti ga, pronaći ga ovdje, pod otvorenim nebom, kad se udostoji spustiti tako nisko da ga doista krene tražiti. Kaznit će ga što nije bio u njezinu krevetu i iščekivao njezinu nasladu kao nekakva muška kurva.

Kalona je zarežao.

A još nedavno je ona, privučena njegovom moći, bila posve opčinjena njime.

Načas se upitao hoće li odlučiti da je podvrgne sebi kao ropkinju nakon što razvrgne moć koju ona ima nad njegovom dušom.

Ta mu je pomisao donijela izvjesnu nasladu. Kasnije. Kasnije će razmišljati o tome. Sada je vremena malo, a on mnogo toga mora ostvariti prije nego što, ponovno, bude primoran da udobrovolji Neferet.

Kalona je prišao debeloj kamenoj ogradi, kićenju koliko i čvrstoj. Raskrtilo je svoja golema, tamna krila, ali umjesto da se vine s krova i osjeti noćni zrak na sebi, besmrtnik je legao na kameniti pod i sklopio krila nad sobom poput kukuljice.

Zanemario je hladnoću kamena pod sobom i dopustio si da osjeća samo snagu bezgraničnog neba nad sobom i onih pradavnih magika što lebde slobodno i zamamno u unutrašnjosti noći.

Kalona je sklopio oči i polako... polako... udahnuo, pa izdahnuo. Puštajući dah iz sebe, Kalona je otpustio i sva razmišljanja o Neferet. S idućim je udisajem u sebe, u svoja pluća, u svoje tijelo i duh, uvukao nevidljivu moć noći nad kojom mu besmrtna krv daje vlast. A onda je privukao sebi pomisli na Zoey.

Njezine oči, boje oniksa.

Njezina putena usta.

Snažna crta pramajki iz plemena Cherokee koja joj prožima lice i tako ga silno podsjeća na onu drugu djevu čiju dušu ona dijeli i čije ga je tijelo nekoć davno zarobilo, i zatim tješilo.

"Pronađi Zoey Redbird." Premda je Kalona to izgovorio posve tiho, glas mu nije zvučao ništa manje zapovjednički kad je iz svoje krvi i noći prizvao moć tako drevnu da naspram nje svijet djeluje mlado. "Odvedi moj duh do nje. Pođi našom sponom. Ako se nalazi u Predjelu snova, ne može se sakriti od mene. Naši duhovi predobro se poznaju. Sada kreni!"

Ovaj odlazak njegova duha nije bio nimalo sličan onome što ga je snašlo kada mu je Mrak, po nalogu Neferet, ukrao dušu. Ovo je bilo blago uzdizanje, ugodan osjećaj letenja koji dobro poznaje i u kojem uživa. Ovaj put nije krenuo za ljepljivim pipcima Mraka, već za uskovitlanom energijom što se krije u pregibima između nebeskih strujanja.

Kalonin otpušteni duh otputovao je hitro i s jasnom namjerom prema istoku, brzinom nepojmljivom smrtničkome umu.

Nakratko je oklijevao stigavši na otok Skye, iznenađen time što se čak i on mora zadržati pred zaštitničkim činima kojima je Sgiach vrlo davno obavila otok. Doista, ona je moćna vampyrica. Pomislio je kako je baš šteta što se umjesto Neferet nije ona odazvala njegovu zovu.

Zatim više nije gubio vrijeme na jalove misli. Njegov je duh otjerao prepreku Sgiach poput dosadne muhe i pustio da počne slijetati, polagano ali odlučno, prema zamku vampyrske kraljice.

Duh mu je ponovno dobio razlog da zastane dok je prelazio onaj lug što raste tako bujno i duboko i blisko zamku one koja Odrubljuje Sve Glave i njezinih Čuvara.

Tragovi prstiju Božice bili su svud po njemu. Duša mu je na to zadrhtala od boli koja nadilazi predjele materijalnoga. Lug ga nije zaustavio. Nije mu zapriječio prolaz. Samo je u njemu izazvao trenutak prisjećanja koji mu je donio agoniju.

Tako je sličan onome lugu Nyx koji više nikad neću vidjeti...

Kalona se okrenuo od zelenog dokaza blagoslova koji je Nyx udijelila nekome drugom i dopustio da mu zamak Sgiach privuče duh. Ondje će pronaći Zoey. Ako ona spava, krenut će putem njihove spone i zaći u mistični Predio snova.

Dok je prelazio zamak, bacio je pohvalan pogled na ljudske glave i očitu borbenu spremnost tog drevnog mjesta. Kalona je pustio da potone kroz debeli sivi kamen prošaran iskričavim otočnim mramorom, i pritom pomislio kako bi daleko radije živio ovdje negoli u zlatnom kavezu penthousea u zgradi Mayo u Tulsi.

Mora ispuniti ovaj zadatak i prisiliti Zoey da se vrati u Kuću Noći. Poput poteza u zamršenoj partiji šaha, ovo je samo još jedna kraljica koju mora osvojiti kako bi stekao vlastitu slobodu.

Duh mu je tonuo sve niže. Služeći se pogledom duše, moći kojom mu besmrtna krv omogućuje da vidi slojeve stvarnosti koji se odižu i mijenjaju, kuljaju i naviru svuda oko smrtnoga svijeta, usredotočio se na Predio snova, taj fantastični odbljesak stvarnosti koji nije u potpunosti tjelesan, a nije ni isključivo duhovan, te čvrsto zategnuo nit spone koju je dotad slijedio, kajući kako će se, nakon što se kakofonija šarenila izazvanog stalnim promjenama stvarnosti razbistri, ondje naći uz Zoey.

Kalona je bio opušten i siguran u sebe, a time i sasvim nespreman za ono što se zatim zbilo. Osjetio je neko dotad nepoznato povlačenje, kao da mu se duh pretvorio u zrnca pijeska koja se silom tjeraju kroz uski lijevak pješčanog sata.

Počev od vida, osjetila su mu se počela stabilizirati. Ono što je ugledao tako ga je silovito šokiralo da je zamalo u potpunosti izgubio nit duhovnog putovanja i odletio natrag u svoje tijelo: Zoey mu se smiješila, prepuna topline i povjerenja.

Prema nijansama stvarnosti oko sebe Kalona je smjesta shvatio da nije ušao u Predio snova. Ostao je samo gledati odozgo u Zoey, jedva se usuđujući disati.

A onda mu se vratio osjet dodira. Ležala je u njegovu naručju, posve gola, podatna i topla, tijela pritisnuta uz njegovo. Dodirnula ga je po licu, puštajući da joj se prsti zadrže na njegovim usnama. Automatski je pridigao bokove prema njoj, a ona je tiho prostenjala od užitka, treptavo sklopila oči i podigla usne prema njegovima.

Trenutak prije nego što će ga ona poljubiti, a on uroniti duboko u njezino tijelo, Kaloni se vratio osjet sluha.

"Volim i ja tebe, Stark", rekla je, i počela voditi ljubav s njim.

Užitak je bio tako neočekivan, šok tako intenzivan, da je spona u tom trenutku pukla. Isprekidano dišući, Kalona se pridigao na noge i naslonio na krovnu balustradu. Krv mu je vrelo i brzo nabijala tijelom. Odmahnuo je glavom u nevjerici.

"Stark." Kalona je izrekao to ime u noć, razmišljajući naglas. "Spona koju sam slijedio uopće me nije vodila prema Zoey. To je bila spona sa Starkom." Shvatio je odakle mu, a onda se osjetio glupim zato što nije predvidio da će se to dogoditi. "Na Onom sam mu Svijetu dahom udijelio duh svoje besmrtne duše. Dio tog duha očito se zadržao." Osmijeh koji se razlegao besmrtnikovim licem bio je žestok poput njegove uzavrele krvi.

"I tako sada imam pristup Čuvaru i Zavjetovanom Ratniku Zoey Redbird." Kalona se raskrillio, zabacio glavu i s gromoglasnim se likovanjem nasmijao u noć.

"Što je tako smiješno i zašto me nisi dočekao u postelji?"

Kalona se okrenuo i ugledao Neferet kako stoji gola na ulazu u apartman s vidljivom ozlojeđenošću na nadmenom licu. Ali taj se izraz brzo promijenio kad je promotrila njegovo posve uzbuđeno tijelo.

"Nije mi smiješno, radujem se. A ovdje sam zato što te želim uzeti na krovu, gdje se otvoreno nebo stere iznad nas."

Dugim je koracima prišao Neferet, podigao je, odnio je natrag do ograde balkona, zažmirio i počeo zamišljati tamnu kosu i oči dok je iz nje silovito izbijao vriskove i vriskove naslade.

STARK

Kad se to prvi put dogodilo, prošlo je tako brzo da Stark nije mogao biti siguran, potpuno, apsolutno siguran, da se uopće i dogodilo.

Samo, trebao je osluhnuti svoje nagone. Utroba mu je govorila da je nešto pošlo po krivu, itekako po krivu, pa makar je trajalo svega nekoliko minuta.

Tada je bio u krevetu sa Zoey. Pričali su i smijali se i uglavnom samo uživali u vremenu koje mogu provoditi nasamo. Zamak je bio fenomenalan. Sgiach i Seoras i ostali Ratnici i Ratnice bili su sjajni, ali Stark je u biti bio samotnjak. Ovdje na Skyeu, ma koliko da mu je bilo cool, nekoga je uvijek bilo u blizini. Sama činjenica da je zamak bio povučen od "stvarnoga" svijeta nije značila da u njemu zato vlada manja gužva. Neko se sranje tu uvijek odvijalo, vježbanje i održavanje zamka, trgovanje s mještanima i slično. A tome je još trebalo pridodati činjenicu da su ga udružili sa Seorasom, što je značilo da je više-manje starome postao rob, potrčko, predmet sprdnje.

Tu su još bili i garroni. Nikad nije bio baš naročit ljubitelj konja, ali ti gorštački konjići bili su mu fenomenalne životinje, premda su bjelodano proizvodili količine konjske balege potpuno nerazmjerne svojoj veličini, Stark je to dobro znao. Najveći dio te večeri proveo je u njezinu zgrtanju, a kad je kazao nekoliko usputnih komentara koji su, dobro, možda i zvučali kao pritužbe, Seoras i neki drugi stari Ratnik s irskim narječjem, ćelavom glavom i bradom boje mrkve počeli su mu pjevuckati:

Joj mene joj, betežen je život moj, teški mi je sav taj gnoj.

Ne treba ni reći da mu je bilo žešće drago kad se našao nasamo sa Z. Tako mu je prokleta lijepo mirisala i bila mu je tako prokleta ugodna da se

neprestano morao podsjećati da sve to nije samo san. Da nisu i dalje na Onom Svijetu. Ovo je stvarno, a Zoey je njegova.

To se dogodilo u stanci između dubokih, zažarenih poljubaca predigre od kojih je osjećao da bi mogao eksplodirati. Upravo joj je rekao da je voli, a Z mu se smiješila odozdo. Odjednom, nešto se u njemu promijenilo. Osjetio se težim, no nekako neobično i jačim. I obuzeo ga je čudan osjećaj šoka koji mu je prostrujao duž svih osjetilnih stanica u tijelu. Ona ga je nato poljubila i njemu je, kao i obično kad bi ga Z poljubila, postalo nemalo teško razmišljati, ali znao je da nešto nije u redu.

Osjetio se šokirano.

A to je bilo dozlaboga bizarno, jer on i Zoey ljubili su se, a i više od toga, mnogo više od toga, već neko vrijeme. Bilo mu je kao da negdje unutar njega, ali odvojen od njega, postoji neki frajer kojega je do krajnosti raspametilo to što se događa između njega i Z.

Zatim je počeo voditi ljubav sa Z i osjetio iskričav dojam krajnje zaprepaštenosti. Bilo mu je čudno, ali sve mu je uvijek postajalo intenzivnije dok je dodirivao Zoey. A osjećaj je prošao gotovo jednako brzo kao što je i počeo, ostavljajući Z u njegovu naručju dok se stapa s njim, tako da je jedino što mu je nastavilo ispunjavati srce, svijest, tijelo i dušu bila ona... jedino ona.

Poslije se Stark pokušavao prisjetiti što mu se to točno učinilo tako čudnim, što ga je tako zasmetalo. Ali dotad se već sunce počelo dizati, njega je sve jače obuzimao sretan, iscrpljen san, i cijela mu stvar nekako više nije djelovala naročito važno.

Napokon, zašto da se brine? Pa Zoey mu sigurno leži tu, u naručju.

Dvanaesto poglavlje

REPHAIM

Nazovigavran se pustio u pad s krova sedamnaesterokatnice Mayo. Raširivši krila, vinuo se preko gradskog središta, gotovo nevidljiv zbog svojega tamnog perja.

Kao da ljudi ikada podižu pogled, sirota stvorenja, prikovana uz zemlju. Čudno je da nikad ne doživljavam Stevie Rae, premda je i ona prikovana uza zemlju, kao pripadnicu te bijedne, krila lišene horde.

Stevie Rae... Posustao je u letu. Brzina mu se smanjila. Ne. Ne smijem sada misliti na nju. Moram se najprije dobrano odmaknuti kako bih bio siguran da su moje misli zaista moje. Otac ne smije ni naslutiti da nešto nije u redu. A Neferet nikad, baš nikad ne smije za to saznati.

Rephaim je iz svijesti istjerao sve izuzev noćnog neba i namjerno izveo dug, lagan krug, da se uvjeri kako se Kalona nije predomislio i, prkoseći Neferet, krenuo pridružiti njemu. Kad se uvjerio da je noć samo njegova, postavio se tako da poleti na sjeveroistok u smjeru koji će ga najprije odvesti do starog depoa u Tulsi, a zatim i do gimnazije Will Rogers, poprišta navodnog nasilja bandi koje je odnedavna počelo mučiti taj dio grada.

Slagao se s Neferet oko toga da su uzročnici napada najvjerojatnije oni odmetnuti crveni početnici. Samo, to je bilo jedino oko čega se slagao s Neferet.

Rephaim je bešumno i brzo doletio do napuštene zgrade depoa. Počeo je kružiti oko nje, služeći se oštrim vidom da potraži makar i dašak kretanja koji bi mogao odati prisutnost bilo kojeg vampyra ili početnika, crvenog ili plavog. Proučavao je građevinu s neobičnom mješavinom iščekivanja i nevoljkosti. Što bi učinio da se Stevie Rae vratila i ponovno zauzela podrum i labirintski niz tunela pod njom za svoje početnike?

Bi li i dalje šutke mogao ostati nevidljiv na noćnom nebu, ili bi pustio da ga ona primijeti?

Prije nego što je uspio oblikovati odgovor, spoznao je jednu istinu: neće morati donijeti tu odluku. Stevie Rae nema tu dolje, u depou. Osjećao bi je kad bi bila u blizini. Ta ga je spoznaja obavila poput plašta, i Rephaim je polagano odahnuo dok se spuštao na krov depoa.

Napokon se našavši posve sam, dopustio si je da se prisjeti grozne lavine događaja koji su započeli toga dana. Rephaim je čvrsto sklopio krila uz leđa i počeo koračati.

Tsi Sgili je krenula plesti mrežu sudbine koja bi mogla rasplesti Rephaimov svijet. Otac je odlučio iskoristiti Stevie Rae u svojem ratu protiv Neferet za vladavinu nad svojim duhom. Otac je spreman iskoristiti bilo koga kako bi pobijedio u tom ratu. Trenutak nakon što je ta pomisao pala Rephaimu na pamet, smjesta ju je odbacio, automatski reagirajući onako kao prije nego što mu je Stevie Rae ušla u život.

"Ušla u moj život?" Rephaim se neveselo nasmijao. "Prije bi se moglo reći da je ušla u moju dušu i tijelo." Zastao je u koračanju, prisjetivši kakav mu je osjećaj bio dok je prekrasna, čista moć zemlje ulazila u njega i liječila ga. Odmahnuo je glavom. "Nije to za mene", kazao je u noć. "Meni mjesto nije uz nju; to je nemoguće. Meni je mjesto, kao i oduvijek, uz oca u Mraku."

Rephaim se zagledao u svoju šaku, položenu na zahrđali rub metalne rešetke. On nije ni čovjek ni vampyr, ni besmrtnog ni ljudskog roda. On je čudovište.

Samo, znači li to da može samo gledati kako njegov otac iskorištava Stevie Rae, a Tsi Sgili je zloupotrebljava, i pritom ne maknuti ni prstom? Ili, što je još gore, zar može sudjelovati u njezinu hvatanju?

Ona mene ne bi izdala. Čak i kad bih je zarobio, Stevie Rae ne bi izdala našu povezanost.

Gledajući i dalje u svoju šaku, Rephaim je shvatio gdje on to stoji, na koju je to rešetku položio ruku, i trznuo se unatrag. Upravo su ga ovdje odmetnuti crveni početnici zarobili u stupicu, upravo ovdje je Stevie Rae zamalo izgubila život, i upravo ovdje je ona bila tako smrtno ranjena da joj je dopustio da pije iz njega... da se Utisne s njim...

"Svih mi bogova, kad bih to samo mogao opovrgnuti!" viknuo je u nebo. Riječi su odjeknule oko njega, ponavljajući ga, ismijavajući ga. Ramena su mu se objesila, a glava pognula dok je dlanom gladio površinu grube željezne rešetke.

"Što ću sada?" izgovorio je Rephaim pitanje šaptom.

Nije dobio odgovor, ali nije ga ni očekivao. Zato je odmaknuo ruku od nemilosrdnog željeza i pribrao se.

"Postupit ću kako od uvijek postupam. Poslušat ću očeve zapovijedi. Uspijem li to učiniti i pritom, barem u nekoj maloj mjeri, zaštititi Stevie Rae, onda neka bude tako. Ne uspijem li je zaštititi, onda neka bude tako. Moj je put izabran mojim začecem. Ne mogu sada skretati s njega."

Riječi su mu zvučale hladno poput siječanjske noći, ali u srcu je osjećao jaru, kao da mu je u dubini tijela krv uskiptjela od toga što je rekao.

Bez daljnjih nedoumica, Rephaim se vinuo s krova depoa i produžio put na istok, prelijećući tu šačicu milja od gradskog središta do gimnazije Will Rogers. Glavna je zgrada stajala na maloj uzvisini pokraj otvorenog prostora za sportske terene. Bila je velika i pravokutna, sagrađena od svijetlih opeka koje su na mjesecini izgledale poput pijeska. Privukao ga je središnji dio cijele građevine, prvi od dvaju krupnih, kičeno isklesanih četvrtastih tornjeva koji se iz nje uzdižu. Na njega je sletio. Ondje se također smjesta spustio u čučanj, spreman obraniti se.

Nanjušio ih je. Miris odmetnutih početnika bio je posvuda. Prikravši se bliže, Rephaim se postavio tako da može odozgo viriti prema prostoru pred ulazom u školu. Odatle je imao pogled na nekoliko stabala, većih i manjih, po širok travnjak i ništa drugo.

Rephaim je pričekao. Nije dugo potrajalo. Znao je da i neće. Zora je bila preblizu. Zato je očekivao da će vidjeti početnike, samo što ih nije očekivao vidjeti kako upadljivo dolaze ravno na glavni ulaz u školu, smrdljivi od svježe krvi, pod vodstvom nedavno Promijenjenog Dallasa.

Nicole se cijela privijala uz njega. Onaj veliki, tupi Kurtis očito je sebe smatrao nekakvim tjelohraniteljem, jer dok je Dallas rukom pritiskao čelične vratnice boje hrđe, grmalj od početnika postavio se na rub betonskog stubišta, zvjerajući oko sebe i držeći pištolj kao da misli da se zna njime služiti.

Rephaim je zgađeno odmahnuo glavom. Kurtis nije pogledao uvis. Nijedan početnik, pa čak ni Dallas, nije pogledao uvis. On sad više nije ono slomljeno stvorenje koje su zarobili i iskoristili; nemaju pojma koliko bi sada bili bijedno ranjivi da ih napadne.

Ali Rephaim ih nije napao. Čekao je i motrio.

Začulo se pucketanje i Nicole se načas protrljala o Dallasa.

"Ma to, muc! Pokaži nam svoju čaroliju." Glas joj se proćuo kroz noć, a Dallas se nasmijao i otvorio prema sebi sad otključana i alarmom neosigurana vrata.

"Idemo", rekao je Dallas Nicole, zvućeci starije i tvrđe nego što ga je Rephaira pamtio. "Samo što nije svanulo, a trebaš se pobrinuti za još nešto prije izlaska sunca."

Nicole ga je trljala rukom po prednjem dijelu hlaća dok su se ostali crveni početnici cerekali.

"Onda daj da sidemo u te podrumске tunele da mogu prionut na posao."

Povela je početnike u školu. Dallas je prićekao vani da svi ostali uđu, a onda pošao za njima i zatvorio vrata. Trenutak potom, Rephaim je začuo pucketav šum kao maloprije, a onda se sve smirilo. A kad se u sljedećem trenutku onuda lijeno provezao zaštitar u službenom vozilu, sve je i dalje bilo mirno. Ni on nije pogledao uvis da vidi golemog nazovigavrana kako ćući na vrhu školskog tornja.

Kad se zaštitar udaljio, Rephaim se vinuo u noć, dok su mu misli sustizale jedna drugu u taktu lepeta krila.

Dallas je sad predvodnik odmetnutih crvenih početnika.

On upravlja suvremenom magikom ovog svijeta, koja mu nekako pruža pristup u građevine.

Oni svijaju svoje gnijezdo u gimnaziji Will Rogers.

Stevie Rae bi to zanimalo. Morala bi to ćuti. Ona se i dalje smatra odgovornom za njih, premda su je pokušali ubiti. A Dallas, što ona i dalje osjeća prema njemu?

Pobjesnio je ćim se sjetio da ju je vidio u Dallasovim rukama. Samo, ona se odlučila za njega, umjesto za Dallasa. Oćigledno i u potpunosti.

Samo, to sad više nije nimalo bitno.

Tada je Rephaim shvatio da je smjer kojim leti previše okrenut prema

jugu i da ga neće odvesti natrag do zgrade Mayo u središtu grada. Umjesto toga, sada je jezdio nad donjim dijelom Tulse, prelazio slabo osvijetljenu opatiju sestara benediktinki, presijecao Utica Square i nečujno prilazio kampusu zaštićenom kamenim zidom. Posustao je u letu. Vampyri će sigurno pogledati uvis.

Rephaim je počeo snažno mahati u noćnom zraku, uzdižući se sve više. Doprijevši dovoljno visoko da ga se nije moglo lako vidjeti, obišao je kampus i bešumno se spustio u sjenovit razmak između uličnih svjetiljaka s vanjske strane istočnog zida. Odande je krenuo iz sjene u sjenu, služeći se tamom svojeg perja da bi se utopio u noć.

Začuo je to jezovito tuljenje prije nego što je stigao do zida. Zvuk je bio prožet tolikim očajavanjem i jadom da je čak i njega presjekao do srži. Odakle dolazi to užasno tuljenje?

Saznao je odgovor gotovo istog trenutka kad mu se pitanje oblikovalo u glavi. Od psa. Starkova psa. U jednom od svojih naleta neprestanog pričanja, Stevie Rae mu je ispriopovijedala kako je jedan njezin prijatelj, dječak po imenu Jack, više-manje preuzeo vlasništvo nad Starkovim psom nakon što se ovaj pretvorio u crvenog početnika, i kako su se dječak i pas izuzetno zbližili, i kako ona smatra da je to baš dobro i za jednog i za drugog, jer je pas jako pametan, a Jack jako drag. Kad se sjetio tih riječi Stevie Rae, sve mu se složilo u glavi. Kad je napokon stigao do ograde škole i začuo plač u pratnji tog groznog tuljenja, Rephaim je znao što će ugledati nakon što se oprezno i nečujno popne uza zid i poviri prema prizoru stradavanja pred sobom.

Pogledao je. Nije se mogao suzdržati. Htio je vidjeti Stevie Rae, samo je vidjeti. Napokon, nije ni mogao ništa drugo nego gledati, Rephaim si nipošto nije smio dopustiti da ga itko od tih vampyra opazi.

Imao je pravo; taj nevini čijom je krvlju Neferet platila svoj danak mraku bio je Jack, prijatelj Stevie Rae.

Pod raskoljenim stablom kroz koje je Kalona pobjegao iz svojeg zemljanog zatvora klečao je jedan dječak i samo jecao i jecao:

"Jack!" pokraj psa koji je tulio nasred krvlju oblivene trave. Tijela tu više nije bilo, ali mrlja krvi je ostala. Rephaim se upitao hoće li itko drugi biti u stanju razaznati činjenicu da krvi ima daleko manje nego što bi je trebalo biti. Mrak se izdašno napojio darom koji je dobio od Neferet.

Pokraj uplakanog dječaka šutke je stajao školski majstor mačevanja Dragon Lankford, s rukom na njegovu ramenu. Njih troje bili su sami. Stevie Rae nije bila s njima. Rephaim se pokušao uvjeriti da je tako najbolje. Zaista je dobro što ona nije bila tu, što ga možda nije vidjela, kad

ga je odalamio nalet osjećaja: tuga, briga i povrijeđenost prednjačile su među njima. A uto je, naručja ispunjena velikim mačkom boje žita, Stevie Rae pritrčala ožalošćenom trojcu. Rephaimu je bilo tako drago što je vidi da je gotovo zaboravio disati.

"Vojvotkinjo, moraš sad s tim prestati."

Njezin glas osebnog izgovora oblio ga je poput proljetne kiše u pustinji. Vidio je kako je čučnula pokraj krupne ženke i položila joj mačka između nogu. Novopridošlica se smjesta počeo trljati o kuju, kao da joj nastoji izbrisati bol. Rephaim je iznenađeno trepnuo kad se ženka doista primirila i počela lizati mačka.

"Tako treba, dobra moja. Daj da ti Cameron pomogne." Stevie Rae je pogledala u nastavnika mačevanja. Rephaim je vidio kako joj je gotovo neprimjetno kimnuo glavom. Zatim se posvetila uplakanom dječaku. Zarila je ruku duboko u traperice, iz džepa izvukla smotuljak rupčića i pružila mu ih. "Damien, srećo, morao bi sada i ti prestat s tim. Da ti još ne pozli."

Damien je uzeo rupčić i na brzinu si njime prebrisao lice. Drhtavim je glasom rekao:

"N-nije me briga."

Stevie Rae mu je dotaknula obraz.

"Znam da te nije, ali potreban si svojem mačku, isto ko i Vojvotkinji. Plus, šećeru, Jack bi se jako uzrujao da te vidi ovakvog."

"Jack me nikad više neće vidjeti." Damien je dotad prestao plakati, ali glas mu je zvučao užasno. Rephaimu se činilo da u njemu čuje slamanje dječakova srca.

"Ne vjerujem u to ni jednu jedinu žešću sekundu", odsječno mu je rekla Stevie Rae. "A kad bi malo razmislio o tome, ne vjeruješ ni ti."

Damien ju je pogledao satrvenim očima.

"Ne mogu ti ja sada razmišljati, Stevie Rae. Mogu samo osjećati."

"Ta će te tuga dijelom proći", rekao je Dragon glasom koji je zvučao slomljeno poput Damienova. "U dovoljnoj mjeri da ponovno budeš u stanju razmišljati."

"Točno tako. Slušaj ti Dragona. Kad budeš opet mogo razmišljat, uspjjet ćeš pronać nit Božice u sebi. A onda se samo drži te niti. Ne zaboravi da postoji Onaj Svijet na koji možemo svi zajedno. Jack je sada tamo. Jednog dana ćeš ga opet tamo vidjeti."

Damien je prešao pogledom sa Stevie Rae na svog nastavnika mačevanja.

"Je li tebi to uspjelo? Je li ti zbog toga iole lakše podnositi gubitak Anastazije?"

"Ni zbog čega mi nije lakše podnositi gubitak nje. Ja još uvijek tragam ga niti koja vodi do naše Božice."

Rephaima je u trenutku oblila užasna mučnina kad je shvatio da je on izazvao bol koju majstor mačevanja sada trpi. Ubio je njihovu profesoricu čini i obreda, Anastaziju Lankford. Ona je bila Dragonova partnerica. Izveo je to tako hladnokrvno, bez trunke bilo kakvog osjećaja, izuzev, možda, tek ozlojeđenosti zbog toga što mu je oduzela to malo vremena koliko mu je trebalo da je nadvlada i uništi.

Ubio sam je ne hajući ni za što i ni za koga osim svoje potrebe da slijedim oca, da ga slušam. Zaista sam čudovište.

Rephaim nije mogao prestati gledati u majstora mačevanja. Nosio je svoju bol poput plašta oko sebe. Gotovo se doslovce vidjela šuplja rupa koju je gubitak partnerice ostavio u njegovu životu. I Rephaim je, prvi put u svojem vjekovima dugom životu, osjetio kajanje zbog svojih postupaka.

Nije imao dojam daje stvorio bilo kakav šum, izveo bilo kakav pokret, ali znao je kad ga je Stevie Rae ugledala. Polako je prešao pogledom s Dragona na vampyricu s kojom se Utisnuo. Oči su im se susrele; pogledi su im se spojili. Njezine su ga emocije oblile kao da ih je namjerno usmjerila prema njemu. Prvo je osjetio njezinu zgranutost zbog toga što ga vidi. Od toga ga je oblila vrućina i praktički se postidio. Zatim je osjetio tugu, duboku, rastrganu, bolnu. Pokušao joj je prenijeti vlastito žalovanje, nadajući se da će ona moći shvatiti do koje mu je mjere nedostajala i koliko žali zbog toga što je imao ikakva udjela u tuzi koju ona sad proživljava. A tada je Rephaim osjetio tako silovit udar bijesa da je zamalo pao s kamenitog zida. Odmahnuo je glavom tamo-amo, tamo-amo, ne znajući je li to zato što poriče njezin bijes, ili zato što ga je prouzročio.

"Htjela bih da ti i Vojvotkinja pođete sa mnom, Damien. Svi skupa morate otić odavde. Tu su se već dogodile ružne stvari. Ružni stvorovi još uvijek vrebaju tu u blizini. Osjećam to. Idemo. Odmah."

Kazala je to dječaku koji je klečao, ali pogled joj se ni trenutka nije odmaknuo od Rephaima.

Nastavnik mačevanja hitro je reagirao. Pogledom je prešao cijeli prostor, a Rephaim se skamenio, želeći iznad svega da ga sjene i noć prikriju.

"O čemu se radi? Što je ovdje?" upitao ju je Dragon.

"Mrak." Stevie Rae je i dalje zurila u njega kad je izgovorila tu jednu jedinu riječ kao da mu baca bodež ravno u srce. "Okaljani, neiskupivi Mrak." Zatim mu je okrenula leđa, kao da ga se odriče. "Duboko u sebi znam da to nije ništa na što bi vrijedilo mahnut mačem, al dajte da svejedno odemo odavde."

"Slažem se", rekao je Dragon, premda mu je Rephaim osjetio nevoljkost u glasu.

U budućnosti će on biti sila s kojom valja računati, priznao je Rephaim sebi. A što je sa Stevie Rae? S njegovom Stevie Rae. Što će ona biti? Zar bi me ona zaista mogla zamrziti? Zar bi me se ona mogla potpuno odreći? Nastojao je razabrati što zapravo osjeća dok je gledao kako ona prima Damiena za ruku i pomaže mu da ustane, a zatim odvodi njega, kuju, mačka i Dragona prema učeničkim domovima. Svakako je osjetio njezin bijes i žalost, i ti su mu osjećaji bili shvatljivi. Samo, mržnja? Zar ga ona zaista mrzi? Nije mogao biti siguran u to, ali Rephaim je vjerovao, duboko u srcu, da zaslužuje njezinu mržnju. Ne, on nije ubio Jacka, ali šuruje sa silama koje su odgovorne za njegovu smrt.

Ja sam sin svojega oca. Samo to znam biti. To mi je jedini izbor.

Nakon što je Stevie Rae otišla, Rephaim se popeo na vrh zida. Potrčao je da dobije na brzini i vinuo se u nebo. Snažnim zamasima masivnih krila po noćnom nebu zaobišao je poglede s kampusa i zaputio se natrag prema krovu zgrade Mayo.

Zaslužujem da me ona mrzi... zaslužujem da me ona mrzi... zaslužujem da me ona mrzi...

To mu je ponavljanje nabijalo kroz svijest u taktu zamaha krila. Vlastitom beznađu i žalosti u njemu se pridružio odjek tuge i bijesa Stevie Rae. Vlaga u svježem noćnom nebu pomiješala se s njegovim suzama dok su Rephaimovo lice oblijevale mjesečina i bol gubitka.

Trinaesto poglavlje

STEVIE RAE

"O, sranja vam vašega! šta vi to meni hoćete reć da nitko nije nazvo Zoey?" rekla je Afrodita.

Stevie Rae je primila Afroditu za lakat i, stisnuvši je možda malčice čvršće nego što je formalno bilo nužno, odvela je do vrata u Damienovoj domskoj sobi. Na vratima je zastala, i obje su se osvrnule prema krevetu, na kojem je Damien ležao sklupčan s Vojvotkinjom i svojim mačkom Cameronom. Dječak, kuja i mačak su napokon, prije tek koju minutu utonuli u san izazvan tugom i iscrpljenošću.

Stevie Rae je šutke pokazala prstom na Afroditu, pa na hodnik. Afrodita se podrugljivo iscerila. Stevie Rae je prekrižila ruke i ustobočila se. "Van," bezglasno joj je kazala, "smjesta." Zatim je otišla za njom iz sobe i

tiho zatvorila vrata za njima. "I da nisi dizala dreku ni sad kad smo vani", žestoko joj je šapnula Stevie Rae.

"Da, dobro. Bit ću tiha. Jack je poginuo, a nitko nije nazvao Z?" ponovila je pitanje, daleko manje glasno.

"Ne. Nije baš da sam imala vremena. Damiena je obuzela histerija. Vojvotkinju je obuzela histerija. Škola je u prokletom kaosu. Ja sam jedina jebena Nadsvećenica koja se, navodno, nije zaključala u svoju sobu jer se moli il šta već god, tako da sam imala pune ruke posla s rješavanjem ove oluje govana tu vani i s činjenicom da je jedan stvarno dragi dečko upravo stradao."

"Ma da, kužim ja to, i također sam žalosna i sve to, al Zoey mora doputovat ovamo, i to ovaj čas. Ako si ti bila prezauzeta za to, onda si trebala reći nekom profesoru da je nazove. Što prije sazna vijest, to će prije krenut na put natrag."

Darius im je žurno prišao i primio Afroditu za ruku.

"To je skrivila Neferet, je 1 tako? Ta kučketina je ubila Jacka", upitala ga je Afrodita.

"To nije moguće", kazali su joj Darius i Stevie Rae u isti mah. Stevie Rae je iziritirano uputila Afroditi kratak pogled u stilu šta sam ti rekla kad je Darius krenuo pojasniti.

"Neferet se, da znaš, nalazila na sjednici školskog Vijeća kad je Jack pao s ljestava. Ne samo da je Damien vidio Jacka kako pada, nego još jedan svjedok daje potvrdu vremena kad se to dogodilo. Drew Partain je hodao školskim krugom kad je začuo glazbu uz koju je Jack pjevao. Kaže da je čuo samo dio pjesme, jer je zvonik na Hramu Nyx počeo odzvanjati ponoć, i on, barem, smatra da je to razlog zašto nakon toga više nije čuo Jackov glas."

"Ali zapravo je Jack tada poginuo", rekla je Stevie Rae glasom koji je postao tvrd i plošan, jer je jedino tako mogla spriječiti da joj se u njemu ne čuje potresenost koju je osjećala.

"Da, vrijeme se poklapa", rekao je Darius.

"A sigurna si da je Neferet tada bila na sjednici?" rekla je Afrodita.

"Čula sam zvonjavu sata dok je govorila", rekla je Stevie Rae.

"Svejedno, ne vjerujem ni trena da ona ne stoji iza te smrti", rekla je Afrodita.

"Nije da se ne slažem s tobom, Afrodita. Neferet je premazanija mastima od kokošnjeg govnetu na vrućem limenom krovu, al činjenice su činjenice. Bila je pred svima nama kad je Jack pao s tih ljestava."

"Okej, zbilja, daj fuj s tim tvojim seljačkim poredbama. A što je s cijelom tom stvari oko mača? Kako mu je on, dovraga, mogao 'slučajno'" prstima je pokazala navodnike, "praktički odsjeći glavu?"

"Mačeve treba postavljati balčakom naniže, a vrhom naviše. Dragon je to objasnio Jacku. Kad je dječak pao na oštricu, balčak se zabio u zemlju i to ga je probolo. Tehnički gledano, to je mogao biti nesretan slučaj."

Afrodita je prešla drhtavim dlanom preko cijelog lica.

"To je užasno. Stvarno užasno. Ali nije to bio nikakav prokleti nesretan slučaj."

"Mislim da nitko među nama ne vjeruje da Neferet nije imala udjela u dječakovoj smrti, ali ono što vjerujemo i ono što možemo dokazati dvije su posve različite stvari. Visoko je vijeće jedanput već odlučilo u korist Neferet i, u biti, protiv nas. Ako im se obratimo s novim slutnjama, bez dokaza o njezinim opačinama, samo ćemo se dodatno diskreditirati", rekao je Darius.

"Kužim ja to, makar mi ide na jetra", rekla je Afrodita.

"Svima nama ide na jetra", rekla je Stevie Rae. "Jako. Baš jako."

Razabravši neobično tvrd prizvuk u glasu Stevie Rae, Afrodita je podigla obrvu prema njoj.

"Aha, i daj da iskoristimo malo tih raspiženih jetara da izbacimo kravetinu odavde jedanput zauvijek."

"Što predlažeš?" upitala ju je Stevie Rae.

"Prvo i prvo, da natjeramo Zoey da dovuče guzicu s godišnjeg. Neferet mrzi Z. Napast će je, uvijek tako bude. Samo što ćemo je ovaj put svi motriti i čekati i prikupljati dokaze koje čak ni one nefofilke iz Visokog vijeća neće moći zanemariti." Ne čekajući da joj ijedno od njih odgovori, Afrodita je izvukla svoj iPhone iz Coachove ručne torbice metalik boje, utipkala svoju šifru i rekla: "Nazovi Zoey."

"Mislila sam ja to napraviti", rekla je Stevie Rae.

Afrodita je prevrnula očima.

"Šta god. Previše. Prokleta. Kasniš. K tome, previše si prokleta brižna. Z sad treba dobit poštenu lekciju iz istjerivanja sranja iz svoje glave i postupanja kako treba. A ja sam cura koja će joj to utuvit u glavu." Pričekala je, poslušala, i opet prevrnula očima. "Dobila sam onu njezinu odurnu poruku u stilu Disney Channela: Hej, škvadro! Ostavite mi poruku i želim vam superiška dan", citirala ju je Afrodita hiperženskastim glasićem. Duboko je udahnula i pričekala pisak.

A Stevie Rae je dohvatila telefon iz njezine ruke i brzo progovorila u njega.

"Z, ja sam, nije Afrodita. Hoću da me nazoveš taj čas kad ovo čuješ. Važno je."

Dodirnula je polje za prekid razgovora i postavila se prema Afroditi. "Okej, daj da nešto dobrano raščistimo. To što ja nastojim bit pristojna osoba ne znači da sam previše brižna. To što je snašlo Jacka već je samo po sebi dovoljno grozno. Saznat za to iz poruke je žešće, žešće grozno. Plus, mislim da nije pametno tako uspaničit Zoey, pogotovo odmah nakon što joj se duša smrskala."

Afrodita je istrgnula iPhone iz ruke Stevie Rae.

"Slušaj. Nemamo vremena da se u rukavicama odnosimo prema Zoeynim osjećajčićima. Ona mora navuć svoje nadsvećeničke gaće velike frajerice i riješit stvar."

"Ne, slušaj ti mene." Stevie Rae je prišla Afroditi i unijela joj se u lice, na što joj je Darius automatski prišao bliže. "Nemora Z navlačit nikakve gaće da bi bila Nadsvećenica. Ona to već je. Al upravo je pregrmjela gubitak nekoga koga voli. To je nešto što se tebi očito nikako ne da utuvit u glavu, Pazit na njezine osjećaje u ovom trenutku ne znači da je tretiramo ko bebu. Nego da je tretiramo ko frendicu. Ponekad svima nama treba samo malo zaštite od vlastitih frendova." Pogledala je u Dariusu i odmahnula glavom. "Ne, to ne znači da trebaš štitit Afroditu od mene. Pobogu, Darius, šta ti je došlo?"

Darius je ulovio njezin pogled i zadržao ga.

"Oči su ti na trenutak bljesnule crvenilom."

Stevie Rae se potrudila da joj se izraz lica ne promijeni.

"A da, čuj, to me ne iznenaduje. Prilično mi je teško palo gledat kako Neferet odlazi a da nije snosila nikakve posljedice za to što je zadesilo Jacka. I tebi bi bilo jednako tako da si bio prisutan i vidio šta se dogodilo."

"Pretpostavljam da bi, samo što meni oči ne sjaje crvenilom", rekao je Darius.

"Umri i neumri, pa ćemo razgovarat o tome", rekla je Stevie Rae. Okrenula se prema Afroditi. "Ima nekih stvari koje moram poobavljat dok Damien spava. Hoćete ti i Darius ostat ovdje da ga držite na oku? Ni jednu jedinu sekundu ne vjerujem da se Neferet stvarno zaključala u svoju sobu da bi se molila Nyx do kraja noći, ko što bi htjela da svi vjeruju."

"Aha, ostat ćemo", rekla je Afrodita.

"Ako se probudi, budi dobra prema njemu", rekla je Stevie Rae.

"Ne pričaj koješta. Jasna stvar da ću bit dobra."

"Dobro. Brzo ću se vratit, al ako vam zatreba pauza, pozovite Blizanke i one će vas odmijenit."

"Šta god. Dovidjenja."

"Đenja." Stevie Rae se požurila hodnikom, osjećajući kako je Dariusov upitni pogled slijedi jačinom koju je osjećala kao fizički uteg.

Moram se prestat osjećat tako kriva zbog Dariusa! strogo se opomenula. *Nisam napravila ništa što ne bih smjela. Pa šta onda ako mi oči sjaje crvenilom kad sam ljuta? To nema nikakve veze s time da sam se Utisnula s Rephaimom. Ostavila sam ga. Noćas sam ga ignorirala. Dobro, moram ga pronać i pitat koga vruga on zna o tome što je zadesilo Jacka, al ne zato što bih ja tako htjela. Nego zato što moram.* Šutke je sama sebi izgovorila tu vrlo masnu laž, i tako se zaniжела u misli da se zamalo zaletjela ravno u Erika.

"Hej, eh, Stevie Rae. Je li Damienu okej?"

"Pa, šta misliš kako mu je, Erik? Njegov dečko, kog je volio, upravo je poginuo na stvarno užasan način. Ne, nije mu okej. Ali zaspo je. Napokon."

"Znaš, ne moraš biti takva. Stvarno sam zabrinut za njega, a i do Jacka mi je bilo stalo."

Stevie Rae je dobro promotrila Erika. Doista, izgledao je grozno, sasvim neuobičajeno za Erika ljepotana. I očito je plakao. Zatim se prisjetila da je on bio Jackov cimer, kao i toga da je on ispao stvarno drag kad je stao Jacku u obranu dok ga je ona budala od Thora pokušavala maltretirati zato što je geј.

"Oprosti", rekla je i primila Erika za ruku. "Ma kad sam i ja samo skroz pogođena svim ovim. Nemam razloga bit kučka prema tebi. Evo, daj da počnem ispočetka." Udahnula je i tužno se osmjehnula. "Damien sada spava, ali nije mu okej. Trebat će mu prijatelji ko što si ti kad se probudi. Hvala što si pitao i hvala što mu hoćeš pomoć."

Erik je kimnuo i načas joj stisnuo ruku.

"Ma hvala tebi. Znam da ti nisam naročito simpatičan, kad se uzme u obzir sve što se dogodilo između Zoey i mene, ali da znaš da Damienu jesam prijatelj. Samo reci ako mu na bilo kakav način mogu pomoći."

Erik je zastao, pogledao u oba smjera niz hodnik, kao da se želi uvjeriti da su sami, pa prišao korak bliže Stevie Rae i spustio glas. "Neferet je imala nekakve veze s ovim, zar ne?"

Stevie Rae je iznenađeno razrogačila oči.

"Odakle ti sada to?"

"Znam da ona nije ono za što se izdaje. Vidio sam već njezino pravo lice, i ono nije nimalo lijepo."

"A da, čuj, imaš pravo. Pravo lice Neferet nije lijepo. Ali vidio si, baš kao i ja, da je ona bila točno pred nama u vrijeme kad je Jack stradao."

"Svejedno, ti smatraš da ona stoji iza ovoga."

To nije bilo pitanje, ali Stevie Rae mu je šutke kimnula glavom.

"Znao sam. Ova Kuća Noći je u banani. Imao sam pravo kad sam pristao na poziv Kuće Noći iz L. A.-ja."

Stevie Rae je odmahнула glavom.

"Znači, to bi za tebe bilo sve? Tako se ti postaviš kada znaš da se događa nešto zlo? Podviješ rep."

"Što jedan vampyr može protiv Neferet? Visoko vijeće vratilo ju je na položaj; na njezinoj su strani."

"Jedan vampyr ne može puno. Ali cijela hrpa nas, udruženih, može."

"Šačica učenika uz tu i tamo ponekog vampa? Protiv moćne Nadsvećenice i Visokog vijeća? To je bezumlje."

"Ne, bezumlje je samo kad kidneš od frke i pustiš zlikovce da pobijede."

"Hej, mene čeka nov život, i to dobar, s fantastičnom glumačkom karijerom, slavom, bogatstvom, svim tim. Kako me možeš osuđivati zbog toga što se ne želim dalje upletati u cijelu ovu muku s Neferet?"

"Znaš šta, Erik? Samo ću ti reći ovo: zlo pobijedi kada dobri ne rade ništa", rekla je Stevie Rae.

"Pa, formalno gledano, ja radim nešto. Odlazim odavde. Hej, je li ti ikada palo na pamet ovo, što ako svi dobri odu, pa zlu dosadi igrati se samome sa sobom, tako da i ono ode doma?"

"Nekad sam mislila da si ti najcool tip kog sam u životu upoznala", rekla je tužno.

Erikove plave oči vrckavo su se zakrijesile, i zabljesnuo ju je svojim osmijehom od stotinu vata.

"A sada znaš da ja to jesam?"

"Nikako. Sada znam da si ti jedan mali, sebični slabić koji je dobio praktički sve što je ikada htio samo zahvaljujući svom izgledu. A to mi nije nimalo cool." Odmahnula je glavom na njegov zgranuti pogled i krenula dalje. Dobacila mu je preko ramena: "Možda jednoga dana pronadeš nešto do čega ti je dovoljno stalo da se odlučiš postaviti."

"Nego što, a možda jednoga dana ti i Zoey shvatite da stvarno nije na nama da spašavamo svijet!" doviknuo je za njom.

Stevie Rae se nije niti osvrnula prema njemu. Erik je pravi panj. Kući Noći u Tulsi bit će bolje kad joj njegova slabička guzica prestane biti uteg oko vrata. Situacija će uskoro postati stvarno teška, a to znači da je vrijeme da se oni koji su spremni za teške stvari uključe, i da se kilavci maknu. Došlo joj je vrijeme da sazove vojsku, baš kao John Wayne.

"I ne, dovraga, nije nimalo čudno što je u mojoj vojsci i jedan

nazovigavran", promrsila je Stevie Rae sebi u bradu dok se žurila prema parkiralištu i Zoeynoj Bubi. "Nije baš da ga mislim dozvat. Nego samo saznat informacije od njega. Opet." Namjerno je iz glave izbacila svaku pomisao na ono što se dogodilo između nje i Rephaima kad je prethodni put samo "trebala informacije od njega".

"Hej, Stevie Rae, nas dvije moramo...."

Ne usporavajući u žurbi prema autu, Stevie Rae je podigla ruku da ušutka Kramishu.

"Ne sad. Nemam vremena."

"Samo ti hoću reć da...."

"Ne!" Stevie Rae se isfrustrirano proderala na Kramishu, koja je zastala i blenula u nju. "Šta god da mi sada želiš ispričat, to može pričekati. Nije mi drago zvučat ko da sam zločesta prema tebi, al ima stvari koje još moram obaviti, a ostalo mi je još točno dva sata i pet minuta da ih obavim dok ne izađe sunce."

Zatim je ostavila Kramishu da stoji u prašini koju je nadigla kad je pretrčala završnih nekoliko metara do Bube, upalila je, stavila u prvu i praktički ogulila gume kad je odjurila s učeničkog parkirališta.

Trebalo joj je točno sedam minuta da stigne do kruga muzeja Gilcrease. Nije se odvezla autom skroz do tamo. Nered od ledene oluje sada je bio raščišćen i električna su kolna vrata opet radila, tako da je sve bilo čvrsto zatvoreno. Stevie Rae je parkirala Bubu uz rub ceste, iza jednog velikog stabla. Automatski se prikrila noći koju je povukla iz zemlje i uputnu se pješice ravno prema trošnome zdanju.

S vratima nije imala problema. Nitko ih se još uvijek nije potrudio ponovno zaključati. Zapravo, dok je prolazila starom kućom i uspinjala se na krov, opazila je vrlo malo promjena od svojeg prethodnog posjela.

"Rephaim?" pozvala ga je po imenu. Glas joj je zazvučao jezovito i preglasno u hladnoj, praznoj noći.

Vrata ormara u kojem je svio gnijezdo stajala su otvorena, ali on nije čučao u njemu.

Izašla je na krovnu terasu. I ona je bila prazna. Cijeli je prostor bio napušten. Ali znala je da njega ovdje nema od trenutka kad je ukoračila u krug muzeja. Da je Rephaim ovdje, ona bi ga osjetila, baš kao što ga je osjetila prije, kad je svratio do Kuće Noći i promatrao je. Spaja ih njihovo Utiskivanje, i dokle god ono bude postojalo, neraskinuto, spajat će ih i dalje.

"Rephaim, gdje si sada?" uputila je pitanje mukulome nebu. A onda su misli Stevie Rae usporile i presložile se, i ona je shvatila odgovor; shvatila je da ga cijelo vrijeme zna.

Samo je morala staviti svoj ponos i svoju povrijeđenost i svoj bijes na stranu da bi otkrila kako je odgovor cijelo vrijeme čeka. Spaja ih njihovo Utiskivanje, i dokle god ono bude postojalo, neraskinuto, spajat će ih i dalje. Ne mora ona pronalaziti njega. Rephaim će pronaći nju.

Stevie Rae je sjela nasred krova, okrenuta prema sjeveru. Polagano je, duboko udahнула i izdahнула. Pri sljedećem udisaju posvetila se uvlačenju u sebe svih mirisa zemlje oko sebe. Osjećala je aromu hladne vlage golih zimskih krošanja, oštrinu smrznutog tla, izdašnost oklahomskog pješčenjaka kojeg ima svud unaokolo. Uzevši tako dahom snagu zemlje, Stevie Rae je rekla:

"Pronađi Rephaima. Kaži mu da mi dođe. Kaži mu da ga trebam."

Zatim je izdahнула i tako otpustila moć zemlje od sebe. Da su joj oči pritom bile otvorene, Stevie Rae bi vidjela zeleni sjaj koji lebdi oko nje. Također bi vidjela da, kad je jurnuo u noć da izvrši njezin nalog, za njim odjurio i jedan zagasitocrveni sjaj.

Četnaesto poglavlje

REPHAIM

Kružio je oko zgrade Mayo, strepeći od slijetanja i suočavanja s Kalonom i Neferet, kad je začuo poziv Stevie Rae. Smjesta je znao da je riječ o njoj. Prepoznao je osjećaj zemlje kad se ta snaga uzdigla odozdo s tla počela obavijati oko zračnih strujanja kako bi ga pronašla.

Ona te zove...

Rephaimu nije trebao daljnji podstrek. Ma koliko se ona ljutila na njega. Ma koliko ga ona mrzila, svejedno, sada ga zove. A ako ga ona zove, on će joj odgovoriti. U srcu je znao da će joj uvijek nastojati odgovoriti, bez obzira na sve.

Prisjetio se posljednjih riječi koje mu je Stevie Rae uputila...

Kad odlučiš da je tvoje srce tebi jednako bitno kao što je meni, dođi i opet me potraži. Trebalo bi ti biti lako. Samo slijedi svoje srce...

Rephaim je prigušio onaj dio svoje svijesti koji mu je govorio da ne može biti s njom, da mu ne može biti stalo do nje. Već više od tjedan dana nisu se vidjeli. Svaki dan toga tjedna njemu je djelovao dugo poput cijeloga eona. Kako je ikada mogao pomisliti da bi se mogao potpuno odvojiti od nje? Sama njegova krv vapi da bude s njom. Čak i suočenje s njezinim bijesom bolje je nego ništa. A on je mora vidjeti. Mora pronaći način da je upozori na Neferet. Kao i na Oca.

"Ne!" viknuo je u vjetar. Ne može izdati svojeg oca.

Ali ne mogu izdati ni Stevie Rae, grozničavo je pomislio. Pronaći ću neku ravnotežu. Pronaći ću neki način. Moram. Ne znajući sa sigurnošću što će učiniti, Rephaim je piimirio svoje uskiptjele misli i posvetio se praćenju vrpce sjajnog zelenila šio ga vodi natrag do Stevie Rae, kao da mu je to slamka spasa.

STEVIE RAE

Čekala ga je tako napeto i usredotočeno da ga je bez problema osjetila kad se približio Gilcreaseu. Kad je Rephaim elegantno sletio s neba, Stevie Rae je stajala i gledala uvis, pozorno ga iščekujući. Namjeravala je biti potpuno smirena. On joj je neprijatelj. Ona to ne bi smjela smetnuti s uma. Ali u trenutku kad je sletio, pogledi su im se spojili i on je, sav zadihan, rekao:

"Čuo sam tvoj zov. Došao sam ti."

Više od toga nije bilo potrebno. Više od zvuka njegova prekrasnog, poznatog glasa. Stevie Rae se bacila u njegovo naručje i zarila lice u perje na njegovu ramenu.

"Ozabogaramiloga, kako sam te se uželjela!"

"Uželio sam se i ja tebe", rekao je, čvrsto je privijajući uza se.

Ostali su tako stajati i zagrljeni drhtati još jako dugo, kako se njoj činilo. Stevie Rae je upijala njegov miris, tu čudesnu mješavinu besmrtničke i smrtničke krvi što struji njegovim tijelom, koja ih je povezala kroz Utiskivanje i koja samim time također struji cijelim njezinim tijelom.

A onda su, posve naglo, kao da su se oboje u hipu prisjetili da ne bi smjeli raditi to što rade, Stevie Rae i Rephaim prekinuli zagrljaj i ustuknuli jedno od drugoga.

"Onda, eh, jesi mi okej?" upitala ga je.

Kimnuo je.

"Jesam. A ti? Na sigurnom si? Nisi bila ozlijeđena kad je Jack danas poginuo?"

"Kako si saznao da je Jack poginuo?" Glas joj je zazvučao oštro.

"Osjetio sam tvoju tugu. Došao sam u Kuću Noći kako bih provjerio je li ti dobro. Tada sam te primijetio s tvojim prijateljima. Čuo sam... čuo sam kako onaj dječak plače za Jackom." Oklijevao je s riječima, nastojeći ih probirati pažljivo, pošteno. "To i tvoja žalost dali su mi do znanja da je mrtav."

"Znaš li išta o njegovoj pogibiji?"

"Možda. Kakav je dječak Jack bio?"

"Jack je bio dobar i drag, i lako je moguće da je bio najbolji od svih nas. Što ti točno znaš, Rephaim?"

"Znam zašto je poginuo."

"Reci mi."

"Neferet je dugovala Mraku danak života kako bi otplatila zarobljavanje besmrtno duše mog oca. Danak je morala platiti žrtvovanjem osobe koja je nevinna, koju Mrak ne može iskvariti."

"To je bio Jack; ona ga je ubila. I zato mi dođe da pozvizdim od muke jer izgleda ko da Neferet za to nije kriva! Govorila je na sjednici Visokog vijeća škole, meni pred nosom, kad je Jacka snašla ta nesreća."

"Tsi Sgili je njime nahranila Mrak. Nije bilo potrebe da sama bude tamo. Trebala ga je samo obilježiti kao svoju žrtvu, te odriješiti pipke Mraka i prepustiti im da obave samo ubijanje. Nije morala nazočiti pogibiji."

"Kako da dokažem da je ona odgovorna?"

"Ne možeš. Djelo je učinjeno. Njezin dug je plaćen."

"Dovraga! Sad sam tako dozlaboga ljuta da bih čavle mogla pljuvat! Neferet se stalno izvlači iz svih tih groznih govornarija. Stalno pobjeđuje. Ne ide mi u glavu zašto. To nije u redu, Rephaim. To baš nikako nije u redu."

Stevie Rae je čvrsto žmirnula da rastjera ojađene suze iz očiju.

Rephaim joj je načas dotaknuo rame, a ona si je dopustila da se nasloni na njegovu šaku, da nađe utjehu u doticaju s njim. Zatim se on odmaknuo od nje i rekao:

"Sav taj bijes. Sav taj jad i tuga. Osjetio sam to u tebi i ranije noćas, i pomislio sam..." Zastao je u nedoumici, očito se premišljajući bi li dovršio to što želi reći.

"Šta?" tiho gaje upitala. "Šta si pomislio?"

Opet ju je pogledao u oči.

"Pomislio sam da ti to mene mrziš. Da si na mene tako bijesna. Čuo sam te, znaš. Rekla si majstoru mačevanja da vani vreba okaljani, neiskupivi Mrak. Pritom si gledala ravno u mene."

Stevie Rae je kimnula.

"A da, vidjela sam te, i znala sam da će te i Dragon i Damien primijetiti ako ne kažem nešto da ih natjeram da odu odande."

"Znači, nisi pritom mislila na mene?"

Sad je na Stevie Rae došao red da oklijeva. Uzdahnula je.

"Bila sam sva ljuta i prestrašena i uzrujana. Nisam birala riječi. Samo sam reagirala kako sam znala usred sve te šize." Opet je zastala, pa dodala: "Nisam mislila ništa protiv tebe, samo, Rephaim, stvarno moram znati šta se to događa s Kalonom i Neferet."

Rephaim se okrenuo i polako prišao rubu krova. Došla je do njega, i oboje su se zagledali u spokojnu noć.

"Samo što nije svanulo", rekao je Rephaim.

Stevie Rae je slegnula ramenima.

"Imam oko pola sata do izlaska sunca. Trebat će mi samo desetak minuta da se vratim u školu."

"Bolje kreni smjesta, da se ne izlažeš riziku. Sunce ti može previše nauditi, čak i kad imaš moju krv u sebi."

"Znam. Brzo ću poć." Stevie Rae je uzdahnula. "Znači, nećeš mi reć šta ima s tvojim tatom, je l' tako?"

Okrenuo se i opet pogledao u nju.

"Što bi mislila o meni kad bi znala da sam izdao svojeg oca?"

"On nije dobar, Rephaim. On ne zasluđuje da ga štitiš."

"Ali on je ipak moj otac", rekao je Rephaim.

Stevie Rae je osjećala iscrpljenost u Rephaimovu glasu. Htjela ga je primiti za ruku, reći mu da će sve biti u redu. Ali nije mogla. Kako da, dovraga, bude u redu dok je on na jednoj, a ona na drugoj strani?

"Ne mogu se borit protiv toga", napokon je rekla. "Morat ćeš se sam pomirit s time što Kalona tebi je i što nije. Al moraš shvatit da ja moram štirit svoje, i da znam da on cijelo vrijeme šuruje s Neferet, šta god ona govorila."

"Moj otac je njoj obvezan!" odjednom je rekao Rephaim.

"Kako to misliš?"

"Nije ubio Zoey, čime nije ispunio zavjet koji je dao Neferet, pa sada Tsi Sgili ima vlast nad njegovom besmrtnom dušom."

"Ma, super! Znači, Kalona mu ga dođe ko nabijena puška koju drži Neferet."

Rephaim je odmahnuo glavom.

"Trebao bi biti, ali moj otac nije dobar sluga drugima. Nelagodno ga jede njezini nalozi. Možda bi toćnije bilo reći kako je Otac netoćno podešena nabijena puška koju drži Neferet."

"Moraš mi to konkrećnije objasnit. Daj mi primjer, na što misliš?" Pokušala je prikriti uzbuđenost u svojem glasu, ali kad su se njegove oći ogradile od nje, Stevie Rae je znala da joj to nije uspjelo.

"Neću ga izdati."

"Okej, dobro. Kuđim ja to. Samo, je l' to znaći da mi ne možeš pomoći?"

Rephaim je tako dugo šutke samo gledao u nju da je pomislila kako joj neće odgovoriti, pa je pokušavala smisliti neko drugo pitanje kad je napokon rekao:

"Želim ti pomoći, i pomagat ću ti dokle god to ne bude znaćilo da moram izdati svojeg oca."

"To je jako slično našem prvom dogovoru, a on nije ispo naročito loše, je 1' tako?" upitala ga je sa smiješkom.

"Ne, nije ispao naročito loše."

"I, na koncu konca, šta mi nismo svi u biti protiv Neferet?"

"Ja jesam", čvrsto je rekao.

"A tvoj tata?"

"On se želi riješiti njezine vlasti."

"Pa, to li ga dođe na isto ko da je na našoj strani."

"Ja ne mogu biti na tvojoj strani, Stevie Rae. Moraš to imati na umu."

"Znači, borio bi se protiv mene?" Pogledala ga je ravno u oči.

"Ne bih te mogao povrijediti."

"Dobro, dakle...."

"Ne", prekinuo ju je. "Ne biti u stanju da te povrijedim nije isto što i boriti se za tebe."

"Borio bi se ti za mene. Već jesi."

Rephaim ju je uhvatio za ruku i čvrsto stisnuo, kao da je dodirom može natjerati da shvati.

"Nikad se nisam borio protiv svojeg oca za tebe."

"Rephaim, sjećaš se onog dečka kog smo vidjeli u fontani?"

Drugačije ga je uhvatila za ruku i ispreplela svoje prste s njegovima.

Ništa nije rekao. Samo je kimnuo glavom.

"Znaš da je on u tebi, je 1' tako?"

Rephaim je ponovno kimnuo, ovaj put polako i nevoljko.

"Taj dečko u tebi sin je tvoje mame. Ne Kalone. Ne zaboravi na nju. I ne zaboravi na tog dečka i na ono za što bi se on htio boriti. Okej?"

Prije nego što joj je Rephaim stigao odgovoriti, mobitel Stevie Rae zazvonio je pjesmom Only Prettier Mirande Lambert. Pustila je Rephaimovu ruku i počela kopati za iPhoneom po džepu, rekavši:

"Tako mi zvoni kad me zove Z! Moram popričat s njom. Ona još ne zna za Jacka."

Prije nego što je stigla pritisnuti polje za javljanje, Rephaim joj je primio ruku.

"Zoey se mora vratiti u Tulsu. Jedino se tako svi možemo oduprijeti Neferet. Tsi Sgili mrzi Zoey, i ona će je svojim dolaskom omesti."

"Omesti u čemu?" priupitala gaje Stevie Rae trenutak prije nego što se javila i brzo progovorila u mobitel, rekavši joj: "Z, samo malo. Moram li ispričat nešto važno, al treba mi časak."

Zoey je zvučala kao da govori s dna bunara.

"Nemaš frke, ali ti nazovi mene, može? Imam teški roaming."

"I hoću, dok nisi stigla dvaput protrest repom krepane mačke", rekla je Stevie Rae.

"Znaš kako to odurno zvuči?"

Stevie Rae se osmjehnula u mobitel.

"Znam i bokić."

"Bolje reci bljak i bokić. Hajde, čujemo se začas."

Linija se prekinula, a Stevie Rae je pogledala u Rephaima.

"Dakle, objasni mi što je s Neferet."

"Moj otac želi otkriti kako da raskine sponu koje ga vezuju uz Neferet. Zato mu je nužno da je nešto omete. Izvrsno bi je omela opsjednutost Zoey, kao i želja da iskoristi odmetnute crvene početnike u ratu s ljudima."

Stevie Rae je podigla obrve.

"Nema nikakvog rata između vampyra i ljudi."

"Ako se ostvari volja Neferet, bit će ga."

"Okej, dobro, moramo se onda pobrinut da se to ne desi. Izgleda da se Z stvarno mora vratit doma."

"Oni će i tebe htjeti iskoristiti", izvalio je Rephaim.

"Ha? Koji to oni? Mene? Za što?"

Rephaim je odvratio pogled od nje i progovorio vrlo brzo.

"Neferet i Otac. Nisu uvjereni da si čvrsto odlučila poći putem Božice. Smatraju da bi te se moglo nagovoriti da prijeđeš na stranu Mraka."

"Rephaim, za to nema ni najsitnije najmanje šansice. Nisam ja savršena. Imam ja svojih problema. Ali izabrala sam Nyx i Svjetlo kad sam opet stekla svoju ljudskost. Nikad neću promijeniti taj izbor."

"Nikad ja nisam sumnjao u to, Stevie Rae, ali oni te ne poznaju tako dobro kao ja."

"A ni Neferet i Kalona nikada ne smiju saznati za nas, je li tako?"

"Bilo bi vrlo loše kad bi saznali."

"Vrlo loše za tebe ili za mene?"

"Za nas oboje."

Stevie Rae je uzdahnula.

"Okej, onda ću bit oprezna." Dotaknula mu je ruku. "I ti budi oprezan."

Kimnuo je.

"Trebala bi krenuti natrag. Nazovi Zoey za vrijeme vožnje. Zora je preblizu."

"Da, da, znam", rekla je, ali nijedno od njih nije se pomaknulo.

"A ja se moram vratiti", rekao je kao da nastoji uvjeriti samog sebe.

"Čekaj, više ti nije ovdje stan?"

"Nije. Ledena oluja je prošla, pa sada u krugu muzeja ima previše ljudi."

"Onda, gdje ti je stan?"

"Stevie Rae, ne mogu ti to reći!"

"Zato što ti je kod tate, je 1 tako?" Kad je to odšutio, nastavila je. "Hej, nije da nisam ionako znala da Neferet totalno kenja kad je razglasila cijelu tu kaznu od sto udaraca bičem i stoljetnog progonstva za Kalonu."

"Doista ga je dala izbičevati. Pipci Mraka zasjekli su ga stotinu puta."

Stevie Rae se stresla, prisjetivši se kako je grozan bio dodir tek jednog pipka.

"Pa, nikome to ne bih željela." Pogledala je Rephaima u oči. "Ali kenja kad kaže da je Kalona prognan od nje na cijelo stoljeće, je 1 tako?"

Rephaim je brzo, gotovo neprimjetno kimnuo.

"A ti mi nećeš reć gdje ti je stan zato što je tamo i Kalonin stan?"

Još jednom je jedva vidljivo kimnuo.

Opet je uzdahnula.

"Znači, ako te hoću vidjet, moram se ić povlačit po nekoj strašnoj staroj zgradi il šta?"

"Ne! Ostani na sigurnom, na javnim mjestima. Stevie Rae, ako ti zatrebam, dođi ovamo i pozovi me kao noćas. Obećaj mi da me nećeš ići tražiti", rekao joj je, blago joj protresajući rame.

"Okej, okej. Obećavam. Ali ta ti zabrinutost vrijedi uzajamno. Rephaim, znam ja da je on tebi tata, ali on isto tako brije na dosta gadne stvari. Ne bih nikako da te on povuče za sobom. Zato, čuvaj se, 'kej?"

"Čuvat ću se", rekao je. "Stevie Rae, noćas sam vidio odmetnute crvene početnike. Svili su gnijezdo u gimnaziji Will Rogers. Dallas im se pridružio."

"Rephaim, molim te, nemoj to reći Kaloni i Neferet."

"Zašto, da im opet odeš sva brižna i humana, i tako im pružiš novu priliku da te ubiju?" viknuo je na nju.

"Ne! To što nastojim biti dobra ne znači da sam ni glupa ni slaba. Jebemti, što je s tobom i Afroditom? Ne bih ja odjurila popričat skroz nasamo s njima. Ti vrapca, Rephaim, ne bih ih ja opće išla u išta uvjeravat. Već sam dokazala da to ne ide. Šta god da napravim, napravila bih to s Lenobijom i Dragonom i Z, u najmanju ruku. U biti, samo ne bih htjela da se oni pridruže Neferet, pa ne želim da ona sazna za njih."

"Prekasno je. Neferet me noćas poslala njihovim tragom. Stevie Rae, molim te da se kloniš odmetnutih crvenih. Oni ti isključivo žele napakostiti."

"Čuvat ću se. To sam ti već rekla. Ali ja sam Nadsvećenica, i odgovorna sam za crvene početnike."

"Nisi odgovorna za one koji su izabrali Mrak. A Dallas više nije početnik. Nisi odgovorna za njega."

Stevie Rae se zločesto osmjehnula.

"Jesi ti to ljubomoran na Dallasa?"

"Ne pričaj koješta. Jednostavno ne želim da ikada više nastradaš. Prestani mijenjati temu."

"Hej, Dallas mi više nije dečko", rekla je.

"Znam ja to."

"Jesi siguran?"

"Jesam. Naravno." Pretresao se i širom protegnuo krila. Stevie Rae je zastao dah dok ga je promatrala. "Nazovi svoju Zoey dok se budeš vozila natrag u okrilje škole. Uskoro ćemo se opet vidjeti."

"Pazi se, 'kej?"

Okrenuo se prema njoj i dlanom joj poduhvatio lice. Stevie Rae je sklopila oči i ostala tako, crpeći utjehu i snagu iz njegova dodira. Prebrzo ju je pustio. Prebrzo joj je otišao. Otvorila je oči da gleda kako ga velebna krila snažno dižu sve više i više u noćni zrak, sve dok nije nestao u jedva opazivo svjetlijem istočnom nebu.

Rephaim je imao pravo. Zora je bila nelagodno preblizu. Stevie Rae je pozvala prethodni broj na mobitelu dok se žurila natrag prema Bubi kroz napušteno zdanje.

"Hej, Z. Ja sam. Moram ti ispričat neke teške stvari, pa bolje sjedni..."

Petnaesto poglavlje

ZOEY

"Z? Je l me čuješ? Jesi okej? Reci nešto."

Zabrinutost u glasu Stevie Rae natjerala me da rukavom majice obrišem bale i suze s lica i koliko-toliko se priberem.

"Čujem te. M-makar nisam okej", rekla sam joj, blago štucnuvši.

"Znam, znam. Grozota jedna."

"I nije nimalo moguće da je došlo do zabune? Jack je stvarno mrtav?" Znala sam u srcu da nema smisla stisnuti fige i zažmiriti dok to pitam, ali morala sam bar jedanput pokušati ko blesava curica. Molim te, molim te me daj da to bude istina...

"Stvarno je mrtav", rekla je Stevie Rae kroz vlastite suze. "Nema nikakve zabune, Z."

"To mi je tako nevjerojatno, i baš nije fer!"

Bilo mi je ugodno razljutiti se, bolje nego slomiti se u potpuno beskorisnoj navali šmrklja i suza.

"Jack je bio najdraži dečko na svijetu. Nije zaslužio da mu se to dogodi."

"Ne", drhtavo je rekla Stevie Rae. "Nije on to zaslužio. H-htjela bih vjerovati da je on sada kod Nyx i da se ona jako lijepo brine za njega. Ti si bila tamo, na Onom Svijetu, hoću reć. Je l istina da je tamo prekrasno?"

Srce me zaboljelo od njezina pitanja.

"Znam da nismo nikad razgovarale o tome, al šta nisi ti bila tamo, ono prije, znaš, dok si..."

"Ne!" rekla je kao da mi želi prekinuti riječi. "Ne sjećam se naročito dobro tog razdoblja, al znam da sigurno nisam bila nigdje gdje je lijepo. I da nisam vidjela Nyx."

Riječi su mi naišle kad sam progovorila, i znala sam u duši da to Nyx govori kroz mene.

"Stevie Rae, kad si umrla, Nyx je bila s tobom. Ti si njezina kći. Nikada to ne smiješ zaboraviti. Ne znam zašto ste ti i ostali učenici umrli i zatim neumrli, ali mogu ti reći da sam sto posto sigurna da te Nyx nikad nije napustila. Ti si samo pošla drugačijim putem nego Jack. On je sada na Onom Svijetu s Božicom, i sretniji je nego što je u životu ikada bio. Teško je to shvatiti nama koji smo s ove strane, ali vidjela sam to uz Heathu. Iz tko zna kojeg razloga, ovaj put je na Heathu bio red da umre, i on je pripadao tamo, uz Nyx. Baš kao što i Jack sada pripada tamo. Znam u srcu da su obojica našla potpuni mir."

"Obećavaš?"

"Apsolutno. Samo, mi s ove strane moramo biti jaki, jedni zbog drugih, i vjerovati da ćemo ih jednog dana opet vidjeti."

"Ako ti tako kažeš, onda ću ti vjerovati, Z", rekla je malo čvršćim glasom.

"Stvarno se moraš vratiti doma. Nisam jedina koja ima potrebu čuti tvoj nadsvećenički govor o tome da će sve bit okej."

"Damienu je prilično loše, a?"

"Aha, zabrinuta sam za njega, kao i Blizanke i ostatak učenika. Ma, vrapca mu, Z, zabrinuta sam čak i za Dragona. Ko da se cijeli svijet odjednom počeo utapat u tuzi."

Nisam znala što bih joj rekla. Ne, to nije točno. Znala sam dobro šio joj želim reći. Željela sam vrisnuti: *Ako se cijeli svijet utapa u tuzi, zašto da se onda vraćam u njega?* Ali znala sam da bi to bilo slabički i pogrešno u nizu zasebnih pogleda. I tako sam radije rekla, pomalo kilavo:

"Pregrmjet ćemo mi ovo. Stvarno hoćemo."

"Nego šta da hoćemo!" rekla je čvrsto. "Okej, slušaj, nas dvije zajedno ćemo sigurno uspjjet smislit neki način da jednom zasvagda Visokom vijeću razotkrijemo zlobu u Neferet."

"Još uvijek ne mogu vjerovati da su pale na onu hrpu teške kakice koju im je uvalila", rekla sam.

"Ma ni ja. Očito se sve u biti svelo na riječ jedne Nadsvećenice protiv riječi jednog pokojnog ljudskog dečka. Heath je izvuko deblji kraj."

"Neferet nije više Nadsvećenica! Pobogu, kako me to ljuti! A sada nije samo stvar u Heathu, nego i u Jacku. Platit će ona za svoja nedjela, Stevie Rae. Pobrinut ću se da plati."

"Moramo je zaustaviti."

"Da, moramo."

Znala sam da smo u pravu, da se moramo izboriti da svrgnemo Neferet s vlasti, ali već mi je sama ta pomisao preteško padala. Čak i ja sam čula iscrpljenost u svom glasu. Bila sam umorna do krajnje dubine duše, istinski umorna i smoždena od borbe protiv opačina Neferet. Imala sam dojam da za svaki korak koji uspijem prijeći bivam nekako, prije ili poslije, bez obzira na sve, odbačena dva koraka unatrag.

"Glej, nisi sama u ovome."

"Hvala, Stevie Rae. Znam da nisam. A ovdje se ionako u stvari ne radi o meni. U stvari se radi o tome da postupimo kako treba za Heatha i Jacka i Anastaziju i sve ostale koje Neferet i njezina zla horda ubuduće odluče posmicati."

"A da, možeš to reći, al zlo je u zadnje vrijeme naplatilo prilično visoku cijenu od tebe."

"To je točno, al još sam na nogama. Hrpa drugih dragih nije." Opet sam si obrisala lice rukavom, žaleći što nemam rupčić. "Kad smo kod zla i smrti i čega sve ne: jesi li vidjela Kalonu? Nema šanse da ga je Neferet stvarno dala izbičevati i poslati u progonstvo. Sigurno je do daske umiješan u sve skupa s njom. Što znači da ako je ona u Tulsi, i on je u Tulsi."

"Pa, priča se da ga je stvarno dala izbičevati", rekla je Stevie Rae.

Frknula sam.

"Mogla sam i misliti. On bi joj trebao bit Priležnik, pa ga je dala prebiti. Vau. Nekako sam znala da on voli bol, al čak i mene iznenaduje što je pristao na to."

"Pa, eh, priča se da baš nije doslovce pristao na to."

"Daj, molim te. Neferet je strašna, al ne može ona naređivat jednom besmrtniku."

"Izgleda da ovome može naređivat. Nekako ga drži u šaci zbog toga što nije uspio u svojoj, jelte, zlikovačkoj namjeri da ti jednom zasvagda stane nakraj."

Čula sam duhovitost koju je Stevie Rae nastojala pridodati svom glasu i pokušala sam se malo nasmijati njoj za ljubav, ali mislim da smo obje znale da humor tu ni izdaleka ne uspijeva nadvladati užas.

"A čuj, znaš, Kaloni se baš neće sviđati da mu Neferet šefuje, a već bi bilo i vrijeme da mu se održi poštena lekcija iz stvari koje mu se ne sviđaju", rekla sam joj.

"Znam šta hoćeš reć. Mislim da je Kalona kobog tu negdje i vreba iz njezine gadne sjenke, a pritom mislim na onu koja joj džiklja između nogu", rekla je Stevie Rae.

"Fuuuj!"

E to me sad nasmijalo, a hihot Stevie Rae pridružio se mome. Na trenutak smo opet bile najbolje prijateljice koje odvaljuju na sveprisutnost fuksizma u našem svijetu. Nažalost, manje smiješni dijelovi našeg svijeta prebrzo su se opet umiješali, i smijeh nam je zamro daleko brže nego nekada. Uzdahnula sam i rekla:

"Dakle, dok si slušala sve te glasine i to, nisi uspjela konkretno vidjet Kalonu, je li?"

"Nisam, al držim četvere oči otvorene."

"I bolje, jer da ulovimo tog kretena s Neferet nakon što je kazala Visokom vijeću da ga je prognala od sebe na cijelo stoljeće, definitivno bismo učinili korak prema dokazivanju toga da ona nije ono što svi misle", rekla sam. "O, kad već držiš četvere oči otvorene, pazi da ti stalno gledaju uvis. Gdje god da bude Kalona, pojavit će se i oni njegovi odurni ptičkići, prije ili poslije. Nema šanse da vjerujem da su svi odjednom ponestajali."

"Okej. Da. Kužim."

"I zar mi Stark nije rekao da su stvarno jednog nazovigavrana primijetili u Tulsi?" Zastala sam, pokušavajući se prisjetiti što je on to točno rekao.

"A da, jednoga su jedanput vidjeli, ali odonda više ne."

Glas Stevie Rae mi je zazvučao čudno, skroz stisnuto, kao da joj je teško govoriti. Kvragu, tko bi je mogao okriviti za to? U biti, ostavila sam je da drži sve konce u rukama tamo, u mojoj Kući Noći. Spopala me muka već kad sam pomislila na sve što je morala proći s Jackom i Damienom.

"Hej, čuvaj mi se, može? Ne bih mogla podnijeti da ti se išta dogodi", rekla sam.

"Bez brige. Čuvat ću se."

"Dobro. Dakle, sunce zalazi za mrvu više od dva sata. Čim se Stark probudi, spakirat ćemo stvari i sjesti na prvi let za doma", čula sam sebe kako joj govorim, premda me od toga spopadala mučnina u želucu.

"Joj, Z! Tako sam sretna! Ne samo što mi trebaš opet ovdje, strahovito sam te se uželjela."

Osmjehnula sam se u mobitel.

"Uželjela sam se i ja tebe. I bit će mi drago vratiti se doma", slagala sam joj.

"Onda, pošalji mi SMS kad ćeš znat kad se točno vraćate. Ako ne budem bila u svom lijesu, doći ću pred vas."

"Stevie Rae, ti ne spavaš u lijesu", rekla sam joj.

"Pa znaš da je ko da spavam, jer sam žešće mrtva za svijet dok je sunce na nebu."

"Aha, tako je i sa Starkom."

"Hej, kako je tvoj dečko? Je 1 mu bolje?"

"Dobro mu je." Zastala sam, pa dodala: "Značajno bolje, da ti pravo kažem."

Kako i treba, radar najbolje prijateljice u Stevie Rae čuo je između redova.

"O, neš majci. Niste se valjda?"

"Što ako ti kažem da se jesmo?" Osjetila sam kako mi se obrazi žare.

"Onda ti se samo mogu izderat iz petnih žila po oklahomski: Ju ha!"

"A dobro onda, samo si ti deri petne žile."

"Sve po redu. Hoću čut sve do kraja po redu", rekla je, pa orijaški zijevnula.

"Čut ćeš sve po redu", rekla sam joj. "Tamo kod tebe samo što nije svanulo?"

"Već je, maloprije, da ti pravo kažem. Brzo se gasim, Z."

"Nemaš frke. Naspavaj se. Vidimo se uskoro, Stevie Rae."

"Se vidjamo, mlada damo", rekla je kroz još jedan zijev.

Prekinula sam poziv i otišla gledati Starka, koji je spavao kao mrtvac u našem krevetu s baldahinom. Nije bilo upitno da sam potpuno zaljubljena u Starka, ali u tom trenutku bilo bi mi stvarno, stvarno drago da sam mu mogla prodrmati rame i natjerati ga da se probudi kao normalan dečko. Ali znala sam da ne bi imao smisla čak ni pokušaj da ga probudim prije vremena. Danas je na Skyeu bilo neuobičajeno sunčano, mislim ono, supervedro bez ijednog oblaka. Nije bilo šanse da će Stark moć pristojno komunicirati sa mnom još, bacila sam pogled na sat, dva i pol sata. Dobro, to mi je barem dalo vremena da se spakiram, kao i da pronađem kraljicu i

javim joj vijest, vijest da mislim otići s ovog mjesta koje mi stvarno odgovara, koje mi je stvarno postalo dom, s mjesta koje je Sgiach odlučila opet vratiti u stvarni svijet, barem onako recimo, zbog svega onoga što sam vratila u njezin život. A sad sam odlučila otići i sve to ostaviti zato što...

Mozak mi je sustigao brbljavi kaos misli i sve mi je odjednom sjelo na svoje mjesto.

"Zato što ovo nije moj dom", prošaptala sam. "Dom mi je Tulsa. Tamo je meni mjesto." Tužno sam se osmjehnula svom usnulom Čuvaru. "Tamo je nama mjesto."

Osjetila sam kako je to točno, premda sam shvaćala što me sve tamo čeka i što sve gubim odlaskom odavde.

"Vrijeme je da se vratim doma", čvrsto sam rekla.

* * *

"Recite nešto. Bilo što. Molim vas."

Upravo sam otvorila dušu Sgiach i Seorasu. Naravno, od pripovijedanja o Jackovoj užasnoj pogibiji sva sam se šmrkljavo rascmoljila. Opet. A onda sam još izblebetala da se moram vratiti doma i biti prava Nadsvećenica premda nisam sto posto sigurna što to zapravo znači, dok su me njih dvoje šutke promatrali s izrazima lica koji su mi u isti mah djelovali mudro i nedokučivo.

"Smrt prijatelja uvijek je teško podnijeti. Dvostruko je teže kada do nje dođe prerano, kad snađe premlade", rekla je Sgiach. "Suosjećam s tvojim gubitkom."

"Hvala ti", rekla sam. "Još uvijek mi ne djeluje stvarno."

"Je, čuj, bude ti, puca", blago je rekao Seoras. "Sam kad ne bi smela zaboravit da kraljice zbog dužnosti mećeju žalovanje na stranu. Nemreš imat bistru glavu će ti je žalosti puna."

"Mislim da nisam dorasla svemu ovome", rekla sam.

"Nitko nije, dijete", rekla mi je Sgiach. "Htjela bih da razmisliš o jednoj stvari prije nego što se oprostiš od nas. Kad si me pitala smiješ li ostati ovdje na Skyeu, rekla sam ti da bi trebala ostati ovdje sve dok ti savjest ne naloži da odeš. Obraća li se to tebi sada zaista savjest, kazujući ti da je došlo pravo vrijeme za tvoj odlazak, ili se pak radi o makinacijama drugih koje te..."

"Okej, nemoj više", rekla sam. "Neferet je po svoj prilici uvjeren u to da me izmanipulirala da se vratim, ali prava istina glasi da se moram vratit u Tulsu jer je to moj dom." Pogledala sam Sgiach u oči i nastavila joj objašnjavati, nadajući se da će shvatiti.

"Predivno mi je tu. Na mnogo razina tu se osjećam kako treba, do te mjere da bi mi bilo lako ostati. Ali, kao što kažeš, put Božice nije lak, nije lako postupiti kako treba, Kad bih ostala tu i zanemarila svoj dom, ne bih samo zanemarila svoju savjest, nego bih joj okrenula leđa."

Sgiach je kimnula, vidno zadovoljna.

"Znači, vraćaš se onamo zato što si moćna, a ne izmanipulirana, iako Neferet to neće znati. Smatrat će da je dostajala jedna obična smrt da te natjera da poslušáš njezinu volju."

"Jackova smrt nije nimalo obična", ljutito sam rekla.

"Ne, za te ni obična, mam stvorenja Mraka ubijaju brzo, s lakoćom, i ne misle ni na kaj osim svoga boljitka", rekao je Seoras.

"I upravo zbog toga Neferet neće shvatiti da se vraćaš u Tulsu zato što si sama izabrala slijediti put Svjetla i Nyx. Zbog toga će te ona podcijeniti", rekla je Sgiach.

"Hvala ti. Imat ću to na umu." Pogledala sam Sgiach u bistre, snažne oči.

"Ti i Seoras i bilo koji drugi Čuvar koji to želi možete sa mnom, znaš, Kad bih imala vas pokraj sebe, ne bi bilo šanse da Neferet pobijedi."

Sgiach je reagirala bez trenutka promišljanja.

"Kad bih napustila svoj otok, posljedice toga uzdrmale bi stav Visokog vijeća. Stoljećima već uspjevamo supostojati s njima zato što sam se svojevremeno maknula od politike i ograničenja vampyrskog društva. Kad bih se priključila suvremenome svijetu, one se više ne bi mogle i dalje pretvarati da ne postojim."

"A što ako bi to bilo baš dobro? Mislim ono, meni se čini da je krajnje vrijeme da se Visoko vijeće prodrma, a s njim i cijelo vampovsko društvo. Oni vjeruju Neferet i puštaju joj da nekažnjeno ubija, da ubija nevine." Glas mi je postao snažan i oštar, i načas sam stekla dojam da zvučim gotovo poput prave kraljice.

"Ni ti to naš boj, puca", rekao je Seoras.

"Zašto ne bi bio? Zašto borba protiv zla ne bi bila i vaš boj?" okomila sam se na Čuvara Sgiach.

"Prema čemu zaključuješ da se mi ovdje ne borimo protiv zla?" Sgiach mi je odgovorila umjesto njega. "Nakon što si stigla ovamo, osjetila si dodir stare magike. Reci mi iskreno, jesi li prije toga ikada osjetila išta slično tamo, u vlastitom svijetu?"

"Ne, nisam." Polako sam odmahnula glavom.

"Mi smo ti tu posvećeni boju za to da se stare navade na životu održe", rekao mi je Seoras. "A to ti se nemre u Tulsu obavljat."

"Kako možete biti sigurni u to?" upitala sam ih.

"Tako što ondje više uopće nema stare magike!" rekla je Sgiach, praktički viknuvši od ojađenosti. Okrenula mi je leđa i prošetala do golemog panoramskog prozora s pogledom na zalazak sunca u sivoplavu pučinu oko otoka Skye. Leđa su joj bila ukočena od napetosti, glas produbljen od tuge. "Tamo vani, u tom tvom svijetu, civilizacija i nesnošljivost i zaborav razorile su mističnu, čudesnu magiku iz davnine, u kojoj je crni bik bio štovan zajedno s Božicom, u kojoj se poštovala ravnoteža muškog i ženskog načela, i u kojoj su čak i stijene i stabla imali duše, imali imena. Današnji žitelji svijeta, kako vampyri tako i ljudi, smatraju svijet tek mrtvim prostorom na kojem žive, smatraju da je nekako pogrešno ili zlo ili barbarski oslušivati glasove duša svijeta, i tako su se srce i plemenitost cijelog jednog načina života sparušili i uvenuli..."

"I tu pri nami pronašli utočište", dovršio je Seoras kad je glas Sgiach posustao.

Prišao joj je. Ona mi je bila okrenuta leđima, ali on se postavio licem prema meni. Seoras joj je lagano dodirnuo rame, pa pustio da mu prsti spuznu niz njezinu ruku i prime kraljičinu šaku. Vidjela sam kako joj tijelo reagira na njegov dodir. Kao da je u njemu opet pronašla svoj mir. Prije nego što se okrenula prema meni, vidjela sam da mu je stisnula pa pustila ruku, a kad su nam se pogledi opet susreli, ponovno je bila plemenita, snažna i spokojna.

"Mi smo posljednji bastion starih navada. Zaštita drevnih magika već je vjekovima moja dužnost. Ovdje je zemlja i dalje sveta. Štovanjem crnog bika i poštovanjem prema njegovu pandanu, belom biku, održava se davnašnja ravnoteža, te na ovome svijetu preostaje još jedno maleno mjesto koje se sjeća."

"Sjeća?"

"Je, kaj se seća dana kad je čast značila nešt više od sebe samca, a odanost ni bila sama mogućnost il nekaj čeg se naknadno setiš", ozbiljno je rekao Seoras.

"Ali vidim ja dio toga i u Tulsi. I ondje postoje čast i odanost, a mnogi pripadnici naroda moje bake, Cherokeeja, još uvijek poštuju zemlju."

"To je možda donekle točno, ali sjeti se luga, kako ti je bilo u njemu. Sjeti se kako ti se ova zemlja obraća", rekla je Sgiach. "Znam da je čuješ. Vidim to u tebi. Jesi li osjetila išta istinski slično tome izvan mojeg otoka?"

"Jesam", rekla sam bez ikakva razmišljanja. "U lugu na Onom Svijetu osjetila sam se uvelike onako kao u lugu prekoputa zamka." Zatim sam shvatila što sam zapravo rekla, i sve što je Sgiach rekla odjednom mi je

dobilo smisla. "O tom se i radi, je 1 tako? Ti doslovce tu držiš komad magike Nyx."

"Na neki način. Ono što zapravo držim starije je čak i od Božice. Znaš, Zoey, Nyx nije izgubljena za svijet. Zasad. Njezina muška protuteža jest, s druge strane, i bojim se da je zbog toga izgubljena i ravnoteža između dobra i zla, Svjetla i Mraka."

"Je, znače da je izgubljena", obzirno ju je ispravio Seoras.

"Kalona. On je dio cijele te neuravnoteženosti", rekla sam. "Istina je da je on nekada bio Ratnik Nyx. To se nekako poreremetilo, zajedno s hrpom drugih stvari, kad se on pojavio u našem svijetu, jer njemu u stvari tu nije mjesto." Nisam ga počela sažalijevati zato što sam to shvatila, niti mi je bilo krivo zbog njega, premda sam polako počela razumijevati ozračje očajavanja koje sam toliko puta osjetila u njegovoj blizini. I to je za mene bilo znanje. A znanje je sa sobom donijelo moć.

"Tako da shvaćaš zbog čega je bitno da ne odlazim sa svojeg otoka", rekla je Sgiach.

"Shvaćam", rekla sam preko volje. "Ali svejedno mislim da se možda varaš oko toga da u izvanjskom svijetu više nema stare magike. Crni bik se ipak materijalizirao u Tulsi, sjećaš se?"

"Makar tek nakon kaj se beli bik pojavil prvi", rekao je Seoras.

"Zoey, izuzetno bih voljela vjerovati da izvanjski svijet nije u cijelosti uništio davnašnju magiku, i zbog toga bih ti željela pokloniti nešto."

Sgiach je podigla ruke iza vrata i odvojila dugu srebrnu nit iz mase svjetlucavih ogrlica koje su joj oko njega visjele. Prevukla je istančani lančić preko glave i podigla ga u visini svojih očiju. Sa srebra je visio savršeno okrugli kamenčić boje mlijeka, gladak i mek, pomalo sličan bombonu LifeSaver s aromom kokosa. Baklje koje su Ratnici upravo počinjali paliti bacale su odsjaje po površini kamena, tako da se ljeskao, i prepoznala sam kojoj vrsti stijene pripada.

"To je komad mramora sa Skyea", rekla sam.

"Tako je, poseban komad mramora sa Skyea, zvan vidikamen. Pronašao ga je prije više od pet stoljeća jedan Ratnik na Samanskom pohodu dok je prelazio greben Cuillin upravo na ovom otoku", rekla je Sgiach.

"Ratnik na Samanskom pohodu? To se ne događa naročito često", rekla sam.

Sgiach se osmjehnula i prešla pogledom s obješenog mramornog kamenčića na Seorasu.

"Događa se, otprilike jedanput u svakih petsto godina."

"Je, tu negdi", rekao je Seoras i uzvratilo joj smiješak s intimom od koje nije došlo da odvratio pogled.

"Ako mene pitate, jedanput u svakih petsto godina je više nego dovoljno da neki siroti Ratnik izvede tu šamansku stvar."

Želudac mi je izveo kratak, blentavi salto od zadovoljstva što čujem njegov glas, i okrenula sam se od kraljice i njezina Čuvara i ugledala Starka kako sav zgužvan stoji u sjeni ispod lučnog ulaza i škilji prema ostatku sve slabije svjetlosti na panoramskom prozoru. Na sebi je imao traperice i majicu, i tako me podsjetio na svoj izgled iz nekadašnjih vremena da me proparao ubod čežnje za domom, prvi pravi otkako sam se uspjela vratiti sebi samoj. Odlazim doma. Osmjehnula sam se od te pomisli dok sam pritrčavala Starku. Sgiach je izvela pokret rukom, dajući znak da se teškim zastorima zastre preostatak dnevne svjetlosti, što je omogućilo Starku da izađe iz sjene i primi me u naručje.

"Hej, nisam mislila da ćeš se probuditi još barem sat vremena", rekla sam mu, čvrsto ga grleći.

"Bila si uzrujana, što me probudilo", šapnuo mi je u uho. "Povrh toga, imao sam baš izrazito čudne snove."

Odmaknula sam se da ga mogu pogledati u oči.

"Jack je poginuo."

Stark je krenuo niječno odmahnuti glavom, a onda se zadržao, dodirnuo mi obraz i polagano izdahnuo.

"To sam osjetio. Tvoju tugu. Z, strahovito mi je žao. Kako je stradao, dovraga?"

"Službeno, nesretnim slučajem. Zapravo, kriva je Neferet, ali nitko joj to ne može dokazati", rekla sam.

"Kada krećemo za Tulsu?"

Zahvalno sam mu se nasmiješila kad je Sgiach rekla:

"Noćas. Možemo vam organizirati odlazak čim spakirate prtljagu i pripremite se."

"Nego, kakav je to kamen?" upitao me Stark, primajući me za ruku.

Sgiach ga je opet pokazala. Upravo sam mislila kako mi je lijep kad se blago okrenuo na lančiću i privukao mi pogled prema savršenom krugu u sredini. Svijet se stisnuo i izbljedio oko mene kad se cijelo moje biće usredotočilo na rupu u kamenu, jer sam na trenutak opazila kako izgleda prostor sa suprotne strane rupe.

Cijela ova odaja je nestala!

Odupirući se valu vrtoglave mučnine, zurila sam kroz vidikamen u svijet koji mi je izgledao kao podmorje. Prilike su plivale i promicale njime, sve u nijansama tirkiza i topaza, kristala i safira. Učinilo mi se da vidim krila i peraje i duge, lelujave kaskade plutajuće kose. Sirene? Ili su to morske

kozice? Sasvim sam sišla s uma. To mi je bila posljednja misao prije nego što sam izgubila bitku s mučninom i prostrla se na leđima po podu.

"Zoey! Pogledaj me! Reci nešto!"

Stark je, skroz izbezumljen, klečao nada mnom. Držao me za ramena i upravo me tresao do iznemoglosti.

"Hej, prekini", rekla sam slabašno i neuspješno ga pokušala odgurnuti.

"Samo joj daj da dođe do daha. Za tren oka će joj biti bolje", začuo se krajnje smireni glas Sgiach.

"Onesvijestila se. To nije normalno", rekao je Stark. Još uvijek me svom snagom držao za ramena, ali barem mi više nije tandrkao mozgom po lubanji.

"Pri sebi sam i prisutna sam", rekla sam mu. "Pomozi mi da ustanem."

Stark mi je mrštenjem dao do znanja da radije ne bi, ali ipak me poslušao.

"Popij ovo." Sgiach mi je prinijela pod nos pehar vina prema čijem sam mirisu znala da je pomiješano s jako puno krvi. Dohvatila sam ga i počela ispijati nadušak dok je ona govorila: "I normalno je da se Nadsvećenica onesvijesti kad se prvi put posluži snagom vidikamena, naročito ako za nju nije spremna."

Osjećajući se mnogo bolje nakon krvavog vina (bljak, ali i mljac), pogledala sam je podignutih obrva i ustala.

"Šta me nisi mogla pripremiti za to?"

"Je, mam li vidikamen deluje sam za retke Nadsvećeniee, a će na libe ni deloval, sad bi bila sva povređena, kaj ne da je tak?" rekao je Seoras.

Protrljala sam si trticu.

"Mislim da bih se radije izložila riziku da mi se povrijede osjećaji nego guzica. Okej, kvragu, šta sam ja to vidjela?"

"Kako ti je to izgledalo?" priupitala me Sgiach.

"Kao čudan morski akvarij s druge strane one rupice." Pokazala sam prstom prema kamenu, ali dobro sam pazila da ne pogledam u njega.

Sgiach se osmjehnula.

"Da, a gdje si prije toga vidjela takva bića?" Trepnula sam kad sam shvatila.

"U lugu! To su elemental! vode."

"Upravo tako", kimnula je Sgiach glavom.

"Znači, to je kao nekakav tragač za magikom?" upitao je Stark, gledajući kamen iskosa.

"Tako je, kad se njime služi Nadsvećenica koja raspolaže odgovarajućom moći." Sgiach je podigla lančić i objesila mi ga oko vrata. Vidikamen mi se smjestio između grudi, sav topao, kao da je živ.

"Ovo stvarno pronalazi magiku?" Prekrila sam kamen dlanom, puna poštovanja.

"Samo jedne vrste", rekla je Sgiach. "Vodenu magiku?" zbuđeno sam je upitala.

"Ni ti stvar kod njega v elementu. Neg v magiki kak takvoj", rekao je Seoras.

Prije nego što sam uspjela reći šta, koje mi je jasno pisalo na licu, Sgiach je objasnila:

"Vidikamen je ugođen samo na najdrevniju magiku: na onakvu kakvu štitiš na svojem otoku. Dajem ti ga na dar, kako bi doista bila u stanju prepoznati Drevne ako ijedan od njih i dalje postoji u izvanjskom svijetu."

"Pronađe li ona ikakav trag te vrste magike, što bi trebala učiniti?" upitao ju je Stark, i dalje mjerkajući kamen s nevjericom.

"Radovati se ili pak pobjeći, ovisno o tome što otkrije", rekla je Sgiach s oporim smiješkom.

"Naj pozabit, puca, da je stara magika poslala tvoga Ratnika na Onaj Svet, i da je stara magika njega pretvorila v tvoga Čuvara", rekao je Seoras.

"Nju ti civilizacija ni razvodnila."

Sklopila sam ruku oko vidikamena i pred oči mi je izašla uspomena na Seorasu kako stoji nad Starkom, kao u transu, i siječe ga i siječe tako da mu se krv slijeva niz prastari pleter isklesan u kamenu zvanom Seol ne Gigh, Sjedalo Duha. Odjednom sam shvatila da sva drhtim.

Zatim je Starkova topla, snažna šaka prekrila moju, i pogledala sam u njegove čvrste oči.

"Bez brige. Bit ću uz tebe, i bit ćemo zajedno, bez obzira na to dođe li vrijeme za radovanje ili za bježanje. Uvijek ću ti čuvati leđa, Z."

I tada sam se, barem u tom trenutku, osjetila sigurnom.

Šesnaesto poglavlje

STEVIE RAE

"Ona se zaista vraća kući?"

Damienov je glas bio tako tih i uzdrhtao da se Stevie Rae morala nagnuti nad krevet da ga čuje. Oči su mu se caklile i djelovale prilično prazno, a ona nije razabirala je li to zato što koktel sedativa i krvi koji su mu dale vampice iz stacionara zaista djeluje, ili zato što je on još uvijek u šoku.

"Šališ se? Z je sjela na prvi let za amo. Doći će doma za, ono, tri sata. Ako hoćeš, možeš sa mnom na aerodrom da dovezemo nju i Starka."

Stevie Rae je sjedila na rubu Damienova kreveta, tako da je lako mogla milovati Vojvotkinju po glavi, budući daje kuja bila sklupčana oko Damiena. Kad je on na to reagirao samo tako što se tupo zagledao u zid pred sobom, opet je potapšala Vojvotkinju. Zauzvrat, ženka labradora slabašno je jedanput, dvaput lupila repom po krevetu.

"Ti si strašno dobar pas i tu se nema šta dodat", rekla je Stevie Rae žutoj labradorici. Vojvotkinja je otvorila oči i mило pogledala Stevie Rae, ali nije opet lupila repom, niti je ispustila svoj uobičajeni sretni pseći dahtaj. Stevie Rae se namrgodila. Ne djeluje li to ona pomalo mršavo? "Damien, mili, je li Votka dobila išta za jest u zadnje vrijeme?"

Trepnuo je prema njoj, vidno zbunjen, pogledao prema kuji sklupčanoj oko sebe, a onda su mu se oči doista počele razbistrivati, ali prije nego što je stigao išta reći, glas Neferet začuo se iza Stevie Rae, premda ona uopće nije čula kako vampica ulazi u sobu.

"Stevie Rae, Damien je sada u izuzetno labilnom emocionalnom stanju. Ne bi ga trebalo opterećivati brigama oko trivijalnih stvari poput hranjenja psa ili obavljanja običnih poslužiteljskih poslova kakav je odlazak u zračnu luku da doveze jednu početnicu."

Neferet je prošla ravno pokraj nje. Puna majčinske brige, nagnula se nad Damiena. Stevie Rae je automatski ustala i ustuknula za nekoliko koraka od nje. Bila se spremna zakleti da je prema njoj počelo gmizati nešto iz sjena koje su oplakivale skute duge, svilene haljine Neferet.

Reagiravši slično njoj, Vojvotkinja je sišla s Damienova krila i turobno se sklupčala u dnu njegova kreveta, gdje je još uvijek spavao i njegov mačak, cijelo vrijeme netremice gledajući ravno u Damiena.

"Otkad je to odlazak pred prijateljicu na aerodrom poslužiteljski posao? A vjeruj mi, ja dobro znam šta je šta kod poslužiteljskih poslova."

Stevie Rae je bacila pogled prema vratima na kojima se Afrodita, očito, ovog trenutka ukazala.

Ma daj mi šamarčinu ko balavoj bebi, šta sam toliko izvan sebe da više ništa ne čujem? pomislila je Stevie Rae.

"Afrodita, željela bih ti reći nešto što se tiče svih nazočnih u ovoj prostoriji", rekla je Neferet, zvučeći kraljevski i krajnje vladarski.

Afrodita je stavila ruku na vitki bok i rekla:

"A da? Šta to?"

"Odlučila sam da bi Jack trebao primiti pogreb kakav imaju posve Promijenjeni vampyri. Njegova će pogrebna lomača biti potpaljena noćas, čim Zoey doputuje u Kuću Noći."

"Čekat ćeš Zoey? Zašto?" upitala ju je Stevie Rae.

"Zato što je ona bila prisna Jackova prijateljica, naravno. Ali, što je još važnije, i zbog toga što je za vrijeme zbrke koja je ovdje vladala dok sam bila pod Kaloninim utjecajem Zoey služila kao Jackova Nadsvećenica. To nesretno razdoblje sada je iza nas, na svu sreću, ali bilo bi vrlo dolično da Zoey potpali Jackovu lomaču."

Stevie Rae je pomislila kako je užasno to što prekrasne smaragdne oči Neferet mogu izgledati tako savršeno nedužno, čak i kad ona ispleće mrežu obmana i laži. Dobila je strahovitu potrebu da se izdere na Tsi Sgili i kaže joj da zna njezinu tajnu: da se Kalona nalazi ovdje i da ona upravlja njime, a ne obratno. Da ona nikad nije bila pod njegovim utjecajem. Da je Neferet od samoga početka znala tko je i što je Kalona, a sada samo laže koliko je teška.

Ali vlastita strašna tajna ugušila je riječi u grlu Stevie Rae. Začula je kako Afrodita uzima dah, kao da se sprema krenuti u žestoko održavanje bukvice, ali upravo u tom trenutku Damien je privukao pozornost svih ostalih na sebe kad je zario glavu u ruke i počeo jecati, glasno kazavši:

"Ja j-jednostavno n-ne mogu shvatiti kako je moguće da njega nema."

Stevie Rae se progurala pokraj Neferet i primila Damiena u zagrljaj. Bila je sretna kad je vidjela kako je Afrodita otišla do suprotne strane kreveta i položila ruku na Damienovo drhtavo rame. Obje djevojke stisnutih su joj očiju uputile poglede pune nepovjerenja i antipatije.

Neferet je zadržala žalostan, ali suzdržan izraz lica, kao da shvaća Damienovu žalost, ali pušta da je obilazi i ne zadire u nju.

"Damien, prepustit ću te utjesi tvojih prijateljica. Zoeyn zrakoplov slijeće u Međunarodnu zračnu luku Tulsa noćas u 21:58. Odredila sam pogrebnu lomaču točno za ponoć, jer to je povoljno vrijeme. Tada ćemo se opet vidjeti." Neferet je izašla iz sobe, zatvorivši vrata za sobom s gotovo nečujnim škljocajem.

"Pička joj materina lažljiva", rekla je Afrodita ispod glasa. "Zašto sad izigrava dobriću?"

"Ima one neke žešće opasne namjere", rekla je Stevie Rae dok joj je Damien plakao u rame.

"Ne mogu ja to." Damien se odjednom odmaknuo i ustuknuo od njih obje. Počeo je odmahivati glavom tamo-amo, tamo-amo. Grčeviti su mu jecaji prestali, ali suze su mu se i dalje slijevale niz obraze. Vojvotkinja je dopuzala do njega i legla mu preko krila, nosa uprta uvis pokraj njegova obraza. Cammy mu se sklupčao čvrsto uz bok. Damien je jednom rukom obgrlio veliku žutu kuju, a drugom svojeg mačka. "Ne mogu se oprostiti od Jacka i nositi se još s dramom Neferet." Prešao je pogledom sa Stevie Rae na Afroditu. "Sad mi je jasno zašto se Zoey smrskala duša."

"Ne, ne, ne, ne." Afrodita se prignula i stavila prst Damienu pred lice. "Ne mislim se opet živcirat oko toga. Loše je što je Jack stradao. Stvarno je loše. Al da mi se nisi usudio puknut."

"Zbog nas", dodala je Stevie Rae mnogo blažim tonom, pogledom kazavši Afroditi: *budi dobra!* "Ne pucaj zbog svojih prijatelja. Zamalo smo izgubili Zoey. Izgubili smo Jacka i Heatha. Ne možemo izgubit i tebe."

"Ne mogu se više boriti protiv nje", rekao je Damien. "Nema u meni više srca."

"Ima ga još", tiho mu je rekla Stevie Rae. "Samo ti je slomljeno."

"Zarast će", dodala je Afrodita, dosta obzirno.

Damienu su oči blistale od suza kad ju je pogledao.

"Odakle znaš? Tebi srce nikad nije bilo slomljeno." Prešao je pogledom na Stevie Rae. "A nije ni tebi." Kako je Damien govorio, tako su mu se suze sve brže i brže slijevale niz obraze. "Ne dajte da vam se srce ikada slomi. Prebolno je to."

Stevie Rae je tvrdo progutala. Nije da mu to može reći, nije da to može reći ikome od njih, ali što joj je više stalo do Rephaima, to joj se srce svakog pojedinog dana sve jače slama.

"Zoey će izdržat, a ona je izgubila svog Heatha", rekla je Afrodita. "Ako ona to može, možeš i ti, Damien."

"I ona se zaista vraća kući?" Damien je ponovio pitanje kojim je počeo.

"Da", rekle su Afrodita i Stevie Rae u isti mah.

"Okej. Dobro. Da. Bit će bolje nakon što Zoey stigne ovamo", rekao je Damien, grleći i dalje Vojvotkinju, dok se Cameron tiskao uz njega.

"Hej, Vojvotkinja i Cammy izgledaju ko da bi mogli nešto pojest", rekla je Afrodita. Stevie Rae se iznenadila kad ju je vidjela kako pruža ruku i oprezno tapše veliku kaju po glavi. "Ne vidim tu pseće hrane, a Cammy ima jedino one grozne suhe kekse. Ruku na srce, Maleficent ne želi ni pogledat ništa što joj ne djeluje svježe ulovljeno. Što kažeš na to da mi Darius pomogne da im donesem nešto hrane? Osim ako bi radije bio sam. Ako je tako, mogu odvesti Cammyja i Vojvotkinju sa sobom i nahraniti ih umjesto tebe."

Damien je zgranuto raširio oči.

"Ne! Nemoj mi ih odvoditi. Hoću da ostanu tu, sa mnom."

"Okej, okej, nema frke. Darius može donijeti pseću hranu za Vojvotkinju", oglasila se Stevie Rae, pitajući se kog je sad vruga Afrodita smislila. Nema šanse da bi Damienu bilo bolje bez ove dvije životinje.

"Votkina hrana i ostalo je u Jackovoj sobi", rekao je Damien, tiho zajecavši pri kraju.

"Bi li htio da ti donesemo ovamo sve njene stvari?" upitala je Stevie Rae Damiena, primivši ga za ruku.

"Da", prošaptao je. Zatim mu se tijelo trznulo, a lice mu je probljedjelo još jače nego dotad. "I ne dajte im da bace Jackove stvari! Moram ih vidjeti! Moram ih pregledati!"

"Već sam te preduhitrila u tome. Nije bilo šanse da dopustim da Jackove cool kolekcije padnu šaka onim vampovima. Dodijelila sam Blizankama dužnost da pospreme njegove stvari u kutije i poskrivećki ih iznesu van", rekla je Afrodita, vidno puna sebe.

Damien se, očito zaboravivši barem na trenutak da mu je svijet prepun tragedije, zamalo osmjehnuo.

"Ti si uspjela natjerati Blizanke da nešto učine?"

"Nego šta", rekla je Afrodita.

"Koliko te to koštalo?" upitala ju je Stevie Rae.

Afrodita se namrgodila.

"Dvije bluze iz nove kolekcije Hale Boba."

"Ali mislio sam da njegova proljetna kolekcija nije još stigla", rekao je Damien.

"A: Halo, gej što to opće znaš, i B: kolekcije uvijek stignu ranije ako si bezobrazno bogata i tvoja stara 'poznata' nekoga", rekla je, prstima stavljajući navodnike oko te riječi.

"Tko je Hale Bob?" upitala je Stevie Rae.

"Joj, sranja ti tvoga", rekla je Afrodita. "Samo dođi sa mnom. Moš mi pomoć u nošenju psećih asesoara."

"A time želiš reć da ću ti ih ja nosit, je l tako?"

"Tako je." Afrodita se prignula i, kao i svaki dan, poljubila Damiena u tjeme. "Odmah se vraćam s tim sranjima za pse i mačke. E, da, hoćeš da ti dovedem Maleficent? Ona..."

"Ne!" rekli su uglas Damien i Stevie Rae, jednako zgroženim tonom.

Afrodita je indignirano podigla bradu.

"Baš tipično da nitko osim mene ne shvaća to divno stvorenje."

"Brzo se vidimo", kazala je Stevie Rae Damienu i dala mu pusu u obraz.

Vani, u hodniku, Stevie Rae je namršteno pogledala Afrodu.

"Ozbiljno, čak ni ti nisi mogla mislit da bi bilo pametno odnijet te životinje od njega."

Afrodita je zakolotala očima i zabacila kosu.

"Jasna stvar da nisam, kretenko. Znala sam da će ga to užasnut i počet ga zato polako izbacivat iz tog nemislećeg superdepra stanja, a tako je i bilo. Darius i ja donijet ćemo mu životinjsku hranu za taj psećo-mačji zoološki

virt i, čisto slučajno, svratit u blagovaonicu i uzet nešto hrane od večere za ponijet sebi, i donijet usput dovoljno za njega, a Damien je prevelika dama da bi nas išo izbacivat iz sobe il tjerat da je pojedemo sami. Et voila! Damien će strpat nešto u trbuh prije nego što bude morao proć kroz cijeli taj užas s pogrebnom lomačom."

"Neferet ima nekakve stvarno, stvarno loše namjere", rekla je Stevie Rae. "Računaj s tim", rekla je Afrodita. "Pa, to će se barem odigrat pred cijelom školom, tako da je ne može, ono, samo tako ubit."

Afrodita je prezirno podigla obrvu prema Stevie Rae.

"Pred cijelom školom Neferet je izvela Kalonu na slobodu, ubila Shekinu i pokušala narediti Starku, koji ne može fulat baš ništa što na cilja, da jedanput odapne strijelu na tebe, a drugi put na Z. Ozbiljno, seljanko, daj više skuži stvar."

"Pa, kod mene je bilo olakotnih okolnosti, a Neferet nije naredila Starku da cilja u Z pred cijelom školom, nego samo pred nama i hrpom časnih. Jasna stvar da sada tvrdi da ju je Kalona nagovorio na obje stvari. Plus, i dalje je to samo naša riječ protiv njezine. Nitko ne sluša tinejdžere, a ni časne, kad smo već kod toga."

"Je 1 ti na jednu jedinu sekundu sumnjaš u to da Neferet može postić da sve što noćas napravi izgleda ko da je ona u tome nevina ko novorođena beba?" Afrodita je zastala i zgrozila se. "Božice mi, ne podnosim bebe, gah, samo bljuju i žderu i seru i sve. Povrh toga, od njih ti se raširi..."

"Stvarno?" Stevie Rae ju je prekinula u tiradi. "Ne mislim s tobom pričat o bebama i ženskim organima."

"Samo sam se služila usporedbom, glupačo. Uglavnom, nekakvo nas sranje čeka za svega par sati. Zato se ti samo pobrini da Z bude spremna, a ja ću se potruditi nać Damieniu neki oslonac, da nam se noćas ne rastopi u lokvu suza i šmrklja i jada."

"Znaš, ne možeš mi se praviti da te skroz boli za Damiena nakon što sam te vidla da ga ljubiš u tjeme."

"Što mislim negirat do kraja svog vrlo dugog i privlačnog života", rekla je Afrodita.

"Afrodita, je 1 ti ikad misliš prestat bit tako opsjednuta samom sobom?"

Stevie Rae i Afrodita zaustavile su se u mjestu kad je Kramisha ustala iz sjene na rubu trijema ženskog doma.

"Stvarno moram okulistu. Prst pred nosom ne vidim dok mi stvarno nije pred nosom", rekla je Stevie Rae.

"Nije stvar u tebi", rekla joj je Afrodita, mrtva hladna. "Nego u Kramishi. Ona je crna. I sjene su crne, što ti objašnjava zašto je nismo vidjele."

Kramisha se uspravila i svisoka pogledala u Afroditu.

"E, ne mogu vjerovat da si..."

"Joj, molim te, poštedi me." Afrodita je prošetala pokraj nje prema ulazu u dom. "Predrasude, tlačenje, bijelci, bla, bla, zijev, bla. Ja sam ovdje najveća manjina, pa mi nemoj ni pokušavat prodat te fore."

Kramisha je dvaput trepnula, vidno zapanjena u jednakoj mjeri kao i Stevie Rae.

"Eh, Afrodita", rekla je Stevie Rae. "Ti izgledaš ko Barbika. Ti vrapca, kako onda možeš bit manjina?"

Afrodita je pokazala prstom na svoje čelo, potpuno prazno i neobilježeno.

"Biti ljudska u školi krcatoj početnicima i vampovima znači bit manjina."

Otvorila je vrata i ušla u zgradu, miješajući bokovima.

"Nema šanse da je ljudska", rekla je Kramisha. "Prije mi je ko luda kuja, al ne bih vrijeđala pseći rod."

Stevie Rae je pačenički uzdahnula.

"Znam. Imaš pravo. Stvarno nije draga, čak ni kad je draga. U svojim okvirima. Ako to opće ima smisla."

"Nema, al nije ni da tvoje ponašanje općenito ima smisla u zadnje vrijeme, Stevie Rae", rekla je Kramisha.

"Znaš šta? Meni se to u ovom trenutku ne da slušat, i nije da znam šta hoćeš reć, i nije da me ove sekunde uopće briga. Vidimo se, Kramisha." Stevie Rae je krenula proći pokraj nje, ali Kramisha joj se čvrsto postavila na put. Zagladila je vanjski podšišani rub svoje žute bubikopf perike i rekla:

"Nemaš nikakvog razloga pričat sa mnom tako zlobnim tonom."

"Nije moj ton zloban. Moj ton je samo iziritiran i umoran."

"A, neš. Zloban je i ti to dobro znaš. Ne bi smjela puno lagat. Ne ide ti to baš dobro."

"U redu. Neću puno lagat." Stevie Rae se nakašljala, protresla se cijelim tijelom kao mačka zarobljena u proljetnom pljusk, složila širok, lažan osmijeh na licu i počela ispočetka supervedrim tonom glasa. "Di si ti meni, curo, baš mi je drago šta te vidim, al moram sad poč dalje!"

Kramisha je podigla obrve.

"Okej, prvo i prvo, nemoj mi govorit 'curo'. Zvučiš ko ona mačka u onom starom filmu Djevojke s Beverly Hillsa. Ona koju su plavuša i Stacey Dash preobratile u nekakvu popularnu. Ne, Da znaš. Drugo i drugo, ne možeš mi baš sad pobjeć jer ti moram dat..."

"Kramisha!" Odmahujući glavom, Stevie Rae je uzmaknula od lista purpurnog papira koji joj je Kramisha krenula dati. "Ja sam samo jedna osoba! Ne mogu ti ja sada baratat s ničim većim od oluje sranja koja me

već ponijela, da oprostiš na izrazu. Al ti moraš zadržat svoje proročičke pjesme za sebe. Bar sve dok Z ne stigne amo, ne skrasi se i ne pomogne mi da se pobrinem za to da nam se Damien ne baci s najvišeg nebodera."

Kramisha ju je ošinula pogledom stisnutih očiju.

"Prava šteta šta ti nisi samo jedna osoba."

"Jebemti gajde, kako to misliš? Jasna stvar da sam jedna osoba. Bog te mazo, da bar postoji još jedna ja. Onda bih mogla držat Damiena na oku, pazit da Dragon ne pukne ko totalno zrela kruška, pokupit Zoey s vražjeg aerodroma na vrijeme i još skužit šta se to s njom događa, nabavit nekog vruga za pojest i počet se baktat s činjenicom da Neferet sprema neku spačku masovnih mačkolovnih razmjera noćas na Jackovu pogrebu. E, da, možda bi neka od tih ja mogla zaleć u kadu s pjenicom i slušat natenane svog Kennyja Chesneyja dok čita završni dio knjige Noć za pamćenje."

"Noć za pamćenje? Misliš na onu priču o Titanicu koju sam imala za lektiru prošle godine?"

"Aha. Mi smo je tek bili počeli obrađivat kad sam ono umrla i neumrla, pa je nikad nisam pročitala do kraja. A nekako mi se baš sviđala."

"Evo. Da ti pomognem. BROD POTONE. SVI IZGINU. Kraj priče, Moožemo sad, lijepo te molim, prijeć na važnije stvari?" Opet joj je pokazala onaj list purpurnog papira.

"Da, zlobna, znam šta bude, al to ne znači da priča nije dobra." Stevie Rae je zataknila iritantan plavi uvojak za uho. "Kažeš da ne znam dobro lagat? Okej, evo ti istine. Moja bi mama rekla da ovaj čas imam tolko toga na tanjuru da mi više ne stane ni žlica stresne frigane piletine, pa dajder malo ohani s tim pjesmarenjem."

Potpuno iznenadivši Stevie Rae, Kramisha joj se dugim korakom unijela ravno u lice, i zatim je šćepala za ramena. Pogledala ju je ravno u oči i rekla:

"Nisi ti samo jedna osoba. Ti si Nadsvećenica. I to crvenu Nadsvećenica. Jedina na svijetu. A to znači da se moraš nosit sa stresom. U velikim količinama. Pogotovo upravo sada, dok Neferet izvodi svakojake sulude gadarije."

"Znam ja to, al..."

Kramisha joj je čvrsto stisnula ramena i prekinula je, rekavši:

"Jack je poginuo. Nitko ne zna tko je idući na redu." Zatim je Pjesnikinja-laureat trepnula par puta, a glatko joj se smeđe čelo smežuralo kad se prignula i punim plućima glasno onjušila zrak oko lica Stevie Rae.

Stevie Rae se izmaknula iz njezina poput škripca čvrstog stiska i ustuknula.

"Ti to mene njušiš?"

"Da. Imaš mi čudan miris. I prije sam ga osjetila. Dok si bila u bolnici."

"Pa?"

Kramisha ju je proučila pogledom.

"Pa, to me podsjeća na nešto."

"Na tvoju mamu?" rekla je Stevie Rae s usiljenom opuštenošću.

"Da se nisi usudila. A dok još mislim na to, di si ti to točno pošla?"

"Trebam pomoć Afroditi da odnese hranu za Damienovu mačku i Vojvotkinju. Onda moram otić po Z na aerodrom i reć joj da se Neferet odućila povuć i prepustit njoj da zapali Jackovu pogrebnu lomaću. Noćas."

"Da, svi smo već ćuli za to. Meni to nikako nije u redu."

"Da Zoey zapali Jackovu lomaću?"

"Ne, nego da Neferet to njoj prepusti." Kramisha se počlašala po glavi, pa joj se Źuta perika počlaš micati slijeva nadesno. "Dakle, evo kako stoji stvari: pusti da se Afrodita sada brine za sve vezano uz Damiena. Ti moraš otić tamo negdje", zastala je i neodrećeno mahnula duguljastom rukom sa zlatno lakiranim noktima prema drveću oko kampusa Kuće Noći, "i obaviti ono svoje zelenkastosjajno općenje sa zemljom kako ti već to znaš. Još jedanput."

"Kramisha, nemam ti ja vremena za to."

"Nisam još dovršila. Moraš si napunit baterije za ono što tebi najbolje ide dok ovdje još nije izbio pravi pakao. Znaš, nisam skroz sigurna da će Zoey bit spremna za ono što bi se noćas moglo dogoditi."

Umjesto da odgurne Kramishu i njezinu zapovjedničku narav u stranu, Stevie Rae je zastala u nedoumici i promislila o onome što je od nje ćula.

"MoŹda si u pravu", polako je kazala.

"Ona se nije htjela vratiti. Znaš to, je l tako?" rekla je Kramisha.

Stevie Rae je zabacila ramena.

"Pa, bi l se ti htjela? Koješta je ona prošla."

"Nisam baš sigurna da se bih, zato ti to i govorim, jer stvarno je razumijem. Al Zoey nije jedina od nas koja je u zadnje vrijeme koješta prošla. Ima nas koje još uvijek koješta prolazimo. Sve mi moramo naućit kako da se brinemo za svoja posla i podnosimo sve ostalo."

"Hej, ona se vraća, ona podnosi sve ostalo", rekla joj je Stevie Rae.

"Ne mislim ti ja pritom samo na Zoey." Kramisha je presavinula purpurni list papira iz bilježnice napola i pružila ga Stevie Rae, koja ga je nevoljko uzela; kad je uzdahnula i krenula ga rastvoriti, Kramisha je odmahnula glavom. "Ne moraš je proćitat dok sam ja tu."

Stevie Rae je upitno pogledala u Pjesnikinju-laureata.

"Čuj, sad ti se mislim obratit ko jedna Pjesnikinja-laureat svojoj Nadsvećenici, tako da me moraš dobro saslušat. Uzmi ovu pjesmu i odi do onog drveća. Tamo je pročitaj. Dobro razmisli o njoj. Ne znam šta se to kod tebe zbiva, al moraš nešto promijenit. Ovo je treće ozbiljno upozorenje koje sam o tebi dobila. Prestani zanemarivat istinu, Stevie Rae, jer to što ti radiš ne utječe samo na tebe. Čuješ šta ti kažem?"

Stevie Rae je duboko udahnula.

"Dobro te čujem."

"I bolje. Kreni sada." Kramisha je krenula prema ulazu u dom.

"Hej, hoćeš, molim te, objasnit Afroditi da sam imala drugog posla, pa neću doć?"

Kramisha se osvrnula prema Stevie Rae.

"Može, al onda ćeš mi dugovat večeru u Red Lobsteru."

"A da, okej. Ljubim Lobstera", rekla je Stevie Rae.

"I naručit ću šta god me volja."

"Naravno da hoćeš", promrsila je Stevie Rae, ponovno uzdahnula i krenula prema drveću.

Sedamnaesto poglavlje

STEVIE RAE

Stevie Rae nije bila sasvim sigurna što pjesma točno znači, ali bila je sigurna da je Kramisha u pravu, da ona sama mora prestati zanemarivat istinu i nešto napokon promijeniti. Najteže joj je padalo to što više nije bila sigurna da može pronaći istinu, a kamoli shvatiti kako i što promijeniti. Pogledala je u pjesmu. Noćni joj je vid bio tako dobar da se nije čak ni morala maknuti iz sjena ispod starih crvenih hrastova koji rastu pokraj kampusa kao drvored uz Utica Street i pomoćnu uličicu što vodi do ulaza u školu.

"Jebemti nejasni haiku", promrsila je kad je opet pročitala pjesmu od tri stiha:

Srcu svom reci

Pokrov tajni guši te:

Slobodu bira

Posvećena je Rephaimu. I njoj. Ponovno. Stevie Rae se smjestila u podnožje velikoga stabla i pustila da joj se leđa oslone na njegovu grubu koru, crpeći smirenost iz osjećaja snage kojim zrači hrast.

Trebala bih reći svom srcu, ali što da mu kažem? I znam da me guši

čuvanje te tajne, al nema nikoga kom bih mogla reć za Rephaima. Slobodu on sam bira? Nego šta, kvragu, al tata ga tako čvrsto drži u šaci da on to ne može skužit.

Stevie Rae je pomislila koliko ironije ima u tome što jedan pradavni besmrtnik i njegov sin, napola ptičji a napola besmrtnan, imaju u biti starinsku varijantu istog onog zlostavljačkog odnosa otac-sin s kakvim se muče bezbrojni drugi njoj poznati klinci čiji su tate kreteni. Kalona se već lako dugo postavlja prema njemu kao prema robu i tjera ga da vjeruje u bolesne stvari o sebi da Rephaim više i ne shvaća koliko je sve to krivo. S druge strane, naravno, jednako je bolesno to što je ona dotle došla s Rephaimom, što se Utisnula i vezala s njim zbog danka koji je obećala crnome biku Svjetla.

"Dobro, nije baš samo zbog danka", šapnula je Stevie Rae sebi u bradu. On ju je privukao davno prije toga. "On mi se s-sviđa." Ta joj je riječ zapela u grlu, premda je noć bila tiha i nitko je nije slušao osim drveća oko nje. "Kad bih bar znala je 1' to zbog našeg Utiskivanja il' zbog toga što u njemu stvarno ima nečega, nekoga tko bi mi se zbilja trebo sviđat." Sjedila je tako i zurila uvis, u paukovu mrežu golih zimskih grana nad glavom. A onda je, budući da je već odlučila otvoriti dušu drveću, dodala: "Istini za volju, ne bih se nikad više smjela vidjet s njim." Od same pomisli na to da bi Dragon mogao saznati kako je ona spasila upravo ono stvorenje koje je ubilo Anastaziju, i zatim se još Utisnula s njim, nadigao joj se želudac. "Možda ono o slobodi u pjesmi znači da ako se prestanem viđat s njim, Rephaim odluči otići. Možda nam Utiskivanje prođe ako se nikad više ne budemo vidjeli." I od same pomisli na to nadigao joj se želudac. "Kad bi bar bilo nekog da mi kaže šta da radim", turobno je rekla i položila bradu na ruke.

Kao da joj želi dati odgovor, noćni joj je lahor donio zvuk nečijeg jecanja. Stevie Rae je namršteno ustala, nakrivila glavu i naćulila uši. Aha, to svakako netko rida kao rosna godina. Nije imala naročitu želju otkriti o kome se radi. Istini za volju, ovih dana se nadoživljavala ridanja za dogledno vrijeme, ali plač je bio tako neutješno slomljen, tako nesnosno žalostan, da ga nije mogla jednostavno zanemariti, to ne bi bilo u redu. I tako je Stevie Rae pustila da je zvuk plakanja povede duž prilaza što vodi do velikih dveri od crnog željeza na glavnom ulazu u školu.

Isprva joj nije bilo jasno što to točno vidi. Dobro, uspjela je razabrati da je ta osoba koja plače ženskog roda, i da se nalazi pred ulazom u Kuću Noći. Kad joj se Stevie Rae još malo približila, razaznala je da žena kleči pred kolnim ulazom, odmah s njegove desne strane. Uz kameni je stup položila

nešto slično velikom pogrebnom vijencu od ružičastih plastičnih karanfila i zelenila. Pred time je upalila zelenu svijeću i sad je upravo, plačući i dalje, vadila nekakvu sliku iz torbice. Tek u trenutku kad je žena prinijela sliku usnama da je poljubi, Stevie Rae je uspjela ugledati njezino lice.

"Mama!"

Jedva da je prošaptala tu riječ, ali njezina je mama podigla glavu i pogledom smjesta pronašla Stevie Rae.

"Stevie Rae? Bebice?"

Kad je začula glas svoje mame, čvor koji se dotad sve jače stiskao u želucu Stevic Rac odjednom je popustio, i ona je otrčala do ulaza. Bez ikakve druge misli u glavi osim želje da dođe svojoj mami, Stevie Rae se s lakoćom popela preko kamenitog zida i spustila na suprotnu stranu.

"Stevie Rae?" ponovila je mama, ovaj put upitnim šaptom.

Shvativši da ne može progovoriti, Stevie Rae je samo kimnula glavom, od čega su joj se iz očiju prelile nakupljene suze i prolile niz lice.

"O, bebice, kako mi je drago što sam te još jedanput uspjela vidjet."

Njezina si je mama počela brisati lice staromodnim rupčićem od tkanine koji je držala u jednoj ruci, vidljivo se trudeći da prestane plakati.

"Srdašce, jesi mi sretna tamo gdje već jesi?" Ne pričekavši odgovor, nastavila je govoriti, zureći u lice Stevie Rae kao da ga pokušava upamtiti. "Strahovito mi falíš. Htjela sam doć i prije da položim ovaj vijenac za tebe, i svijeću i ovu strašno slatku sliku iz osmog razreda, al nisam mogla doputovat amo zbog oluje. A onda, kad su otvorili ceste, nisam se mogla više prisilit, jer bi mi svratit amo i ostaviti ti sve ovo značilo da sam stavila točku na tebe. Da si mi ti stvarno mrtva." Usnama je oblikovala tu riječ, jer je nije mogla izgovoriti.

"O, mama! I ti si meni strahovito falila!" Stevie Rae joj se bacila u zagrljaj, zarila lice u mamin podstavljeni plavi kaput i, udišući punim plućima miris doma, počela ridati iz dna duše.

"De, de, srdašce. Bit će sve u redu. Vidjet ćeš. Sve će biti sasvim okej."

Mama je tepala Stevie Rae i tapšala je po leđima i grlila je iz sve snage.

Napokon, kad joj se činilo da su već sati prošli, Stevie Rae je smogla snage da odmakne glavu i pogleda mamu u lice. Virginia Johnson, zvana Ginny, nasmiješila se kroza suze i poljubila kćer, prvo u čelo, a zatim nježno u usta. Zatim je zavukla ruku u džep kaputa i izvadila drugi rupčić, ovaj još uredno presavijen.

"Sva sreća da nisam ponijela samo jedan."

"Hvala ti, mama. Ti uvijek imaš sve spremno." Stevie Rae se široko osmjehnula, obrisala lice i ispuhala nos. "Da nemaš slučajno kod sebe malo onih svojih kolačića s čokoladnim mrvicama, a?"

Njezina se mama namrštila.

"Bebice, kako bi ti mogla jest?"

"Pa ustima, ko i uvijek."

"Bebice", rekla joj je, sve zbunjenija. "Meni ne smeta to što ti komuniciraš sa mnom iz svijeta duhova?" Mama Johnson izgovorila je ovo posljednje vu-vu tonom glasa, nastojeći rukama izvoditi mistične geste. "Samo mi je strahovito drago opet vidjet svoju curicu, al priznat ću ti da će mi trebat sekundica da se naviknem na tebe ko duha, jelte, pogotovo duha koji plače prave suze i još jede. Nije baš da mi to ide u glavu."

"Mama, nisam ja duh."

"Da nisi onda nekakva utvara? Opet ti kažem, bebice, ništa to meni ne smeta. I dalje te volim. Dolazit ću ti amo hrpe i hrpe puta u posjet, ako si se ovdje odlučila ukazivat. Samo te pitam, da znam."

"Mama, nisam ti ja mrtva. Dobro, nisam više."

"Bebice, da nisi ti to imala neko nadnaravno iskustvo?"

"Mama, joj, da samo znaš."

"I nisi mrtva? Uopće?" upitala ju je mama Johnson.

"Nisam, i stvarno ne znam zašto. Da znaš da mi se činilo da sam umrla, al onda sam se vratila, i sad imam ovo." Stevie Rae je pokazala na crvene Biljege tetovaža vitica i lišća koje su joj obrublјivale lice. "Navodno sam ja prva Nadsvećenica Crvenih vampyra u povijesti."

Mama Johnson je dotad već prestala plakati, ali kad joj je Stevie Rae pojasnila kako stvari stoje, suze su joj navrle na oči i opet se prelile.

"Nisi mrtva..." šaptala je između jecaja. "Nisi mrtva..."

Stevie Rae je opet ušla u mamin zagrlјaj i čvrsto je privila uza se.

"Strašno mi je žao što ti nisam došla to reć. Htјela sam. Stvarno, stvarno sam htјela. Samo što, je li, nisam bila pri sebi odmah nakon što sam neumrla. A onda je u školi doslovce nasto Had. Nisam mogla otić, a nisam te mogla ni samo nazvat. Hoću reć, kako da nazovem mamu i kažem joj: 'Bok, nemoj spuštati slušalicu. Stvarno sam to ja i više nisam mrtva.' Valјda nisam znala šta da radim. Strašno mi je žao", ponovila je, sklopila oči i zagrlјila mamu iz sve snage.

"Ne, ne, u redu je. U redu je. Bitno je samo to da si mi ti tu i da si mi dobro." Mama je odgurnula Stevie Rae sa sebe da je može pregledati od glave do pete dok je brisala oči. "Dobro si mi, je 1 tako, bebice?"

"Sve okej, mama."

Mama Johnson poduhvatila je Stevie Rae pod bradu i prisilila svoju kćer da je pogleda u oči. Odmahnula je glavom i onim strogim, poznatim majčinskim tonom rekla:

"Nije lijepo lagat svojoj mami."

Stevie Rae nije znala što da kaže. Zurila je u mamu dok je u njoj brana tajni, laži i žudnje počela popuštati.

Mama Johnson primila je kćer za ruke, jednom svojom jednu njezinu, i ozbiljno je pogledala.

"Tu sam ti. Volim te. Ispričaj mi, bebice", tiho joj je rekla.

"Teško je", rekla je Stevie Rae. "Jako je teško."

Glas njezine mame ispunio se ljubavlju i toplinom.

"Bebice, ništa nije lako teško kao da si mi ti mrtva."

To je bilo presudno za Stevie Rae, bezuvjetna ljubav njezine mame.

Duboko je udahнула i pri izdahu izlanula:

"Utisnula sam se s jednim čudovištem, mama. Sa stvorenjem koje je napola čovjek, a napola ptica. Radio je ružne stvari. Jako ružne stvari. Čak je ubijao ljude."

Izraz lica mame Johnson nije se promijenio, ali čvršće je stisnula Stevie Rae.

"Je li to stvorenje tu? U Tulsi?"

Stevie Rae je kimnula.

"Samo, skriva se. Nitko u Kući Noći ne zna za njega i mene."

"Čak ni Zoey?"

"Ne, pogotovo ne Zoey. Ona bi skroz šiznula. Vrapca mu, mama, svi koje znam bi šiznuli. Znam da će me razotkrit. Mora tako bit, a ja ne znam što ću. Sve je to tako grozno. Svi će me zamržit. Nitko neće razumjet."

"Neće te svi zamržit, bebice. Ja te ne mrzim."

Stevie Rae je uzdahnula, a onda se nasmiješila.

"Al ti si mi mama. Dužna si me voljet."

"I prijatelji su te dužni voljet, ako su ti pravi prijatelji." Mama Johnson je zastala, pa joj polako postavila pitanje: "Bebice, ima li to stvorenje kakav utjecaj na tebe? Hoću reć, nije da ti se ja razumijem u vampyre, al svi znaju da je ozbiljna stvar Utisnut se s vampyrom. Da te nije nekako prisilio da to napraviš s njim? Ako je bilo tako, možemo se obratit školi za pomoć. Morat će imat razumijevanja, a sigurno i znaju neki način kako ga se možeš riješit."

"Ne, mama. Utisnula sam se s Rephaimom zato što mi je on spasio život."

"On te vratio iz mrtvih?"

Stevie Rae je odmahнула glavom.

"Ne, ne znam baš točno kako sam neumrla, al Neferet je imala veze s tim."

"Onda bih joj se trebala zahvalit, bebice. Možda da odem..."

"Ne, mama! Ne smiješ prilaziti školi i ne smiješ prilaziti Neferet. Ne znam šta mi je točno napravila, al to nije bilo zato što je dobra. Pravi se da je, al u stvari je baš suprotna."

"A to stvorenje, Rephaim, kažeš?"

"On je dugo vremena bio na strani Mraka. Njegov tata je velikački zlikovac i pošeremetio ga je u glavi."

"Ali on ti je ipak spasio život?" upitala ju je mama Johnson.

"Dvaput, mama, a i opet bi. Znam da bi."

"Bebice, prvo dobro razmisli, a onda mi odgovori na dva pitanja."

"Okej, mama."

"Prvo, vidiš li neko dobro u njemu?"

"Da", rekla je Stevie Rae bez oklijevanja. "Stvarno vidim."

"Drugo, bi li on tebi učinio nešto nažao? Jesi li sigurna uz njega?"

"Mama, da bi mene spasio, on se suprotstavio čudovištu koje je bilo toliko užasno da ti to ne mogu opisati, a tada se čudovište okomilo na njega i ranilo ga. Jako gadno. To je napravio da ja ne stradam. Ruku na srce, vjerujem da bi rađe poginuo nego da meni učini nešto nažao."

"Onda čuj šta ti po istini poručuje moje srce: nije da ikako mogu shvatiti kako je moguće da je on mješavina čovjeka i ptice, al staviti ću svu tu ludost na stranu jer te on spasio i sad si vezana uz njega. A to, srdašce, znači da kada njemu dođe vrijeme da izabere između svega onog ružnog u svojoj prošlosti i drugačije budućnosti uz tebe, izabrat će tebe, ako je dovoljno jak."

"Al moji ga prijatelji neće prihvatiti i, što je još gore, vampyri će ga pokušati ubiti."

"Bebice, ako je tvoj Rephaim napravio sve te strahote koje kažeš, a stvarno ti vjerujem da je, onda će morati snositi posljedice zbog njih. Ta dužnost je na njemu, a ne na tebi. Ti samo moraš na umu imati ovo: ti si jedina osoba čijim postupcima možeš upravljati. Postupi kako treba, bebice. Oduvijek si to znala. Zaštiti svoje. Postavi se za ono u što vjeruješ. I to je sve, ništa više ti tu ne možeš. A ako taj Rephaim stane uz tebe, možda se iznenadiš kad vidiš šta će se dogoditi."

Stevie Rae je osjetila kako joj suze opet naviru na oči.

"Rekao mi je da moram otići da te vidim. On svoju mamu nikad nije upoznao. Nju je njegov tata silovao i ona je umrla dok je njega rađala. Al nema tome dugo da mi je rekao da moram naći neki način da te vidim."

"Bebice, jedno čudovište ne bi reklo takvo što."

"On nije čovjek, mama." Stevie Rae je stiskala mamine ruke tako čvrsto da su joj prsti odrvenjeli, ali nije ju mogla pustiti. Nikad je više nije htjela pustiti.

"Stevie Rae, nisi ni ti čovjek, nisi više ljudska, a mene za to stvarno boli uvo, da ti pravo kažem. Taj dečko Rephaim spasio ti je život. Dvaput, I zato me stvarno boli uvo, ma sve i da je on napola nosorog pa mu iz čela raste ogromna rožina. On je spasio moju curicu, i kad ga idući put vidiš, samo li njemu reci da ću ga zato izgrlit ko rod najrođeniji."

Stevie Rae se s usana oteo hihot kad si je predočila kako bi to izgledalo da njezina mama grli Rephaima.

"Reći ću mu."

Lice mame Johnson odjednom se stvrdnulo i uozbiljilo.

"Znaš, što prije izvedeš načistac pred ostalima sve što ima veze s njim, to bolje. Je 1 tako?"

"Znam. Potruditi ću se. Upravo sada se događa hrpetina svega i svačega, pa nije pravo vrijeme da sve skupa opteretim još i time."

"Uvijek je pravo vrijeme za istinu", rekla je mama Johnson.

"Joj, mama, ne znam kako sam se uspjela uvaliti u ovolku gabulu."

"Jasna stvar da znaš, bebice. Nisam to vidla na svoje oči, a znam ti kazat da je u tom stvorenju bilo nečega što si prepoznala kao vrijedno, i da bi mu to nešto moglo na koncu donijeti iskupljenje."

"Samo ako on bude dovoljno jak", rekla je Stevie Rae. "A ja ne znam je li dovoljno jak. Koliko znam, nikad još nije usprkosio svom tati."

"Bi li njegovu tati bilo drago što si ti s njim?"

Stevie Rae se podsmjehnula:

"Nema vražje šanse."

"Ali on ti je dvaput spasio život i još se utisnuo s tobom. Bebice, meni to govori da on već dosta dugo prkosi svom tati."

"Ne, on je sve to napravio dok je njegov tata bio, jelte, hajmo samo reć izvan zemlje. Sada se vratio, pa Rephaim opet radi sve što on od njega traži."

"Stvarno? Odakle to znaš?"

"Rekao mi je to danas kad se..." Stevie Rae je naglo ušutjela i razrogačila oči.

Mama joj se nasmiješila i kimnula glavom.

"Vidiš?"

"Zabogamiloga, možda imaš pravo!"

"Jasna stvar da imam pravo. Ja sam ti mama."

"Volim te, mama", rekla je Stevie Rae.

"Ko što i ja volim tebe, bebice moja mala."

Osamnaesto poglavlje

REPHAIM

"Ne mogu vjerovati da to namjeravaš učiniti", rekao je Kalona, koračajući amo-tamo po krovnoj terasi zgrade Mayo.

"Učinit ću to zato što je neophodno, zato što je vrijeme za to i zato što tako treba!" Glas Neferet postajao je sve brži dok je govorila, kao da provaljuje iz njezine nutrine.

"Zato što tako treba! Kao da si ti stvorenje Svjetla?" Rephaim nije uspio suspregnuti te riječi, niti je mogao podesiti glas tako da se u njemu ne čuje sušta nevjerica.

Neferet se okomila na njega. Podigla je ruku. Rephaim je vidio kako ticala moći drhte u zraku oko nje, upijaju joj se u kožu, pužu pod njom. Od tog prizora stisnuo mu se želudac, jer se prisjetio užasnog dodira tih niti Mraka. Automatski je ustuknuo od nje.

"Ti to mene dovodiš u pitanje, pticoliki?" Neferet je izgledala kao da se priprema baciti Mrak na njega.

"Rephaim te ne dovodi u pitanje, baš kao što te ni ja ne dovodim u pitanje." Njegov je otac prišao Neferet, postavljajući se između Tsi Sgili i njega dok je nastavio govoriti smirenim glasom autoriteta. "Obojica smo jednostavno iznenađeni."

"To je posljednja stvar koju će Zoey i njezini saveznici očekivati od mene. Prema tome, premda mi je mučno od toga, ponizit ću se, privremeno. Time će Zoey postati bespomoćna. Ako makar i šaptom kaže nešto protiv mene, svi će vidjeti njezinu pravu prirodu prgavog derišta."

"Pretpostavio bih da bi je radije uništila nego ponizila", rekao je Rephaim.

Neferet se podrugljivo iscerila i obratila mu se kao da je posve malouman.

"Bila bih u stanju noćas je ubiti, ali ma kako da to orkestriram, ispostavilo bi se da sam umiješana. Čak bi i one usidjelice iz Visokog vijeća bile primorane doputovati ovamo, da me nadziru i da mi se pačaju u planove. Ne, nisam spremna za to, pa sve do trenutka kad ne budem bila, želim da se Zoey Redbird začepi usta i da je se stavi na svoje mjesto. Ona je puka početnica; tako ćemo se ubuduće i odnositi prema njoj. A kad se pobrinem za Zoey, posvetit ću se opet i šaćici njezinih prijatelja, napose onoj koja se prozvala prvom crvenom Nadsvećenicom." Neferet se podrugljivo nasmijala. "Stevie Rae? Ona, pa Nadsvećenica? Namjeravam razobličiti njezinu pravu narav."

"A što bi to bilo?" morao je upitati Rephaim, premda se trudio zvučati i izgledati što bezizražajnije.

"Ona je vampyrica koja je upoznala, pa čak i prigrlila Mrak."

"U konačnici je izabrala Svjetlo", rekao je Rephaim, te shvatio da je to kazao itekako prebrzo kad ga je Neferet pogledala stisnutih očiju.

"Ali zauvijek je mijenja činjenica da ju je dotaknuo Mrak", rekao je Kalona.

Neferet se slatko osmjehnula Kaloni.

"Itakako si u pravu, Priležniče moj."

"Zar poznavanje dodira Mraka ne bi moglo samo dodatno ojačati Crvenu?" Rephaim se nije mogao spriječiti da postavi to pitanje.

"Naravno da bi. Crvena je moćna vampyrica, premda mlada i neiskusna, što je glavni razlog zašto je možemo izvanredno iskoristiti", rekao je Kalona.

"Držim da se u Stevie Rae krije još i više od onoga što je dosad otkrila svome malom društvu. Vidjela sam je dok je bila u Mraku. Uživala je u njemu", rekla je Neferet. "Kažem vam, moramo je nadzirati da vidimo što se krije podno te vedre, nevine vanjštine." Neferet je sarkastično naglasila te riječi.

"Kako želišššš", rekao je Rephaim i zgadio se sam nad sobom kad je shvatio da je zbog bijesa koji je Neferet izazvala u njemu prosiktao kao životinja.

Neferet se zagledala u njega.

"Osjećam neku promjenu u tebi."

Rephaim se prisilio da je nastavi smireno gledati u oči.

"Dok mojeg oca nije bilo, našao sam se bliže smrti i Mraku nego ikada prije u svojem dugom životu. Ako osjećaš promjenu u meni, možda je stvar u tome."

"Možda", rekla je Neferet polako. "A možda i nije. Zašto me cijelo vrijeme kopka sumnja da ti možda nije posve drago što smo se tvoj otac i ja vratili u Tulsu?"

Rephaim se prisilio da ostane potpuno miran, kako Tsi Sgili ne bi opazila mržnju i bijes koji su mu preplavili tijelo.

"Ja sam najdraži sin svojega oca. Kao i uvijek, stojim uz njega. Dani njegova izbjivanja bili su najmračniji u mojem životu."

"Stvarno? Joj, baš ti je onda bilo grozno", sarkastično je rekla Neferet, zatim se nehajno okrenula od njega prema Kaloni. "Riječi tvojeg najdražeg sina podsjetile su me na nešto, gdje je ostatak tih stvorenja koja nazivaš svojom djecom? Sigurno ih šaćica početnika i časnih sestara nije uspjela sve posmicati."

Kalona je stisnuo i opustio čeljust, a u očima mu je buknila jantarna jara. Primijetivši da njegov otac jedva uspijeva obuzdati bijes u sebi, Rephaim se brzo oglasio.

"Imam preživjele braće. Vidio sam ih kako bježe kada ste ti i moj otac bili prognani."

Neferet je stisnula oči.

"Nisam ja više prognana."

Nisi više, pomislio je Rephaim, pogledavši je u oči a da nije ni trepnuo, ali šaćici početnika i časnih sestara jedanput je već to pošlo od ruke.

Kalona joj je opet odvuкао pozornost od njega.

"Ostali nisu poput Rephaima. Treba im pomoć da bi se neopaženo skrivali u ovome gradu, Zacijelo su pronašli sigurna gnjezdišta dalje od civilizacije." Dok je to govorio, bijes je u njemu ključao tik pod površinom riječi i nije prekipio, premda se Rephaim upitao koliko je slijepa zapravo Neferet postala. Zar ona zaista vjeruje da je sada tako moćna da neprestano smije podbadati jednog pradavnog besmrtnika a da potom ne snosi posljedice njegovog gnjeva?

"Pa, mi smo se vratili. Trebali bi biti ovdje. Izobličenja su prirode, ali ipak služe nečemu. Preko dana mogu ostati ovdje, podalje od moje ložnice." Mahnula je prema luksuznom apartmanu u penthouseu. "Noću mogu vrebati u blizini i čekati moje naredbe."

"Hoćeš reći, moje naredbe." Kalona nije podigao glas, ali Rephaimu su se ruke naježile do lakata od snage koja je zatutnjala u njemu. "Moji sinovi slušaju samo mene. Vezani su uza me krvlju i magikom i vremenom, Jedino ja njima upravljam."

"Onda, pretpostavljam, možeš upravljati njihovim dolaskom ovamo?"

"Da."

"Dobro, prizovi ih, ili naloži Rephaimu da ih prikupi ovdje, ili postupi kako već treba. Od mene se ne može očekivati da sve rješavam."

"Kako želiš", rekao je Kalona, ponovivši Rephaimovu maloprijašnju izjavu.

"Sada se idem poniziti pred cijelom školom punom nižih bića, samo zato što nisi spriječio povratak Zoey Redbird u ovaj predio." Oči su joj poprimile boju zelenog leda. "I to je razlog zašto ti sada slušaš samo mene. Budi ovdje kada se vratim."

Neferet je otišla s balkona. Bilo je za očekivati da će joj dugi plašt zapeti u vratima koja je zalupila iza sebe, ali u posljednji se čas namreškao i privukao bliže tijelu Tsi Sgili, oplakujući joj gležnjeve poput lokve ljepljiva katrana.

Rephaim se okrenuo prema svojem ocu, pradavnom besmrtniku kojeg već stoljećima vjerno služi.

"Kako joj možeš dopustiti da ti se tako obraća? I da te tako iskorištava?"

Prozvala je moju subraću izobličenjima prirode, ali ona je istinsko čudovište!" Rephaim je znao da se nije smio tako obratiti ocu, ali nije si mogao pomoći. Nije mogao gledati kako se ponositog i moćnog Kalonu mušta poput obična slugana.

Kad je Kalona krenuo prema njemu, Rephaim se pripremio za ono što neizbježno slijedi. Već je viđao kako njegov otac daje oduška srdžbi, znao je što očekivati. Kalona je raširio golema krila i nadvio se nad sina, ali Rephaim nije primio očekivani udarac. Umjesto njega, u očevim je očima ugledao očajavanje, a ne ljutnju.

Izgledom sličan palome bogu, Kalona je rekao:

"Nemoj još i ti. Očekivao sam nepoštovanje i nevjeru od nje; izdala je jednu božicu kako bi mene oslobodila. Samo, nisam vjerovao da ćeš se i ti okrenuti protiv mene."

"Oče! Nisam!" rekao je Rephaim, tjerajući svaku pomisao na Stevie Rae iz misli. "Jednostavno mi je nepodnošljiv način na koji se ona odnosi prema tebi."

"Zato moram otkriti način da razvrgnem taj prokleti zavjet." Kalona je progundao od ozlojeđenosti i dugim koracima otišao do kamene balustrade, s koje se zagledao u noć. "Da se samo Nyx nije umiješala u moj dvoboj sa Starkom. Tada bi on ostao mrtav, a u dubini duše znam da Zoey nikada ne bi uspjela smoći snagu da se vrati u ovaj predio i u svoje tijelo, svakako ne nakon što su joj dva ljubavnika poginula."

Rephaim je došao do ograde za ocem.

"Poginula? Ubio si Starka na Onom Svijetu?"

Kalona je prezirno frknuo.

"Naravno da sam ubio tog dječaka. Vodili smo dvoboj. Nije bilo izgleda da me on pobijedi, makar mu je uspjelo postati Čuvarom i oboružati se silnim Čuvarskim claymoreom."

"Nyx je uskrsnula Starka?" rekao je Rephaim, pun nevjerice. "Ali Božica se ne upleće u ljudski izbor. A Stark je izabrao braniti Zoey od tebe."

"Nije Nyx uskrsnula Starka. Nego ja."

Rephaim je zgranulo trepnuo.

"Ti?"

Kalona je kimnuo i nastavio gledati prema noćnom nebu, ne osvrnuvši se na sina kad je progovorio izmučenim glasom, kao da silom mora čupati svaki riječ iz grla.

"Ubio sam Starka. Bio sam uvjeren da će se Zoey tada povući i ostati na Onom Svijetu s dušama svojeg Ratnika i partnera. Ili da će se njezin duh možda zauvijek smrskati, pa će od nje postati nespokojni Caoinic Shi'."

Kalona je zastao, pa dodao: "Premda joj nisam želio ovo potonje. Ja je ne mrzim, za razliku od Neferet."

Rephaim je imao dojam da njegov otac prije govori naglas sebi nego što se obraća njemu, pa kad je Kalona ušutio, i on ostao strpljivo šutjeti, ne htijući mu se umiješati, čekajući da nastavi.

"Zoey je snažnija nego što sam očekivao", nastavio je Kalona govoriti u noć. "Umjesto da se povuče ili smrska, napala me je." Krilati besmrtnik tiho se nasmijao kad se toga prisjetio. "Probola me Ratničkim claymoreom, a onda mi naredila da vratim Starku život kako bih vratio životni danak koji sam ostao dužan zbog ubijanja tog njezina dječaka. To sam, naravno, odbio."

Rephaim više nije mogao šutjeti. Iz njega je izletjelo:

"Samo, životni je danak opasna stvar, Oče."

"Istina, ali ja sam moćan besmrtnik. Posljedice koje upravljaju smrtnicima za mene ne vrijede."

Rephaimu su misli šaptom prošle sviješću poput studena vjetra: Možda se vara. Možda je to što se zbiva s Ocem dio posljedica koje je smatrao da ne mora platiti jer sebe smatra odviše moćnim. Ali Rephaim je bio dovoljno pametan da ne ide ispravljati Kalonu, pa je jednostavno nastavio:

"Odbio si Zoey, i što se zatim dogodilo?"

"Dogodila se Nyx", ogorčeno je rekao Kalona. "Mogao sam odbiti jednu djetinjastu Nadsvećenicu. Nisam mogao odbiti Božicu. Nikad nisam mogao odbiti Božicu. Udahnuo sam djelić svoje besmrtnosti u Starka. Oživio je. Zoey se vratila u svoje tijelo i uspjela s Onog Svijeta spasiti i svojeg Ratnika. A mnome je ovladala jedna Tsi Sgili koju smatram potpuno poremećenom." Kalona je pogledao Rephaima. "Ne skršim li ovo sužanjstvo, ona bi mogla sa sobom u ludilo odvesti i mene. Već stoljećima nisam niti naslutio jačinu sponse s Mrakom kakvu ona ima. Moćna je koliko i zavodljiva i opasna."

"Trebao bi ubiti Zoey." Rephaim je izgovorio te riječi polako, nevoljko, mrzeći sebe pri svakom slogu, jer je znao koliko bi bol Zoeyna smrt nanijela Stevie Rae.

"Naravno, već sam razmotrio tu mogućnost." Rephaim je zadržao dah kad je Kalona zastao. "I zaključio sam da bih ubojstvom Zoey Redbird nanio otvorenu uvredu Nyx. Već vjekovima ne služim Božici. Činio sam djela koja bi ona smatrala", Kalona je iznova zastao, ovaj put zato što mu je riječ teško prelazila preko usana, "neoprostivima. Ali nikad nisam oduzeo život nijednoj svećenici u njezinoj službi."

"Strahuješ li od Nyx?" upitao ga je Rephaim.

"Samo se bezumnik ne boji jedne božice. Čak i Neferet izbjegava srdžbu Nyx time što odbija ubiti Zoey, premda Tsi Sgili ne želi to sama sebi priznati."

"Neferet je tako nabrekla od Mraka da više ne može racionalno razmišljati", rekao je Rephaim.

"Točno, ali to što je iracionalna ne znači da nije promućurna. Primjerice, držim da je možda bila u pravu što se Crvene tiče, nju bi se moglo iskoristiti, a možda čak i natjerati da skrene s izabranog puta." Kalona je slegnuo ramenima. "Ili može i dalje stajati uza Zoey, i biti uništena kada je Neferet odluči napasti."

"Oče, ne vjerujem da je stvar samo u tome što Stevie Rae stoji uza Zoey. Smatram da ona stoji i uz Nyx. Nije li logično pretpostaviti da će prva crvena Nadsvećenica Nyx biti posebno važna Božici, pa bi stoga trebala ostati netaknuta, poput Zoey?"

"Uviđam valjanost u tvojim riječima, sine." Sav ozbiljan, Kalona je potvrdno kimnuo glavom. "Ako Crvena ne skrene s puta Božice, neću joj nauditi. A ako Neferet svejedno uništi Stevie Rae, tim će činom ona na sebe navući srdžbu Nyx, a ne ja."

Rephaim je nastavio čvrsto obuzdavati svoj glas i držanje.

"To je mudra odluka, Oče."

"Naravno, ima i drugih načina, osim od ubijanja, da se osujeti jedna Nadsvećenica."

"Na koji način namjeravaš osujetiti Crvenu?" upitao ga je Rephaim.

"Ne namjeravam Crvenoj učiniti ništa sve dok je Neferet ne uspije namamiti da skrene s puta, a tada ću ili upravljati njezinim moćima, ili stati u stranu kako bi je Neferet mogla uništiti." Kalona je odmahnuo na to pitanje. "Mislio sam na Zoey, a ne na nju. Uspije li se Zoey natjerati da se javno suprotstavi Neferet, to će posve smesti Tsi Sgili. A nas dvojica ćemo se tada moći posvetiti raskidanju moje sponse s njom."

"Ali, kako je Neferet rekla, ako Zoey nakon ove noći kaže išta protiv nje, dobit će prijekor i izgubit će ugled. Zoey je dovoljno mudra da to znade. Neće se odlučiti na javni sukob s Neferet."

Kalona se osmjehnuo.

"Ah, ali što ako joj njezin Ratnik, njezin Čuvar upravo ona osoba kojoj vjeruje više nego svima na svijetu, počne šaptom govoriti da ne bi smjela dopustiti da Neferet i dalje nekažnjeno čini zlodjela!' Da je dužna ispuniti svoju ulogu Nadsvećenice, bez obzira na posljedice koje predviđa da će je snaći, i usprotiviti se Neferet."

"Stark to ne bi učinio."

Kalonin se osmijeh proširio.

"Moj duh može ući u Starkovo tijelo."

Rephaim se zgranuo.

"Kako?"

Smješkajući se i dalje, Kalona je slegnuo širokim ramenima.

"Ne znam. Nisam to još nikada dosad doživio."

"Znači, ovo je nešto više od odlaženja u predio snova i pronalaženja nečijeg usnulog duha?"

"Mnogo više. Stark je bio potpuno budan, a ja sam pošao za sponom za koju sam vjerovao da će me odvesti do A-ye u predjelu snova, u slučaju da Zoey spava. Spona me pak odvela do Starka, u Starka. Čini mi se da je on nešto osjetio, ali smatram da nije shvatio da je riječ o meni." Kalona je zamišljeno nakrivio glavu. "Možda moja sposobnost miješanja duha s njegovim potječe od one trunke besmrtnosti koju sam mu dahom podario."

... *Besmrtnosti koju sam mu dahom podario.* Očeve su se riječi stale kovitlati i kovitlati po Rephaimovoj svijesti. Ima nečega u njima, nečega što im obojici promiče.

"Zar nikada dosad nisi podijelio svoju besmrtnost s nekim drugim bićem?"

Kalonin je osmijeh izbljedio.

"Naravno da nisam. Moja besmrtnost nije moć koju bih svojevolumno pristao podijeliti s drugim."

I odjednom, ono što je dotad škakljalo Rephaima po rubovima razmišljanja naglo je preraslo u shvaćanje. Nije ni čudo da mu se Kalona doima drugačijim još od povratka s Onoga Svijeta. Sada sve to ima smisla.

"Oče! Kako je točno glasio zavjet koji si dao Neferet?"

Kalona je namršteno pogledao sina, ali izrecitirao je zavjet:

"Doživim li neuspjeh u zakletoj nakani da uništim Zoey Redbird, početničku Nadsvećenicu Nyx, Neferet će držati moj duh u svojoj moći dokle god budem bio besmrtni."

Uzbuđenje je prostrujalo Rephaimovim tijelom.

"A kako znaš da Neferet doista drži tvoj duh u svojoj moći?"

"Nisam uništio Zoey; ona me jamačno drži u svojoj moći."

"Ne, Oče. Ako si podijelio svoju besmrtnost sa Starkom, više nisi u cijelosti besmrtnik, baš kao što Stark nije više u cijelosti smrtnik. Uvjeti zavjeta ne postoje, a nikad nisu ni postojali. Nisi istinski obvezan Neferet."

"Nisam istinski obvezan Neferet?" Izraz Kalonina lica prešao je iz nevjerice u zgranutost, pa naposljetku u likovanje.

"Vjerujem da nisi", rekao je Rephaim.

"To mogu provjeriti samo na jedan način", rekao je Kalona.

Rephaim je kimnuo glavom.

"Moraš joj otvoreno iskazati neposluh."

"To će mi, sine, biti pravo zadovoljstvo."

Dok je gledao kako njegov otac zabacuje ruke i upućuje razdragan poklič nebu, Rephaim je shvatio da će se noćas sve promijeniti, i da, bez obzira na sve, mora smisliti neki način da zajamči sigurnost Stevie Rae.

Devetnaesto poglavlje

ZOEY

"Izgledaš mi jako umorno." dotaknula sam Starkovo lice kao da mu mogu izbrisati tamne podočnjake. "Mislila sam da si prespavao najveći dio leta." Stark me poljubio u dlan i pokušao mi uputiti onaj svoj frajerski osmijeh, ali krajnje neuspješno.

"Sve pet. Samo mi smeta promjena vremenske zone."

"Kako ti može smetati promjena vremenske zone kad nisu još ni otvoriti vrata aviona?" Pokazala sam bradom prema stjuardesi vampyrici, obuzetoj tim njihovim radnjama za otvaranje zrakoplova nakon slijetanja. Začulo se hućanje, a indikator za vezivanje pojasa oglasio se iritantno glasnim ding! ding!

"Evo, otvorili su vrata. Sad mi može smetati promjena zone", rekao je Stark i krenuo otkopčati pojas.

Znajući da mi mulja koliko je težak, primila sam ga za zglavak ruke i natjerala da ostane u sjedalu.

"Jasno ti je da kužim da nešto nije kako treba."

Stark je uzdahnuo.

"Samo opet ružno sanjam, to je sve. A kad se probudim, nikad se ne sjećam što sam to točno sanjao. To mi je nekako najgori dio. Vjerojatno samo čudna posljedica boravka na Onom Svijetu."

"Ma super. Imaš PTSP. Znala sam. Hej, mislim da se sjećam da sam čitala u nekom biltenu Kuće Noći da je Dragon jedan od školskih psiholoških savjetnika. Možda bi mu mogao otići da..."

"Ne!" prekinuo me Stark, pa me poljubio u nos kad sam ga smrknuto pogledala. "Prestani se brinuti. Dobro mi je. Ne moram ići na razgovor n Dragonom o svojim ružnim snovima. K tome, nemam blage veze što je to PTSP, ali zvuči kao PSP, a ja ti ne igram te bedaste videoigrice."

Nisam si mogla pomoći, zahiliotala sam.

"Bedaste? Zvučiš ko Seoras."

"Je neg, ženska, a ak je tak, poslušat me trebaš! Diži više tu riticu sa slolca."

Mrko sam odmahnula glavom.

"Da. Me. Nisi. Zvao. Ženska. I, k tome, taj ti govor jezivo dobro ide." Samo, bilo je točno da moramo izaći iz glupog aviona, pa sam ustala i pričekala da mi on uzme toaletnu prtljagu. Dok smo izlazili priključnom rampom, pridodala sam: "A PTSP znači 'posttraumatski stresni poremećaj'."

"Odakle to znaš?"

"Potražila sam tvoje simptome na Googleu, pa mi je to ispalo."

"Što si napravila?" rekao je tako glasno da nas je neka žena u debeloj majici s natpisom prijekorno pogledala.

"Ššš." Provukla sam ruku ispod njegove, tako da možemo razgovarati da svi ne zjakaju u nas. "Čuj, čudno mi se ponašaš: umoran si, smeten, mrzovoljan, i stalno zaboravljaš koješta. Pa sam te guglala. Ispao mi je PTSP. Vjerojatno moraš potražiti stručnu pomoć."

Pogledao me kao da gleda pravu luđakinju.

"Z, volim te. Čuvat ću te i stajati uz tebe do kraja života. Ali daj više prestani tražiti zdravstvene savjete od Googlea. Pogotovo zdravstvene savjete vezane uz mene."

"Kad samo volim biti dobro obaviještena."

"Voliš sama sebi raspirivati strahove guglanjem bizarne zdravstvene problematike."

"Pa šta onda?"

Iscerio mi se, a ovaj put mu je osmijeh stvarno izgledao frajerski i zgodno.

"Vidiš, priznala si."

"Ne nužno", rekla sam i bubnula ga laktom. Nisam stigla ništa više reći, jer u tom trenutku me spopao i potpuno obujmio jedan minijaturni oklahomski tornado.

"Zoey! Zabogamiloga, kako mi te drago vidit! Mislila sam da ću pošandreat, kolko si mi falila! Jesi okej? Baš je grozno to s Jackom, šta ne?" Stevie Rae me grlila i plakala i pričala mi, sve u isti mah.

"O, Stevie Rae, falila si i ti meni!"

A onda sam zacmoljila zajedno s njom i ostale smo samo stajati i grliti se kao da tjelesnom bliskošću nekako možemo popraviti sve što je suludo i pogrešno u našem svijetu.

Preko ramena Stevie Rae primijetila sam kako nam se Stark smiješi. Krenuo je iz džepa traperica izvaditi putni paketić maramica koji je nosio sa sobom još otkako se vratio s Onog Svijeta, a ja sam pomislila da bi možda, čisto možda, tjelesna bliskost u kombinaciji s ljubavlju mogla u našem svijetu popraviti gotovo sve.

"Dođi", rekla sam Stevie Rae kad smo uzele maramice od Starka, pa smo sve troje ruku pod ruku prošli kroz golema okretajna vrata koja su nas izbacila u hladnu noć u Tulsi. "Idemo doma, pa mi putem možeš sve po redu ispričati o toj divovskoj hrpetini smrdljive kakice koja me tamo čeka."

"Pristojno se izražavaj, u-we-tsi-a-ge-ya."

"Bako!" Otkvačila sam se od Stevie Rae i Starka i potrčala u njezino naručje. Čvrsto sam je zagrlila, puštajući da me okruže ljubav i smirujuća aroma lavande. "O, bako, kako mi je drago što si i ti tu!"

"U-we-tsi-a-ge-ya, kćeri, daj da ti vidim lice." Baka mi je stavila ruku na ramena i odmaknula me od sebe da mi može dobro promotriti lice. "Istina je; opet si cijela i zdrava." Sklopila je oči, stisnula mi ramena i promrmljala: "Hvala Velikoj majci na tome." Zatim smo se počele grlili i smijati u isti mah.

"Kako si znala da sada dolazim?" upitala sam je kad sam je napokon uspjela pustiti iz zagrljaja.

"To su ti kazala tvoja supercool Spider-osjetila?" upitala je Stevie Rae kad je prišla baki i zagrlila je.

"Ne", odgovorila joj je baka i podigla pogled sa Stevie Rae na Starka, koji ih je gledao. "Nego nešto daleko prozaičnije." Anđeoski se osmjehnula. "Ili bih radije trebala reći netko daleko prozaičniji, premda nisam nimalo sigurna da je uputno primijeniti izraz prozaično kad se misli na ovog odvažnog Ratnika."

"Stark? Ti si nazvao moju baku?"

S frajerskim mi je smiješkom rekao:

"Pa da, drago mi je imati izgovor da nazovem još jednu ljepoticu koja se preziva Redbird."

"Dolazi ovamo, šarmeru jedan", rekla mu je baka.

Odmahivala sam glavom dok je Stark pažljivo grlio baku, kao da nije siguran hoće li mu se ona slomiti u rukama. Nazvao je baku i javio joj dok nam je avion slijetao. Stark me pogledao u oči preko bakina ramena. *Hvala ti*, kazala sam mu bezglasno. Smiješak mu se raširio.

Zatim se baka opet našla uz mene i primila me za ruku.

"Hej, a da Stevie Rae i ja odemo po auto, pa da ti i baka možete na miru popričati?"

Jedva sam mu stigla potvrdno kimnuti kad su se njih dvoje izgubili, ostavljajući baku i mene da se smjestimo na klupici, praktično smještenoj pri ruci. Na trenutak smo šutke sjedile. Samo smo se držale za ruke i gledale jedna u drugu. Nisam shvatila da plačem sve dok mi baka nije oprezno obrisala suze s lica.

"Znala sam da ćeš nam se vratiti", rekla je.

"Oprosti što sam ti donijela toliko briga. Oprosti što ti se nisam..."

"Ššš", utišala me baka. "Nema potrebe za isprikama. Dala si sve od sebe, a meni je to oduvijek dovoljno."

"Bila sam slaba, bako. Još uvijek sam slaba", iskreno sam joj rekla.

"Ne, u-we-tsi-a-ge-ya, mlada si, to je sve." Nježno mi je dodirnula lice.

"Žao mi je zbog tvog Heatha. Nedostajat će mi taj mladić."

"I meni će", rekla sam, čvrsto žmirkajući da ne bih opet zaplakala.

"Ali osjećam da ćete se vas dvoje opet naći. Možda u ovom životnom vijeku, možda u sljedećem."

Kimnula sam.

"To je i Heath rekao, prije nego što je otišao u daljnji predio Onog Svijeta."

Baka se spokojno osmjehnula.

"Onaj Svijet, znam da su okolnosti bile nesnosno teške za tebe, ali dobila si velik dar kad ti je omogućeno da onamo otputuješ, a zatim se vratiš."

Od njezinih sam se riječi zamislila, stvarno zamislila. Od povratka u stvarni svijet bila sam umorna i tužna i zbunjena, a onda, napokon, spokojna i zaljubljena uz Starka.

"Ali nisam bila zahvalna", naglas sam izrekla te riječi kad sam ih shvatila.

"Nije mi sve dosad bilo jasno koliki sam dar dobila." Došlo mi je da se pljesnem po čelu. "Baš nimalo ne valjam kao Nadsvećenica, bako."

Baka se nasmijala.

"O, Ptičice, da je tako, ne bi te mučile nedoumice, niti bi sebe pozivala na red jer griješiš."

Išmrknula sam.

"Mislim da Nadsvećenice ne smiju griješiti."

"Jasna stvar da smiju. Kako bi inače išta naučile i od toga rasle?" Zaustila sam da joj kažem da sam se nagriješila toliko da sam trebala narasti, ono, bezbroj metara u visinu, ali znala sam da baka nije mislila na to. Zato sam samo uzdahnula i rekla:

"Imam hrpetinu mana."

"Mudra je žena koja to shvaća." Smiješak joj je izbljedio od tuge. "To je jedna od ključnih razlika između tebe i tvoje majke."

"Moja majka." Opet sam uzdahnula. "U zadnje vrijeme mi je često na pameti."

"Kao i meni. Linda mi je već nekoliko dana stalno u mislima."

Pogledala sam baku podignutih obrva. Kad je njoj netko "stalno u mislima", to obično znači da se s tom osobom nešto zbiva.

"Jesi se čula s njom?"

"Nisam, ali smatram da ću uskoro. Gaji lijepe misli prema njoj, u-we--tsi-a-ge-ya."

"Hoću", rekla sam joj.

Do nas je tada došla moja Buba, poznata i slatka sa sjajnim akvamarinskim lakom i blistavim kromom.

"Bolje se sad vrati u svoju školu, Zoeybird. Trebat ćeš im tamo noćas", rekla mi je, onako tipično izravno.

Ustale smo i još jednom se zagrlile. Morala sam se prisiliti da je pustim.

"Ostaješ noćas u Tulsi, bako?"

"O, ne, dušo. Imam previše posla. Sutra imamo veliko okupljanje u Tahlequahu za koje sam napravila krasne nove mirisne vrećice s lavandom." Nasmiješila mi se. "Izvezla sam crvene ptičice po njima."

Široko sam se osmijehnula i zagrlila je za rastanak.

"Sačuvaj mi jednu, okej?"

"Uvijek", rekla je. "Volim te, u-we-tsi-a-ge-ya."

"Volim i ja tebe", rekla sam joj.

A onda sam gledala kako Stark izlazi iz Bube i prima baku pod ruku da joj pomogne prijeći prometnu ulicu između aerodromskog terminala za dolaske i privremenog parkirališta. Vratio mi se trkom, izbjegavajući vozila. Kad mi je otvorio vrata auta, zastala sam, stavila mu ruku na prsa i cimnula mu majicu tako da se prigne, pa da ga mogu poljubiti.

"Ti si najbolji Ratnik na svijetu", prišapnula sam mu uz usne.

"Je, neg", rekao je, a oči su mu se zakrijesile.

Dok sam se uvlačila na stražnje sjedalo svoje Bube, ulovila sam pogled Stevie Rae u retrovizoru.

"Hvala ti što si mi dala da malo budem sama s bakom."

"Nema frke, Z. Znaš da mi je tvoja baka u srcu."

"Da, i meni je", tiho sam rekla. Zatim sam se isprсила i osjetila se iznova potpuno snažno, pa nastavila: "Okej. Dakle. Ispričaj mi sve po redu o kakici u koju se spremam ugaziti kad se vratim u školu."

"Samo prvo dobro zauzdaj konje, jer je gabula stvarno velikačka", rekla je Stevie Rae dok je davala žmigavac i uključivala se u promet.

"Ti uopće ne voliš konje", rekla sam joj.

"Točno tako", rekla je, što mi nije imalo nimalo smisla, ali također me natjeralo u smijeh. Nego što, bez obzira na veliku gabulu kakice, bilo mi je istinski drago što sam se vratila doma.

"Još ne mogu vjerovati da je Visoko vijeće moglo biti tako naivno", rekla sam po ne znam koji put dok mi je Stevie Rae pomagala odabrati odjeću koju ću obući za paljenje Jackove pogrebne lomače. Sva sam se stresla.

Ne pokucavši, Afrodita nam je ušetala u sobu. Bacila je pogled na crnu dolčevitu dugih rukava i crne traperice koje sam držala u ruci i rekla:

"Joj, sranja ti tvoga. Ne možeš to obući. Pališ pogrebnu lomaču jednog geja. Imaš ti pojma koliko bi se Jack izbezumio da te vidi u tome, Damiena da i ne spominjem? To izgleda kao komatozni modni odabir Anite Blake s početka devedesetih."

"Tko je Anita Blake?" upitala ju je Stevie Rae.

"Cura koja ubija vampire, izmišljeni lik ljudske cure s Totalno Tragičnim modnim stilom."

Afrodita je na sebi imala haljinu boje safira, malčice svjetlucavu, ali ne toliko da bi izgledala kao neki promašaj za maturalnu iz dućana vjenčanica David's Bridal. Zapravo, izgledala je predivno i otmjeno, kao i obično. Vjerojatno zato što joj je Victoria, osobna nabavljačica iz luksuznog butika Miss Jackson's na Utica Squareu, stavila taj nesretni komad robe na stranu i na maminu platinastu kreditnu karticu čim im je stigao. Uh. Glava me malo zaboljela od toga.

Uglavnom, domarširala je do mog plakara, otvorila ga, s gađenjem promotrila moju garderobu i izvadila haljinu koju mi je poklonila one noći kad sam prvi put otišla na Obred Kćeri Mraka. Onako crna i dugih rukava, laskala je mojoj figuri (za razliku od dolčevite i traperica). K tome, oko niskog, okruglog dekoltea, širokih rukava i donjeg kraja bila je porubljena crvenim staklenim perlicama koje su svjetlucale sa svakim mojim pokretom i savršeno išle uz trostruki mjesec Predvodnice Kćeri Mraka koji mi je visio oko vrata. Pogledala sam je u oči.

"Uz ovu me haljinu ne vežu naročito lijepe uspomene", rekla sam.

"A čuj, dobro ti stoji. Prikladna je. I, što je najvažnije, Jacku bi se totalno svidjela. K tome, kako tvrdi moja majka, uspomene se mijenjaju baš kao i ljudi, pogotovo uz pomoć dovoljne količine alkohola."

"Čuj, Afrodita, nemoj mi reć da noćas misliš pit. To nikako ne bi bilo U redu", rekla je Stevie Rae.

"Ne mislim, seljanko. Il bar ne dok sve ne prođe." Dobacila mi je haljinu.

"Hajde, obuci ovu i požuri se. Blizanke i Darius dovode Damiena ovamo da svi možemo zajedno krenuti prema lomači, ono, sve u znak izražavanja

međusobne solidarnosti društva debila i to. Što smatram pametnom odlukom", brzo je pridodala kad je Stevie Rae uzela zrak i zaustila da joj upadne u riječ. "E da, bok, usput. Lijepo mi je vidjet da ste se ti i tvoj dečko hipohondar vratili u stvarni svijet."

"Pa dobro. Obući ću ovu." Skoknula sam u našu kupaonicu, a onda provirila i pogledala Afroditu u njezine hladne plave oči. "Nego, Stark je prije svega moj Čuvar i Ratnik, a tek onda moj dečko. I da znaš da nema šanse da je hipohondar. To znaš i sama. Vidjela si što mu se dogodilo."

"Ha", podsmjehnula se Afrodita sebi u bradu.

Zanemarila sam tu bahatost, ali nisam zatvorila vrata, da možemo pričati dok se oblačim. Kad sam ugledala vidikamen, zastala sam i odlučila ga ostaviti da mi visi ispod ruba dekoltea, nije mi se nimalo dalo noćas odgovarati na pitanja o Skyeu i Sgiach. Dok sam se na brzinu češljala, rekla sam:

"Hej, mislite da me Neferet pušta da potpalim lomaču jer očekuje da zabrljam?" Kvragu, ja očekujem da zabrljam, zašto ne bi i ona?

"Pa, mislim da ona planira s nečim daleko dvoličnijim od tvojeg brkanja nekoliko riječi samo zbog tog što ridaš, jer ti je Jack stvarno bio drag", rekla je Stevie Rae.

"Dvo šta?" rekla je Shaunee kad je također umarširala ravno u moju sobu bez ikakva pozdrava.

"Ličnijim kako?" dometnula je Erin. "Šta to ona radi, Blizanko? Preuzima vokabularnu štafetu od Damiena?"

"Totalno mi zvuči tako, Blizanko", rekla je Shaunee.

"Ja volim riječi, a vas dvije slobodno možete otić posisat limun", rekla je Stevie Rae.

Afrodita se počela smijati, pa se nakašljala da to prikrije kad sam izašla iz kupaonice i sve ih zajedno strogo pogledala.

"Pripremamo se za pogreb. Mislim da svi trebamo imati malo više poštovanja prema Jacku, s obzirom na to da nam je on bio prijatelj."

Blizanke su smjesta postale skrušene. Obje su mi prišle i zagrlile me, mrmljajući bok i super što si se vratila.

"Pravo kaže Z da trebamo bit ozbiljnije, i ne samo zato što je Jackov pogreb, što je baš grozno. Sve znamo da nema šanse da je Neferet odjednom odlučila bit kako treba i poštovat Zoey i njezine moći", rekla je Stevie Rae.

"Moramo biti na oprezu", složila sam se s njom. "Ne udaljavajte se od mene. Budite spremne. Ako budem primorana izreći zaštitni krug, sve mi se čini da neću imati puno vremena za to."

"Zašto ga onda ne izrekneš unaprijed?" rekla je Afrodita.

"Namjeravala sam, al proučila sam malo vampyrske pogrebe, i nije običaj da ih Nadsvećenica izriče. Njezin je, eh, mislim, moj je posao noćas s poštovanjem posvjedočiti odlasku bližnjeg vampyra i pomoći pri slanju njegova duha na Onaj Svijet Nyx. Za to ne treba izricati krug, samo upućivati molitve Nyx i tome slično."

"Tebi bi to trebalo ić od ruke, Z, budući da si se upravo vratila s Onog Svijeta", rekla mi je Stevie Rae.

"Samo se nadam da ću biti dostojna Jacka." Osjetila sam kako me suze počinju peckati u očima, i zmirnula sam da ih suspregnem. Svim mojim prijateljima najmanje još treba da noćas budem sva cmoljava i šmrkljava.

"Znači, nijedna od vas nema pojma što Neferet zapravo namjerava?" upitala sam ih.

Počele su naveliko odmahivati glavama, a Afrodita je rekla:

"Meni samo pada na pamet da će te ona nekako pokušati poniziti, makar ne vidim kako bi se to moglo dogoditi ako ostaneš staložena i snažna i usredotočiš se na razlog zbog kog smo se svi noćas okupili."

"Za Jacka", rekla je Shaunee.

"Za oproštaj s njim", rekla je Erin, a glas joj je pomalo zadrhtao.

"Pa, sve je to jako lijepo", rekla je Stevie Rae, i sve smo je pogledale. "Ali ja mislim da su pogrebi, kakvi god bili, uglavnom za one koji ostaju bez svojih najmilijih, ko što je Damien."

"To si jako dobro rekla, Stevie Rae." Zahvalno sam joj se osmjehnula.

"Imat ću to na umu."

Stevie Rae se nakašljala da pročisti grlo.

"Znam to zato što sam danas vidjela svoju mamu, koja je održavala minipogreb za mene, da tako kažem. Njoj je to bio način da se proba nekako oprostiti od mene."

Na trenutak sam osjetila snažan šok, dok su Blizanke jauknule u isti mah:

"Božice mila, kako grozno!"

"Došla je ovamo?" upitala ju je Afrodita. Iznenadilo me koliko joj se suosjećanja čulo u glasu.

Stevie Rae je kimnula.

"Bila je vani, kod kolnog ulaza, da mi ostavi pogrebni vijenac, al u stvari je radila ono što će Damien pokušat noćas napraviti: opraštala se."

"Javila si joj se, je 1 tako?" rekla sam. "Mislim ono, sada zna da više nisi mrtva, zar ne?"

Stevie Rae se osmjehnula, premda joj se u očima i dalje vidjela izuzetna tuga.

"Jesam, al grozno sam se žderala što seja njoj nisam prva otišla javit. Bilo mi je užasno gledat je kako tako jako plače."

Prišla sam svojoj najboljoj prijateljici i zagrlila je.

"Pa, barem sada zna."

"I barem ti imaš mamu kojoj je dovoljno stalo da ide plakat za tobom", rekla je Afrodita.

Pogledala sam Afroditu u oči s potpunim razumijevanjem.

"Aha, to je točno."

"Dajte, molim vas, pa i vaše bi mame plakale da se vama nešto desi", rekla je Stevie Rae.

"Moja bi, u javnosti, zato što se to od nje očekuje, a i zato što bi se tako nakljukala lijekovima da bi bila u stanju pustit suzu praktički zbog bilo čega", rekla je Afrodita suho.

"Pa, moja bi također plakala, al to bi bilo sve u stilu kako mi je to mogla učiniti i sad će završiti ravno u paklu i za sve to si je sama kriva" Zastala sam, pa dodala: "Moja baka bi rekla da je prava šteta što moja mama ne shvaća da kad je vječnost u pitanju, postoji više od jednog točnog odgovora." Osmjehnula sam se prijateljicama. "Znam to zato što sam bila tamo, i prekrasno je. Stvarno, stvarno je prekrasno."

"Jack je tamo, zar ne? Na sigurnom, na Onom Svijetu, uz Božicu?"

Sve smo podigle glave i ugledale Damiena kako stoji na vratima koja su Blizanke ostavile otvorenima. S jedne mu je strane stajao Darius, a s druge Stark. Damien je izgledao apsolutno strašno, premda je na sebi imao besprijekorno uredno Armanijevo odijelo. Bio je tako blijed da mi se njegova koža činila prozirnou, a podočnjaci su mu bili tamni poput modrica. Prišla sam mu i privila ga uza se. Pod rukama mi je bio sav mršav i krhak, nimalo sličan onom mom Damieniu.

"Da. On je uz Nyx. Dajem ti riječ da je tako, kao jedna od njezinih Nadsvećenica." Čvrsto sam ga zagrlila i prišapnula mu: "Strašno mi je žao, Damien."

Damien mi je uzvratio zagrljaj i onda uložio napor da se odmakne od mene. Nije plakao. Zapravo, izgledao je izmoždenu, prazno, beznadno.

"Spreman sam za polazak, i jako mi je drago što si tu."

"I meni je. Da sam barem došla prije." Osjetila sam da mi suze opet počinju prijetiti. "Možda sam mogla..."

"Ne, nisi mogla", rekla je Afrodita i stala pokraj mene. Glas joj je opet bio mekši od razumijevanja, i zvučala je daleko zrelije od svojih devetnaest godina. "Nisi mogla spriječiti Heathovu smrt. Ne bi bila u stanju spriječiti ni Jackovu."

Načas sam ulovila Starkov pogled i u njemu opazila odraz vlastite pomisli, da sam spriječila njegovu smrt. Čak i ako to znači da on sad ima noćne more i još nije sto posto svoj, barem je živ.

"Ozbiljno ti kažem, prekini, Z", rekla mi je Afrodita. "Svi vi skupa nemojte sad početi sebi predbacivat. Za Jackovu pogibiju jedino je odgovorna Neferet. Mi to znamo, čak i ako smo jedini koji to znamo."

"Ne mogu se sada nositi još i s time", rekao je Damien, i na trenutak mi se učinilo da bi se zaista mogao onesvijestiti. "Hoćemo li se morati noćas obračunati s Neferet?"

"Ne", brzo sam rekla. "Ne planiram ništa slično."

"Makar nemamo utjecaja na njezine planove", rekla je Afrodita.

"Stark i ja bit ćemo u blizini. Ostale neka se ne udaljavaju od Zoey i Damiena. Mi nećemo ništa prvi početi, ali ako Neferet pokuša nauditi bilo kome od nas, bit ćemo pripravnici."

"Vidjela sam kakva je bila pred Vijećem. Mislim da ta neće izvest ništa lako očito ko što bi bio napad na Z", rekla je Stevie Rae.

"Što god da ona izvede, bit ćemo pripravnici", ponovio je Stark Dariusove riječi.

"Ja neću biti pripravan", rekao je Damien. "Mislim da se više nikad neću moći boriti ni protiv čega."

Primila sam Damiena za ruku.

"Pa, noćas se nećeš ni morati. Dođe li do bitke, prijatelji će se boriti za tebe. A sad, idemo do Jacka."

Damien je polako, drhtavo udahnuo i kimnuo, pa smo izašli iz moje sobe. Držeći i dalje Damiena za ruku, pavela sam društvo kat niže, pa kroz zajednički boravak, koji je bio potpuno prazan. Šutke sam uputila kratku molitvu Božici:

Molim te, daj da su svi već tamo, molim te, daj da Damien vidi koliko je Jack bio omiljen.

Krenuli smo pločnikom koji vodi oko prednjeg dijela škole. Znala sam put. I predobro sam se sjećala da je Anastazijina lomača bila smještena na sredinu školskog kruga, točno ispred Hrama Nyx.

Dok smo šutke hodali pločnikom, začula sam neki prigušeni zvuk, i bacila pogled prema klupi postavljenoj pod krošnjom jedina drveta pred ulazom u školu.

Na njoj je sjedio Erik, sam.

Zario je lice u dlanove, a taj zvuk koji sam čula bio je njegov plač.

Dvadeseto poglavlje**ZOEY**

Malo mi je trebalo da produžim dalje, ali onda sam se sjetila da je Erik, prije nego što je prošao Promjenu, bio Jackov cimer. A zbog toga sam se sjetila i da u ovom trenutku nije bitno što se sve dogodilo između njega i mene. Noćas ću držati službu u svojstvu Nadsvećenice za Jacka, i znala sam iznad svake sumnje da Jack ne bi htio da pustim Erika da sjedi tako vani, sasvim sam, i plače.

Uz to, odjednom mi je kroz svijest prošlo prisjećanje na priliku kad me Erik pronašao svu uplakanu nakon mog prvog, katastrofalnog Obreda Kćeri Mraka. Tada je bio drag i vrlo obziran, i stvorio je u meni nadu da ću se možda moći nositi s ludostima koje se zbivaju u ovoj školi.

Dugovala sam mu uslugu zauzvrat.

Stisnula sam Damienovu ruku i zaustavila i njega i cijelo svoje društvo. "Dušo," rekla sam Damieniu, "htjela bih da odeš sa Starkom i svima ostalima do lomače. Moram nešto na brzinu obaviti. K tome, iz sve literature koju sam uspjela pronaći o vampovskim pogrebima i sličnom, ti bi, jer je Jack zapravo bio tvoj Priležnik, trebao neko vrijeme meditirati prije paljenja lomače." Bar sam se nadala da bi Damien trebao tako postupiti.

Kao da se utjelovila u odgovor na moje riječi, jedna je vampyrica iskoračila iz sjene, prilazeći nam iz smjera pogrebne lomače.

"Apsolutno si u pravu, Zoey Redbird", rekla je.

Zajedno sa svim svojim prijateljima, krajnje sam je upitno pogledala.

"O, da se predstavim." Pružila mi je podlakticu u tradicionalni vampyrski pozdrav. "Ja sam Beverly..." Zastala je, nakašljala se i počela ispočetka, "Ja sam profesorica Missal. Nova nastavnica Čini i obreda."

"O, eh, drago mi je." Otpozdravila sam joj primanjem za podlakticu, Da, imala je punu vampovsku tetovažu, lijepi uzorak koji me podsjetio na glazbene note, ali kunem se daje izgledala mlađe od Stevie Rae.

"Ovaj, profesorice Missal, možeš odvesti Damiena i ostale učenike do lomače? Moram nešto ovdje obaviti."

"Naravno. Sve će te dočekati spremno." Obratila se Damieniu, kazavši mu blago: "Pođi sa mnom, molim te."

Damien se tiho složio, ali oči su mu se skroz caklile. Svejedno, krenuo je za novom profesoricom. Stark se zadržao. Pogledom je prešao na sjenu i klupu na kojoj je sjedio Erik. Zatim je opet pogledao u mene.

"Molim te", rekla sam mu. "Moram porazgovarati s njim. Vjeruj mi, može?"

Lice mu se opustilo.

"Nema problema, mo bann ri." Prije nego što je krenuo za Damienom, tiho je dodao na svom savršenom škotskom govoru: "Bum te pričekal da završiš s njim."

"Hvala." Pokušala sam mu očima kazati koliko volim i cijenim njegovu odanost i povjerenje.

Osmjehnuo se i otišao dalje sa svima ostalima. Dobro, izuzev Afrodite. I Dariusa, koji se kao sjena držao nje.

"Šta?" rekla sam im.

"Ko da te možemo ostavit samu?" Afrodita je prevrnula očima. "Ozbiljno. Ti baš ništa ne kužiš? Neferet je Jacku odrubila glavu a da nije bila ni prisutna. Darius i ja te nećemo pustit da sama tješiš Erika Degenerika."

Pogledala sam Dariusa, ali on je odmahnuo glavom i rekao:

"Oprosti, Zoey, ali Afrodita ima pravo."

"Možete li bar ostat tu podalje, da nas ne čujete?" iznureno sam ih zamolila.

"Ko da nam se sluša Erikova cmoljaža? Nemaš frke. Samo se požuri. Nitko ne bi smio bit prisiljen da čeka zbog jednog degenerika", rekla je Afrodita.

Nisam se ni potrudila uzdahnuti dok sam odlazila od njih prema Eriku. Okej, ozbiljno. Dečko nije bio ni svjestan da sam došla. Stala sam pred njega. Plakao je, s licem u rukama. Stvarno je plakao. Znajući kako je izvrstan glumac, nakašljala sam se i priredila na polusarkazam, ili u najmanju ruku na pasivnu agresiju.

Kad me pogledao, sve se promijenilo. Oči su mu bile otečene i crvene. Suze su mu natapale obraze. Čak su mu bale curile iz nosa. Par puta je žmirnuo, kao da jedva uspijeva izoštriti oči na mene.

"O, ah, Zoey", rekao je i pokušao se pribрати. Uspravnije je sjeo i otro šmrkljav nos o podlakticu rukava. "Eh, hej. Vratila si se."

"Da, sletjela sam prije nekog vremena. Idem potpaliti Jackovu lomaču. Hoćeš sa mnom?"

Jecaj mu se oteo iz dubine grudi. Erik je pognuo glavu i počeo ridati.

Bilo mi je totalno grozno.

Nisam imala ni najblažeg pojma što da radim.

I kunem se da sam iz daljine čula Afroditin prezirni frktaj.

"Hej." Sjela sam do njega i nespretno ga potapšala po ramenu. "Znam da ti je grozno. Vas dvojica ste bili jako dobri prijatelji."

Erik je kimnuo glavom. Vidjela sam da se trudi pribрати, tako da sam samo sjela i počela brbljati dok je on šmrcao i brisao lice rukavom (iju).

"Stvarno je to koma. Jack je bio strahovito drag i brižan i mlad i sve, a onda mu se dogodi ovakva nesreća. Svima će nam jako nedostajati."

"Neferet je to skrivila." Kazao je to tiho, i primijetila sam da se osvrće kao da se boji da ga ne čuju. "Ne znam kako. Jebemu, ne znam čak ni zašto, ali ona je to skrivila."

"Da", rekla sam.

Pogledi su nam se susreli.

"Hoćeš li nešto poduzeti oko toga?" upitao me.

Nastavila sam ga netremice gledati.

"Apsolutno sve što je u mojoj moći."

Gotovo se osmjehnuo.

"Pa, meni je to dovoljno." Opet si je obrisao lice i provukao ruku kroz kosu. "A bio sam već na odlasku."

"Ha?" rekla sam elokventno.

"Da, na odlasku. Selio sam se iz Kuće Noći u Tulsi za L. A. Pozvali su me da im dođem, u Hollywood. Trebao sam postati sljedeći Brad Pitt."

"Trebao si?" priupitala sam ga, potpuno zbunjena. "Što te sprečava?"

Erik je polako podigao ruku, raširio dlan i ispružio ga prema meni. Trepnula sam nekoliko puta, ne shvaćajući dobro što to vidim.

"Da, to je ono što misliš da je", rekao je.

"To je Labirint Nyx." Naravno da sam prepoznala safirnu tetovažu koja mu je prekrila dlan, ali zaključivanje mi nikako nije uspijevalo sustići ono što mi oči vide, i nisam skužila o čemu se radi sve dok otraga nisam začula Afroditin glas.

"Joj, sranja mu njegovoga! Erik je postao Tragač."

Erik je pogledao prema Afroditi.

"Jesi li sada sretna? Samo izvoli, smij se. Znaš da to znači da sad pune četiri godine ne mogu otići iz Kuće Noći u Tulsi, da moram ostati ovdje i pratiti vražju esenciju i biti ona budala koja u iduće četiri godine dođe svakom klincu kad bude Obilježen, pa otkrije da će možda umrijeti, a možda i neće, ali život mu se u svakom slučaju mora zauvijek promijeniti."

Nakon trenutka tišine, progovorila je Afrodita:

"To tebe smeta? To što si novi Tragač, a posao je težak, ili te ipak smeta to što moraš odgodit Hollywood na četiri godine, a dotad će se sigurno pojaviti 'novi Brad Pitt'?"

Naglo sam se okrenula prema njoj.

"Bio je Jackov cimer! Sjećaš se ti kako je to kad izgubiš cimera?" Vidjela sam da joj se izraz lica mijenja i smekšava, ali samo sam odmahнула glavom. "Ne. Idite ti i Darius dalje. Doći ću za vama."

Kad je Afrodita nastavila oklijevati, obratila sam se izravno njezinu Ratniku.

"Zapovijedam ti kao tvoja Nadsvećenica. Želim biti nasamo s Erikom. Povedi Afroditu i pričekajte me kod Jackove lomače."

Darius nije više oklijevao ni trenutka. Svečano mi se naklonio, pa primio Afroditu za lakat i doslovce je odvuкао odande. Duboko sam uzdahnula i sjela na klupu pokraj Erika.

"Ispričavam se zbog toga. Afrodita je dobronamjerna, ali kako bi to Stevie Rae rekla, katkad nije baš draga."

Erik je frknuo.

"Ne moraš mi to objašnjavati. Nas dvoje smo nekad bili skupa, sjećaš se?"

"Sjećam se", tiho sam rekla. Zatim sam dodala: "Nekad smo i nas dvoje bili skupa."

"Aha", rekao je. "Mislio sam da te volim."

"Mislila sam da i ja volim tebe." Pogledao me.

"Prevarili smo se?"

I ja sam njega pogledala. Stvarno sam ga pogledala. Božice, bio je seksi, skroz u stilu Supermana/Clarka Kenta. Visok, tamnokos, plavook i mišićav. Ali bilo je u njemu još nečega. Da, bio je dominantan i nabusit, ali znala sam da se u njemu krije jako, jako dobar dečko. Samo što ja nisam prava djevojka za tog dečka.

"Da, prevarili smo se, ali to je u redu. Nedavno sam se podsjetila da je u redu ne biti savršen, pogotovo ako znaš učiti iz svojih grešaka. Daj da naučimo iz naših, može? Mislim da bismo ionako bili bolji kao prijatelji."

Kutovi prekrasnih usana pomaknuli su mu se uvis.

"Mislim da si možda u pravu."

"K tome," dodala sam, bubnuvši ga ramenom, "među prijateljima nemam dovoljno strejt zgodnih frajera."

"Ja sam ti dovoljno strejt. Hoću reći, stvarno sam strejt, a k tome sam, kao što kažeš, zgodan."

"Nego što da jesi", rekla sam. Zatim sam mu pružila ruku. "Prijatelji«

"Prijatelji." Erik mi je primio ruku, a onda se, sa šeretskim smiješkom, elegantno spustio s klupe i kleknuo na jedno koljeno. "Moja gospo, daj da uvijek budemo prijatelji."

"Oki doki", rekla sam, pomalo bez daha, jer, je li, koliko god da sam voljela Starka, Erik mi je bio izuzetno seksi, a uz to i izvanredan glumac. Naklonio se i poljubio me u ruku. Ne onako ljigavo, kao da mi se želi uvući u gaćice, nego baš staromodno i kavalirski. Klečeći i dalje, pogledao me i rekao:

"Tvoj noćasnji govor mora nam dati nadu i pomoći Damienu, jer mnogi od nas sada samo sasvim zbunjeno glavinjaju u teškoj bedari, a Damien se zaista ne drži dobro."

Srce mi se stisnulo.

"Znam."

"Dobro. Bez obzira na sve ostalo, vjerujem u tebe, Zoey."

Uzdahnula sam. Opet.

Osmjehnuo se, ustao i pridigao me sa sobom.

"Dopusti mi, zato, da te ispratim na ovaj pogreb."

Primila sam Erika pod ruku i zakoračila u budućnost koju nisam mogla ni zamisliti.

Prizor je bio frapantan, žalostan, nevjerojatan. Za razliku od prethodne prilike u kojoj je pogrebna lomača gorjela za jednu vampyricu u Kući Noći, ovaj put se okupila cijela škola. Početnici i vampyri postavili su se u golem krug oko stolu slične strukture podignute točno nasred školskog kruga. Još se moglo primijetiti osmuđenu travu koja je svjedočila da je ne tako davno vatra Božice na istom tom mjestu progutala tijelo Anastazije Lankford. Samo, škola tada nije došla tome posvjedočiti i iskazati joj poštovanje. Prevelikim je brojem njih ovladao Kalona, ili ih je naprosto bilo strah. Večeras je bilo drugačije. Kalonina je vlast sada bila slomljena, i Jacku su odlučili ukazati oprostaj od Ratnika.

Oči su mi pronašle Dragona Lankforda i prije nego što sam pogledala pogrebnu lomaču. Stajao je iza Jacka u sjeni najbližeg hrasta. Ali sjena mu nije prikrila bol. Vidjela sam kako mu suze šutke cure niz isklesano lice.

Božice, pomози Dragonu, glasila je moja prva noćasnja molitva. *On je tako dobar. Pomози mu da pronađe mir.*

Zatim sam pogledala u Jacka.

Od onog što sam vidjela, zgranula sam se i osmjehnula kroz suze. Kao što je običaj kod vampyrskih pogreba, bio je umotan od glave do pete u tradicionalni vampyrski pokrov, samo što je pokrovnina tkanina za Jacka bila purpurna. Supersjajna. Superkričava. Superpurpurna.

"Stvarno je to učinila." Erikov potreseni glas začuo se iza mene. "Znao sam da mu je purpurna najdraža boja, pa sam otišao u The Dolphin na Utica Squareu i kupio purpurne plahte. U velikom broju. Zatim sam rekao Safiri iz stacionara da umota Jacka u njih, samo što sam mislio da me neće stvarno poslušati."

Okrenula sam se prema Eriku, pridigla se na prste i poljubila ga u obraz. "Hvala ti. Jack bi se apsolutno oduševio zbog toga što si mu učinio. Bio si mu dobar prijatelj, Erik."

Kimnuo je i osmjehnuo se, ali nastavio je šutjeti, i opazila sam da opet plače. Prije nego što sam mu se stigla pridružiti i tako zaridati da me nitko ne bi više mogao smatrati bilo čijom Nadsvećenicom, pogledala sam u stranu i primijetila Damiena. Klečao je pred čelom Jackove lomače. Vojvotkinja je sjedila do njega, a njegov buc masti mačak Cammy žalobno mu se sklupčao između koljena. Stark je stajao uz Vojvotkinju i vidjela sam da je mazi i da u isti mah šapće nešto i ženki i Damienu. Stevie Rae se nalazila pokraj Starka, krajnje ojađena, i plakala je bez prekida. Afrodita je stajala Damienu s druge strane, s Dariusom tik iza sebe. Blizanke su joj se nalazile s lijeva. A s obje strane mojih najboljih prijatelja cijela se škola protezala u tihom, obzirnom krugu oko lomače. Mnogi početnici i vampovi, uključujući Lenobiju i većinu drugih profesora, držali su purpurne svijeće. Činilo mi se da od svih njih jedino Stark govori, ali čula sam jecanje mnogih.

Neferet nije bilo na vidiku.

"Možeš ti to", prišapnuo mi je Erik.

"Kako?" Jedva da sam izgovorila tu riječ.

"Onako kako ti to uvijek radiš, uz pomoć Nyx", rekao je.

"Molim te, Nyx, pomози mi. Ne mogu ovo sama izvesti", prošaptala sam naglas. A onda se profesorica Missal našla uz mene i pomogla mi da krenem dalje. I tako sam, krećući se koracima koji su, kako sam se nadala, odražavali samopouzdanje jedne prave, zrele Nadsvećenice, otišla ravno do Damiena.

Stark me prvi ugledao. Kad su nam se pogledi susreli, nisam u njegovim očima primijetila ni tračka ljubomore ili bijesa, premda sam znala da Erik hoda odmah iza mene. Moj Ratnik, moj Čuvar, moj ljubavnik, stao je u stranu i formalno mi se naklonio.

"Sretan susret, Nadsvećenice." Glas mu je odjeknuo školskim krugom. Svi su se okrenuli prema meni i učinilo mi se da se cijela Kuća Noći naklonila kao jedno, priznavajući me time za svoju Nadsvećenicu.

To je u meni stvorilo osjećaj kakav nikad dotad nisam imala. Profesori, stotinama godina stari vampyri, kao i najmlađi početnici, svi su se ugledali u mene, u vjerovanju, u povjerenju. Bilo je stravično koliko i moćno.

Nikad ne zaboravi ovaj osjećaj, pjevno mi je kazao glas Božice u svijest i Istinska Nadsvećenica ponizna je koliko i ponosita, i nikad ne zaboravlja odgovornost koju vodstvo sa sobom nosi.

Zastala sam pred Damienom i naklonila mu se, šake stisnute nad srcem.

"Sretan susret, Damien."

A zatim sam, ne hajući za to što kršim tekst u vampyrskom pogrebnom bontonu koji sam pročitala u avionu, primila Damiena za ruke i povukla ga u stojeći stav. Privukla sam ga u zagrljaj i ponovila:

"Sretan susret, Damien."

Jedanput je zajecao. Tijelo mu je bilo ukočeno i kretao se polako, kao da se boji da se ne slomi u bezbroj komadića, ali čvrsto mi je uzvratio zagrljaj. Prije nego što sam se odmaknula od njega sklopila sam oči, usredotočila se i prošaptala:

"Zraku, dođi svome Damieniu. Ispuni ga lakoćom i nadom, i pomozmi mu da prebrodi ovu noć." Zrak je smjesta odgovorio. Podigao mi je kosu i obujmio Damiena i mene. Začula sam kako on oštro udiše, a kad je ispustio dah, dio te užasne ukočenosti napustio je njegovo tijelo. Odmaknula sam se i pogledala ga u žalosne oči. "Volim te, Damien."

"Volim i ja tebe, Zoey. Samo nastavi." Kimnuo je prema Jackovu tijelu, uvijenom u purpur. "Postupi kako moraš. Ionako znam da Jack zapravo nije tu." Zastao je, progutao jecaj i zatim dodao: "Znaš, bilo bi mu drago da zna da si mu to ti učinila."

Umjesto da briznem u plač i padnem na zemlju sva raspekmežena kao što mi je došlo, okrenula sam se prema lomači i Kući Noći. Duboko sam dvaput udahnula, pa izdahnula, te s trećim udisajem prošaptala:

"Duše, dođi mi. Podari glasnoću mojem glasu, tako da ga svi čuju." Element za koji imam najprisniji afinitet ispunio me i ojačao. Kad sam progovorila, glas mi je zazvučao poput svjetionika same Božice, i odjeknuo je zvukom i duhom po školskom krugu.

"Jack nije tu. Svjesno svi to razumijemo. Damien mi je to upravo rekao, ali noćas bih htjela da svi to shvatite." Osjećala sam poglede svih na sebi, i polako i razgovijetno izgovorila riječi s dodirom Božice koje su mi padale na pamet. "Bila sam na Onom Svijetu i obećavam vam da je onako prekrasan i čudesan i stvaran koliko to vaša srca žele vjerovati. Jack je tamo, On nimalo ne osjeća bol. Nije ni tužan, ni zabrinut, ni prestrašen. On je uz Nyx, na njezinim livadama i u lugovima." Zastala sam i osmjehnula so kroz ozarenost suza. "Vjerojatno se sad prpošno veseli po tim livadama i lugovima." Začula sam Damienov iznenađeni hihot, koji je popratilo i nekoliko početnika. "Susreće poznate prijatelje, poput moga Heatha, i po svoj prilici mahnito sve ukrašava." Afrodita se frktavo nasmijala, a Erik se zahihotao. "Sad ne možemo biti s njim." Pogledala sam Damiena. "To je teško. Znam da je teško. Ali možemo biti sigurni da ćemo ga opet vidjeti, u ovom, ili idućem životu. A tad vam obećavam da će, tko god mi bili i gdje god mi bili, jedno u našem duhu, našoj suštini,

ostati isto: ljubav. Naša ljubav živi dalje i istrajat će zauvijek. I znam da to obećanje dolazi izravno od Božice."

Stark mi je pružio dug drveni štap koji je na suprotnom kraju bio omotan nečim ljepljivim. Primila sam ga, ali prije nego što sam pristupila lomači, pogledom sam pronašla Shaunee.

"Hoćeš li mi pomoći?" upitala sam je.

Obrisala je suze, okrenula se na jug, podigla ruke i glasom pojačanim ljubavlju i gubitkom zazvala:

"Vatro! Dođi mi!" Ruke koje je podigla iznad glave zasjele su kada je Shaunee, zajedno sa mnom, prišla čelu goleme hrpe drva za potpalu na kojoj je ležalo Jackovo tijelo.

"Jack Swift, bio si drag, izuzetan dečko. Uvijek ću te voljeti kao brata i prijatelja. Do našeg idućeg susreta, sretan susret, sretan rastanak i sretan ponovni susret."

Kad sam prinijela vrh svoje baklje lomači, Shaunee je u nju bacila svoj element i smještaje zapalila s nezemaljskim sjajem, punim žutih i purpurnih odsjaja.

Upravo sam se okrenula prema Shaunee i zaustila zahvaliti njoj i njezinu elementu kad je glas Neferet proparao noć.

"Zoey Redbird! Početnička Nadsvećenice! Tražim od tebe da mi budeš svjedok!"

Dvadeset prvo poglavlje

ZOEY

Nisam je morala dugo tražiti pogledom. Neferet je stajala na stubištu Hrama Nyx, meni slijeva. Kad su se svi okrenuli kako bi zurili u nju i sašaptavali se, osjetila sam kako mi Stark staje uz bok, ne bi li se u jednom jedinom hitrom pokretu mogao postaviti između Neferet i mene, Bila sam svjesna i toga da se Stevie Rae premjestila. Odjednom se našla uz moj drugi bok, a krajičkom oka primijetila sam i Blizanke, pa čak i Damiena. Moj krug prijatelja postavio se oko mene, šutke mi dajući do znanja da će mi čuvati leđa.

Kad je Neferet krenula prema meni, automatski sam se počela usredotočivati. Pomislila sam:

Očito je totalno, potpuno sišla s uma kad me zamolila da predvodim pogreb, a onda me krenula napasti pred cijelom školom. Samo, nije mi bilo zapravo bitno je li sišla s uma ili ne. Bila je zla i opasna i krenula je na mene, a ja Nisam Mislila Bježati.

Zato su me riječi koje je zatim izgovorila šokirale gotovo u istoj mjeri kao i ono što je krenula raditi.

"Počuj me, Zoey Redbird, Početnička Nadsvećenice, i posvjedoči. Naudila sam i Nyx i tebi i ovoj Kući Noći."

Glas joj je bio snažan i bistar i lijep, i činilo se da stvara glazbu u zraku oko nje. U ritmu koji je tako stvarala, Neferet je počela skidati odjeću sa sebe.

To je trebalo biti nelagodno ili neprimjereno ili erotično, ali nije bilo ništa od toga. Bilo je jednostavno lijepo.

"Lagala sam i tebi i svojoj Božici." Svukla je bluzu i pustila je da odleprša iza nje poput latice što pada s ruže. "Obmanjivala sam i tebe i svoju Božicu oko svojih pravih nakana." Odmotala je crnu svilenu suknju sa sebe i iskoračila iz nje kao iz lokve tamne vode. Ostavši tako sasvim gola, pošla je ravno prema meni. Purpurni i žuti plamenovi Jackove lomače stvarali su odsjaje na njezinoj puti, tako da je izgledalo kao da i ona gori, samo što ne izgara. Kad je stigla do mene, pala je na koljena, zabacila glavu i raširila ruke, te rekla: "Što je najgore, dopustila sam jednom muškarcu da me zavede s Puta moje Božice i njezine ljubavi. I sada stojim ovdje, obnažena pred tobom, pred našom Kućom Noći, i pred Nyx, i molim oprost za svoja nedjela, jer shvaćam da više ni trenutka ne mogu živjeti u ovoj užasnoj laži."

Kad je izrekla što je htjela, pognula je glavu i spustila ruke. I onda se formalno, s poštovanjem, Neferet duboko poklonila meni.

U potpunoj tišini koja je nastala nakon njezine izjave glavom mi je zujala kakofonija proturječnih misli: Ona se pretvara, da bar nije, zbog nje su Heath i Jack mrtvi, ona je majstorica manipuliranja. Nastojeći smisliti što da sad kažem, što da sad učinim, obazrela sam se, bespomoćno, tražeći neki naputak. Blizanke i Damien blejali su u Neferet, zgranuti do kraja. Osvrnula sam se prema Afroditi. I ona je buljila u Neferet, samo što joj se na licu vidjelo neprikriveno gađenje. I Stevie Rae i Stark gledali su u mene. Posve blago, bez ijedne riječi, Stark je kratko odmahnuo glavom: *ne*. Prešla sam pogledom na Stevie Rae, koja mi je bezglasno kazala: *laže*. Jedva se usuđujući disati, promotrila sam krug sastavljen od pripadnika Kuće Noći. Neki su upitno, u iščekivanju gledali u mene, ali većinom su sa strahopoštovanjem zjakali u Neferet, otvoreno jecajući s jasnom mješavinom sreće i olakšanja.

U tom trenutku, jedna mi se misao iskristalizirala i poput bodeža prosjekla sve ostale u mojoj glavi: *Ako ne prihvatim njezinu ispriku, škola će se okrenuti protiv mene. Ispast ću osvetoljubiva klinka, a Neferet upravo to i želi.*

Nisam imala druge. Mogla sam samo reagirati u nadi da moji prijatelji imaju dovoljno povjerenja u mene da znaju kako mogu razabrati razliku između istine i manipuliranja.

"Stark, daj mi svoju košulju", brzo sam rekla.

Nije oklijevao. Otkopčao ju je, svukao i pružio je meni.

Pripazivši na to da mi moć duha i dalje nosi glas, kazala sam joj:

"Neferet, opraštam ti u svoje ime. Nikad nisam željela da budemo neprijateljice." Podigla je glavu i pogledala me; zelene su joj oči bile sasvim nedužne.

"Zoey, ja..." započela je.

Upala sam joj u riječ, ušutkavši njezin milozvučni glas.

"Ali mogu govoriti samo u svoje ime. Ispriku Božice morat ćeš zatražiti od nje same. Nyx poznaje tvoje srce i dušu, pa ćeš ondje pronaći i njezin odgovor."

"Onda ga već imam, i srce i duša od njega mi se raduju. I hvala ti, Zoey Redbird, i hvala ti, Kućo Noći!"

Svud po krugu začulo se mrmorenje:

"Hvala Božici!" i

"Blagoslovljena bila!"

Usiljeno sam se osmjehnula kad sam se prignula i ogrnula je Starkovom košuljom.

"Molim te, ustani. Ne bi smjela klečati preda mnom."

Neferet se graciozno uspravila, provukla ruke kroz Starkovu košulju i pažljivo je zakopčala. Zatim se obratila Damienu.

"Sretan susret, Damien. Mogu li dobiti tvoje dopuštenje da Božici uputim svoju osobnu molitvu za Jackov duh?"

Damien ništa nije rekao. Samo je kimnuo, a kroz tugu i žalost na njegovu licu nisam mogla razabrati je li on povjerovao u predstavu Neferet ili nije, Ona je nastavila savršeno igrati svoju ulogu.

"Hvala ti." Neferet je pristupila bliže Jackovoj buktećoj lomači, zabacila glavu i podigla ruke. Za razliku od mene, nije pojačala glas. Umjesto toga, progovorila je tako tiho da je nitko od nas nije čuo. Zadigla je glavu baš tako da je ja savršeno vidim. Izraz joj je bio spokojan i iskren, i upitala sam se kako je moguće da biće za koje sam tako sigurna da je iznutra krajnje pokvareno ima tako prekrasnu vanjštinu.

Mislim da sam upravo zato što sam je tako pažljivo promatrala, ne bih li joj pronašla neku slabu točku u oklopu, uspjela vidjeti sve što se zatim dogodilo.

Neferet je promijenila izraz lica. Nije spustila glavu, ali bilo je očito, bar meni, da je opazila nešto iznad nas.

Zatim sam začula taj šum. Bio mi je odnekud poznat. Nisam ga smjesta prepoznala, premda su mi se ruke naježile od njega. Samo, nisam podigla glavu. Nastavila sam promatrati Neferet. To što je primijetila bilo joj je iritantno, i zabrinulo ju je. Nije promijenila držanje, niti je prestala izgovarati svoju "molitvu", ali oči su joj ipak počele zvjerati unaokolo, kao da provjerava je li itko drugi opazio to što je vidjela. Zažmirila sam u nadi da će to izgledati kao da se molim, meditiram, usredotočujem, u svakom slučaju, kao da ne promatram nju. Pričekala sam nekoliko sekundi, a onda sam polako otvorila oči.

Neferet svakako nije gledala u mene. Buljila je u Stevie Rae, ali moja najbolja prijateljica nije bila toga svjesna. I Stevie Rae je bila previše obuzeta zjakanjem ravno uvis. Samo, njoj na licu nije bilo ni iziritiranosli ni brige, nego samo ozarenosti, kao da gleda u nešto što je ispunjava krajnjom srećom, krajnjom ljubavlju.

Zbunjeno sam opet pogledala u Neferet. I dalje je promatrala Stevie Rae, i izraz joj se ponovno promijenio. Opazila sam kako joj se oči šire, kao da je nešto shvatila, a onda joj je zadovoljstvo proželo lice, kao da je postala izuzetno sretna od onoga što je upravo dokučila.

Nisam uspijevala odmaknuti pogled s Neferet, ali automatski sam primila Starka za ruku, kao da znam da će mi cijeli svijet eksplodirati kad je Dragon Lankford uzviknuo poput bojne trublje koja će promijeniti sve.

"Nazovigavran iznad nas! Profesori, smjestite početnike u zaklon! Ratnici, uz mene!"

Vrijeme se tada počelo ubrzano kretati. Stark me gurnuo iza sebe i zagledao se uvis. Čula sam kako je opsovao i znala da je to sigurno zato što nije sa sobom ponio luk i strijele.

"Smjesta idi u Hram Nyx!" viknuo je Stark da ga se čuje kroz ciku i dreku oko nas, već me vodeći onamo.

Preko njegova sam ramena vidjela pandemonij koji je nastao. Neki su klinci vrištali; profesori su dovikivali svojim učenicima u nastojanju da ih primire; Ratnici iz reda Erebovih Sinova isukali su oružje, pripravnici za predstojeću bitku. Svi su bili u pokretu, izuzev Neferet i Stevie Rae.

Neferet je još stajala pokraj Jackove zapaljene lomače, još je sa smiješkom gledala u Stevie Rae. A Stevie Rae kao da se ukopala u mjestu. Gledala je uvis i odmahivala glavom lijevo-desno, lijevo-desno, i plakala je.

"Ne, čekaj", kazala sam Starku i provukla se oko njega, da me prestane gurati prema hramu. "Ne mogu otići. Stevie Rae je..."

"PADAJ S NEBA, GADNA ZVIJERI!"

Neferet me prekinula povikom. Podigla je ruke u zrak, istegnuvši prste kao da želi ščepati nešto u zraku.

"Vidiš ti to?" žurno me upitao Stark, zureći uvis.

"Što? Što da vidim?"

"Crne, ljepljive niti Mraka." Sav se užasnua. "Ona se služi njima. A to znači da laže koliko je teška kad kaže da je molila za oprost", smrknuo je rekao. "Ona svakako još uvijek šuruje s Mrakom."

A onda više nije bilo vremena da se išta više kaže jer je, s grozomornim krikom, jedan golemi nazovigavran pao s neba i strovalio se posred školskog kruga.

Smjesta sam ga prepoznala. Bio je to Rephaim, najdraži Kalonin sin.

"Ubij ga!" zapovjedila je Neferet.

Dragonu Lankfordu nije trebalo zapovijedati. Već je krenuo. Oštrica mu je bljesnula na plamenoj svjetlosti kad se okomio na nazovigavrana poput osvetničkog boga.

"Ne! Nemoj njega!" vrisnula je Stevie Rae i bacila se između Dragona i palog stvora. Držala je ispružene ruke, dlanova okrenutih prema van, i zeleno je blistala, kao da joj je tijelo odjednom obraslo fluorescentnom mahovinom. Dragon je udario u sjajnu zelenu prepreku i odbio se od nje kao da se zaletio u golemu gumenu loptu. To mi je u isti mah izgledalo i jezovito i fora.

"Ma, kvragu", promrsila sam, krenuvši već prema Stevie Rae. Slutili sam da ovo neće izaći na dobro. Da neće nimalo, nimalo izaći na dobro.

Stark me nije pokušao spriječiti. Samo mije rekao:

"Ostani blizu mene i izvan dosega te proklete ptičurine."

"Zašto štitiš to stvorenje, Stevie Rae? Zar si se urotila s njim?"

Neferet je stajala uz Dragona, koji je opet ustao i sad doslovce drhtao od napora potrebnog da se suzdrži da opet ne navali na Stevie Rae. Neferet je zvučala zbunjeno, ali oči su joj bljeskale žestinom, kao da je ona mačka, a Stevie Rae miš kojeg je ulovila u klopku.

Stevie Rae je zanemarila Neferet. Pogledala je Dragona i rekla:

"Nije došao nikome nautiti. Obećavam."

"Oslobodi me, Crvena." Nazovigavran je progovorio kad sam napokon stigla do Dragona i Neferet. I on je uspio ustati, što me iznenadilo, jer sam imala dojam da je svakako morao stradati pri padu. Zapravo, jedina naznaka bilo kakve ozljede na njemu bila je brazgotina na njegovu nelagodno čovjekolikom bicepsu koja mu je upravo počela krvariti. Polako je uzmicao od Stevie Rae, ali oko njih dvoje oblikovao se neobičan zelenkasli mjehur, što mu nije dopuštalo da se ozbiljnije udalji od nje.

"Neće ići, Rephaim. Ne mislim više lagat i pretvarat se." Stevie Rae je bacila pogled na Neferet i okupljene početnike i profesore, koji su prestali bježati i sada su samo buljili u nju, vidno zgroženi i užasnuti. A onda je Stevie Rae stisnula vilicu, podigla bradu i opet pogledala u nazovigavrana. "Nisam ja tako dobra glumica. Nikad ne bih ni htjela postat tako dobra glumica."

"Nemoj, molim te."

Glas nazovigavrana me šokirao. Ne zato što je zvučao ljudski. Već sam ga prije imala priliku čuti i znala sam da, dok ne sikće od bijesa, može govoriti poput čovjeka. Ne, šokirao me ton njegova glasa. Zvučao je prestrašeno i vrlo, vrlo tužno.

"Već jesam", kazala mu je Stevie Rae.

I tada sam napokon uspjela progovoriti.

"Za ime svega, što je sad ovo, Stevie Rae?"

"Oprosti, Z. Htjela sam ti to kazati. Stvarno, stvarno sam htjela. Samo nisam znala kako." Stevie Rae me očima preklinjala da shvatim.

"Što nisi znala kako mi kazati?"

Zatim me lupilo shvaćanje, miris krvi nazovigavrana. S naletom užasa prepoznala sam tu aromu. Stevie Rae je prije odisala njome, i shvatila sam o čemu to ona govori, što mi je to pokušavala kazati.

"Utisnula si se s tim stvorenjem." Pomislila sam te riječi, ali Neferet je bila ta koja ih je naglas izgovorila.

"O, Božice, ne, Stevie Rae", rekla sam kroz sasvim hladne i utrnule usne. U nevjerici sam samo odmahivala glavom tamo-amo, kao da bih poricanjem mogla natjerati cijelu tu moru da nestane.

"Kako?" Riječi kao da su se otele Dragonu iz njedara.

"Nije ona bila kriva", rekao je nazovigavran. "Ja sam odgovoran."

"Ne obraćaj mi se, čudovište." Dragon je zvučao smrtonosno.

Crvenkasti pogled nazovigavrana prešao je s nastavnika mačevanja na mene.

"Ne krivi je, Zoey Redbird."

"Zašto se meni obraćaš?" proderala sam se na njega. Odmahujući glavom i dalje, pogledala sam Stevie Rae. "Kako si mogla to dopustiti?" upitala sam je, a onda sam si zagrizla jezik, jer sam shvatila u kojoj sam mjeri odjednom zazvučala kao moja majka.

"Bog te mazo. Znala sam da se s tobom zbiva nešto munjeno, Stevie Rae, ali nisam imala blage da je stvar poremećena u ovolkim razmjerima", rekla je Afrodita, prilazeći mi straga.

"Trebala sam nešto reć", kazala je Kramisha, stojeći nekoliko koraka dalje

pokraj Blizanki i Damiena, koji su svi zajedno prelazili pogledima punim nevjerice sa Stevie Rae na nazovigavrana i natrag. "Znala sam da su te pjesme o čudovištu i tebi skroz loše. Samo nisam znala da su doslovno točne."

"Zbog saveza između njih dvoje Mrak je već okaljao našu školu", ozbiljno je izjavila Neferet. "Ovo stvorenje jamačno je prouzročilo Jackovu smrt."

"Ne pričaj koješta!" rekla je Stevie Rae. "Ti si ubila Jacka i time dala žrtvu Mraku zato što ti je on dao vlast nad Kaloninom dušom. Ti to znaš. Ja to znam. I Rephaim to zna. Zbog toga je on bio tamo gore, da te nadzire izdaleka. Htio se pobrinut za to da noćas ne izvedeš ništa pretjerano grozno."

Dok sam gledala kako Stevie Rae prkosi Neferet, prepoznala sam snagu i beznade svoje najbolje prijateljice, jer sam i jedno i drugo osjetila u prilikama kad sam se i sama suprotstavljala Neferet, naročito u vrijeme kad sam joj prkosila sama, a puna škola vampova i početnika nije imala blage veze da ona nije krajnje savršena.

"U cijelosti ju je izopačio", rekla je Neferet mnoštvu koje se opet okupljalo. "Trebalo ih oboje smjesta uništiti."

Utroba mi se stisnula i, s onom sigurnošću koju bih osjetila samo u trenucima kad me vodi Božica, znala sam da moram nešto poduzeti.

"Okej, sad bi bilo dosta." Dok se Stark nespokojno meškoltio meni uz bok i netremice držao pticolikog na oku, prišla sam bliže Stevie Rae. "Sigurno znaš kako loše ovo izgleda."

"Da, znam."

"I stvarno si se utisnula s njim?"

"Da, jesam", čvrsto je rekla.

"Je li te napao, ili nešto takvo?" upitala sam je, nastojeći nekako to shvatiti.

"Ne, Z, upravo suprotno. Spasio mi je život. Dvaput."

"Naravno da je. Urotila si se s tim stvorenjem i stupila u savez s Mrakom!" Neferet se okrenula i obratila nazočnim početnicima i vampyrima.

Zeleni sjaj oko Stevie Rae pojačao se, kao i njezin glas.

"Rephaim me spasio od Mraka. Zbog njega sam preživjela svoje slučajno prizivanje bijelog bika. I da nikad nisi zaboravila da ja dobro vidim što ti to radiš, makar većina ovih naših to ne uviđa. Ja vidim pipke Mraka koji slušaju tvoje zapovijedi."

"Zvuči kao da vrlo dobro poznaješ tu temu", rekla je Neferet.

"Jasna stvar da je poznam", ljutito je rekla Stevie Rae. "Prije nego što se Afrodita žrtvovala, bila sam puna Mraka. Uvijek ću ga poznavat; baš kao što ću se uvijek odlučivat za Svjetlo umjesto njega."

"Zaista?" Neferet se samodopadno osmjehnula. "Na isti si se način odlučila i za ovo stvorenje? Ti si se to odlučila za Svjetlo? Nazovigavrani su stvoreni u bijesu i nasilju i mržnji. Žive za smrt i razaranje. Ovaj ovdje ubio je Anastaziju Lankford. Kako si to mogla pobrkati sa Svjetlom i Putem Božice?"

"Bio sam pogrešan." Rephaim to nije rekao Neferet. Gledao je ravno u Stevie Rae. "Bio sam pogrešan prije nego što sam tebe upoznao. Zatim si me ti pronašla i izvukla iz mračnog mjesta." Zadržala sam dah kad je nazovigavran polako, nježno dodirnuo obraz Stevie Rae da joj obriše suzu. "Pokazala si mi dobrotu, i ja sam nakratko opazio sreću. Meni je to dovoljno. Otpusti me, Stevie Rae, Crvena moja. Pusti ih da mi se osvete. Možda se Nyx smiluje mojem duhu i dopusti mi ulazak u njezin predio, gdje ću te jednog dana vidjeti opet."

Stevie Rae je odmahнула glavom.

"Ne. Ne mogu. Ne želim. Ako sam ja tvoja, onda si i ti moj. Ne mislim te pustiti da stradaš bez borbe."

"Ti to hoćeš reći da si se spremna boriti za njega protiv svojih prijatelja?" viknula sam na nju, osjećajući da se sve nepovratno otima kontroli.

Stevie Rae me smireno pogledala. Ugledala sam joj odgovor u očima prije nego što je progovorila tužnim, ali čvrstim glasom.

"Budem li morala, borit ću se." A onda je rekla jednu stvar, jedinu stvar, koja je napokon dala smisao cijeloj toj suludosti, i koja mi je sve promijenila. "Zoey, ti si se bila spremna boriti protiv bilo koga da bi mene zaštitila dok sam bila puna Mraka, čak i kad nisi mogla bit sigurna da ću ikad više opet biti svoja. On se već Promijenio, Z. On je okrenuo leđa Mraku. I kako da ja sada učinim išta manje za njega?"

"Taj stvor je ubio moju partnericu!" zaurlao je Dragon.

"Zbog toga, i zbog nebrojenih drugih zlodjela, mora umrijeti", rekla je Neferet. "Stevie Rae, odlučiš li se postaviti uz ovo stvorenje, time ćeš se postaviti protiv Kuće Noći, i zaslužiti ćeš kaznu zajedno s njim."

"Okej, ne. Samo malo", rekla sam. "Ima situacija koje nisu samo crno-bijele, i tada postoji više od jednog točnog odgovora. Dragon, znam da je tebi ovo strahovito teško, ali dajte da svi samo malo uzmemo daha i smirimo se na trenutak. Ne mislite valjda ozbiljno kad kažete da treba ubiti Stevie Rae."

"Ako je stala na stranu Mraka, onda zaslužuje jednaku kaznu kao i to stvorenje", rekla je Neferet.

"Joj, daj, molim te. Upravo si priznala da si ti stajala na strani Mraka, a Zoey ti je to oprostila", rekla joj je Afrodita. "Ne kažem da mi je okej cijela ova bizarija između ptičkića i Stevie Rae, al kako tebi može biti okej da sama dobiješ oprost, a nije ti okej da ga dobiju njih dvoje?"

"Tako što ja više nisam pod utjecajem Mraka, utjelovljenog u ocu ovog stvorenja", spremno je rekla Neferet. "Nisam više u savezu s njim. Upitajmo stvorenje može li i ono to reći." Pogledala je u nazovigavrana. "Rephaim, jesi li spreman prisegnuti da više nisi sin svojega oca? Da nisi više u savezu s njime?"

Ovaj put je Rephaim zaista izravno odgovorio Neferet.

"Samo me otac može otpustiti iz svoje službe."

Primijetila sam likovanje na licu Neferet.

"A jesi li zamolio Kalonu da ti podari takvu slobodu?"

"Nisam." Rephaim je prešao pogledom s Neferet na Stevie Rae. "Molim te, shvati me."

"Shvaćam te. Dajem ti riječ, shvaćam te", kazala mu je. Zatim se proderala na Neferet. "Nije zamolio Kalonu da ga oslobodi zato što ne želi izdat svog tatu!"

"Njegovi razlozi za odabir Mraka nisu bitni", rekla je Neferet.

"Zapravo, meni se čini da jesu", rekla sam. "I još nešto, mi tu govorimo o Kaloni kao da je on ovdje. Zar on ne bi trebao biti prognan iz tvoje blizine?"

Neferet je uprla hladne zelene oči u mene.

"Taj besmrtnik više nije n mojoj blizini."

"Ali zvuči kao da je ovdje, u Tulsi. Ako je prognan, kako to da je ovdje? Eh, Rephaim." Jezik mi se zapleo na njegovo ime. Bilo mi je krajnje čudno osloviti to strašno stvorenje kao običnog dečka. "Je li tvoj tata u Tulsi?"

"N-ne mogu govoriti o svojem ocu", nevoljko je rekao nazovigavran.

"Ne tražim te da kažeš išta ružno, pa čak ni da nam kažeš gdje se on točno nalazi", rekla sam mu.

Iznenadilo me kad sam razabrala ojađenost u njegovim crvenkaslim očima.

"Žao mi je. Ne mogu."

"Vidite! On ne želi ništa reći protiv Kalone; on se ne želi usprotiviti Kaloni", začuo se povik Neferet. "A budući da je nazovigavran ovdje, znamo da je Kalona ili već stigao u Tulsu, ili je na putu ovamo. I zato, kad on napadne ovu školu, kao što svakako hoće, ti ćeš ponovno stati uz njega u borbi protiv nas."

Rephaim je upro svoje zagasitocrvene oči u Stevie Rae. Glasom punini beznađa rekao je:

"Neću ti nauditi, ali on je ipak moj otac, pa..."

Neferet ga je prekinula.

"Dragon Lankford, kao Nadsvećenica ove Kuće Noći zapovijedam ti da je zaštitiš. Ubij ovog pokvarenog nazovigavrana i sve koji odluče stati na njegovu stranu."

Vidjela sam kako Neferet podiže ruku i trza zapešćem prema Stevie Rae. Zeleni sjajni mjehur koji je dotad okruživao nju i nazovigavrana zadržao je, a Stevie Rae je prostenjala. Lice joj je sasvim probljedjelo, i uhvatila se rukom za trbuh kao da će joj pozliti.

"Stevie Rae?" Krenula sam prema njoj, ali Stark me šcepao za ruku i zadržao.

"Neferet se služi Mrakom", rekao mi je. "Ne možeš stati između nje i Stevie Rae, on će te sasjeći."

"Mrakom?" Neferet je zvučala nabreklo od moći. "Ne služim se ja Mrakom. Služim se pravičnom osvetom jedne božice. Samo mi je to moglo omogućiti da slomim ovu prepreku. Sada, Dragon! Pokaži ovom stvorenju kakve se posljedice snose zbog ustajanja protiv moje Kuće Noći!"

Stevie Rae je opet prostenjala i srušila se na koljena. Zelenog sjaja je nestalo. Rephaim je stajao pognut nad Stevie Rae, tako da su mu leđa ostala potpuno otvorena i izložena udarcu Dragonova mača.

Podigla sam ruku za koju me Stark nije držao, samo, što sam mogla? Napasti Dragona? Da spasim istog onog nazovigavrana koji je ubio njegovu partnericu? Ostala sam skamenjena. Nisam namjeravala dopustiti da Dragon naudi Stevie Rae, ali on nije napao nju, on je napao našeg neprijatelja, neprijatelja s kojim se moja najbolja prijateljica Utisnula. Bilo mi je kao da gledam jedan od onih koljačkih hororaca i samo čekam da počne sve to klanje i čerečenje i odurno mesarenje, osim što je ovo bilo stvarno.

A onda se začuo moćan huk, poput usmjerenog naleta bure, i Kalona se spustio s neba, prizemljivši između svog sina i Dragona. U ruci je držao ono užasno crno koplje, isto ono koje je materijalizirao na Onom Svijetu, i njime je odbio udarac nastavnika mačevanja takvom silinom da je oborio Dragona na koljena.

Nato su Erebovi Sinovi skočili u borbu. Više od tucet njih pohitalo je u obranu svog majstora mačevanja. Kalona se od brzine kretanja pretvorio u smrtonosnu mrlju, ali čak je i on teško uspijevao izlaziti nakraj s toliko Ratnika u isti mah.

"Rephaim! Sine!" pozvao gaje Kalona. "Dođi mi! Obrani me!"

Dvadeset drugo poglavlje

STEVIE RAE

"Ne smiješ nikoga ubiti!" kriknula je Stevie Rae kad je Rephaim uzeo s tla mač jednog palog Erebova Sina.

Pogledao ju je i prošaptao:

"Prisili Kalonu da se usprotivi željama Neferet. To ti je jedini način da ovo okončaš." Zatim je otrčao udovoljiti nalogu svojeg oca.

Da prisilim Kalonu da se usprotivi Neferet? Kako to Rephaim misli? Zar nije Kalona pod njezinom vlašću? Stevie Rae je s mukom pokušavala ustati, ali one užasne crne niti ne samo da su joj prosjekle štit sazdan od elementa zemlje, već su je i iscrpile. Osjetila je slabost, zavrtjelo joj se u glavi i dobila je potrebu da povrati sve iz sebe.

Zatim se Zoey našla uz nju, u čučnju, a Stark je čuvarski stao pred njih dvije, postavivši se između njih i krvave bitke koja se zapodjenula između Erebovih Sinova s jedne, te Kalone i Rephaima s druge strane. Stevie Rae je podigla glavu taman na vrijeme da vidi kako mu se divovski mač stvara u ruci. Sčepala je Zoey za zapešće.

"Ne daj Starku da naudi Rephaimu!" usrdno je Stevie Rae zamolila svoju najbolju prijateljicu. "Molim te", kazala joj je. "Molim te, vjeruj mi."

Zoey je kratko kimnula, a onda pozvala svojeg ratnika.

"Nemoj nauditi Rephaimu."

Stark je okrenuo glavu, premda nije odvojio pogled od bitke.

"Budi sigurna da ću mu nauditi ako te napadne", otpovrnuo je.

"Neće", rekla je Stevie Rae.

"Ne bih se kladila u to", rekla je Afrodita, pritrčavši njima dvjema, dok se Darius, isukavši svoj mač, pridružio Starku, a time i preprieci između opasnosti i njihovih svećenica. "Seljanko, ovaj put si veličanstveno zajebala sve skupa."

"Mrzim se složiti s Afrodajkom", rekla je Erin.

"Stvarno to mrzim, al se moram i ja", rekla je Shaunee.

Sav smožden, Damien je kleknuo s druge strane Stevie Rae.

"Možemo slobodno vikati na Stevie Rae kasnije. Dajte da sada samo smislimo kako da je izvučemo iz ove nevolje", rekao je.

"Ne shvaćaš", kazala mu je Stevie Rae, dok su joj suze navirale na oči.

"Ne želim se izvuć, a jedina je nevolja to što ste svi vi ovako saznali za to, umjesto da vam na miru kažem za Rephaima."

Damien je samo gledao u nju, jako dugo, kako joj se činilo, prije nego što je odgovorio:

"A tako, shvaćam. Zaista shvaćam, jer sam saznao mnogo o ljubavi prije nego što sam je izgubio."

Prije nego što je Stevie Rae stigla išta više dodati, bolan krik jednog Ratnika iz reda Erebovih Sinova svima im je privukao poglede. Kalona ga je upravo ubo mačem u mesnati dio bedra, i mladi je Ratnik pao, ali čim se srušio drugi ga je Ratnik izvukao odande, a treći je zauzeo njegovo mjesto, zatvarajući procjep u smrtonosnom krugu oko krilatih bića.

Borili su se okrenuti leđima o leđa. Stevie Rae je došlo da se sklopča i umre dok je gledala kako ih Ratnici Kuće Noći uzastopce pritišću napadima. Posve izjednačeni, posve usklađeni, Kalona i Rephaim jedan su drugome upotpunjavali kretnje. Djelićem mozga Stevie Rae je znala cijeliti ljepotu pogubnog plesa koji se vodio između Ratnika i krilatih bića, u borbi je bilo zadivljujuće gracioznosti i sklada. Ali pretežitim je dijelom mozga samo željela punim plućima doviknuti Rephaimu:

Bježi! Odleti! Odlazi odavde! Spašavaj sebe!

Jedan je Ratnik nasrnuo na Rephaima, koji je u posljednji čas parirao udarcu. Onako sasvim zgroženoj i ustrašenoj i gotovo posve poraženoj užasnom neizvjesnošću o tome što će biti s njih oboje, Stevie Rae je trebalo više vremena nego što je bilo nužno da zaista primijeti što Rephaim radi, ili, točnije, što ne radi. A kad je to napokon uočila, Stevie Rae je osjetila slatko buđenje nade.

"Zoey", zgrabila je prijateljicu za ruku, ne želeći odvratiti pogled od bitke.

"Promatraj Rephaima. On ne napada. On nikoga ne želi ozlijediti. Samo brani sebe."

Zoey je zastala, promotrila, pa rekla.

"Imaš pravo. Stevie Rae, imaš pravo! On ne napada."

Stevie Rae je osjetila takav ponos prema Rephaimu da su je prsa zaboljela, kao da joj srce tuče prejako da bi joj ostalo unutar grudnog koša. Ratnici su nastavili napadati s brutalnom, ubilačkom namjerom. Kalona ih je nastavio ranjavati, sakatiti, pa čak i ubijati. Rephaim je i dalje samo branio sebe, zaustavljao je udarce, izvodio finte i nasrtaje, ali nije povrijedio ni jednog jedinog Ratnika između svih koji su ga odreda tako očigledno željeli ubiti.

"Ona ima pravo", rekao je Darius. "Nazovigavran isključivo brani sebe."

"Pritisnite ih! Ubijte ih!" vikala je Neferet.

Stevie Rae je uspjela odmaknuti pogled od Rephaima dovoljno dugo da baci pogled na nju. Neferet je izgledala nabreklo od moći dok je uživala u

nasilju i razaranju koje se odvijalo pred njom. Kako to da nitko drugi ne primjećuje taj užasni Mrak što pulsira i uzbuđeno gmiže oko nje, obavija joj se oko nogu, miluje joj tijelo i hrani se njezinom snagom dok se, sa svoje strane, Neferet hrani svim tim ubijanjem i uništavanjem oko sebe? Predvođeni osvete željnim Dragonom Lankfordom, Ratnici iz reda Erebovih Sinova udvostručili su napad.

"Moram to zaustaviti", kazala je Stevie Rae, prije sebi u bradu nego ostalima. "Prije nego što stvar ode predaleko, pa on neće imat druge doli da nekog ubije, moram to zaustaviti."

"Ne možeš to zaustaviti", tiho je rekla Zoey. "Mislim da je Neferet cijelo vrijeme planirala da će se dogoditi nešto slično ovome. Kalona je po svoj prilici došao zato što mu je ona kazala da bude tu."

"Možda Kalona i je, ali Rephaim nije", čvrsto je rekla Stevie Rae. "On je došao amo samo da se pobrine da će sa mnom bit sve u redu, a ja ga ne mislim zbog toga iznevjerit."

Gledajući i dalje krvavu bitku, Stevie Rae je zamislila sebe kao stablo, kao divovski, snažni hrast, a svoje noge kao korijenje što zalazi duboko, duboko u zemlju. Tako duboko da ga ondje više ne mogu doseći ljepljive niti mraka Neferet. A zatim je zamislila sebe kako crpi snagu iz duha zemlje, izdašnu i plodnu i moćnu. Čista suština zemlje navrla je uvis u njezino tijelo. Stevie Rae se uspravila. Odmaknula je Zoeynu ruku od sebe, i pri tom je pokretu Stevie Rae primijetila vlastitu ruku. Blistala je mekim, poznatim zelenilom. Krenula je koračati prema Rephaimu.

"Čekaj, ma kamo si ti to pošla?" upitao ju je Stark. Pokraj njega, Darius je djelovao neumoljivo, i sasvim joj se ispriječio na put.

"Da zaplešem sa zvijerima, tako da im moram prozrijet krinke."

Citat iz Kramishine pjesme prostrujao joj je kroz svijest poput snoviđenja.

"Okej, malo smo spaljeni?" rekla je Afrodita. "Drži ti samo svoje dupe tu i čuvaj ga od one frke tamo."

Stevie Rae je prečula Afroditu i ustobočila se pred dvojicom Ratnika.

"Utisnula sam se s njim. Donijela sam svoju odluku. Ako mi se morate oduprijet, oduprite mi se, al ja idem pomoć Rephaimu."

"Nitko se tebi ne odupire, Stevie Rae", rekla je Zoey. "Pustite je", kazala je Starku i Dariusu.

"Treba mi tvoja pomoć", kazala je Stevie Rae Zoey. "Ako si mi odlučila povjerovat, dođi sa mnom i daj mi podršku duhom."

"Ne! Ne možeš se uplesti u tu borbu", rekao je Stark Zoey.

Zoey mu se osmjehnula.

"Ali mi smo se već jednom upleli u borbu s Kalonom i odnijeli pobjedu, sjećaš se?"

Stark je frknuo.

"Da, nakon što sam poginuo."

"Bez brige, Čuvaru. Ako zatreba, spasit ću te opet." Zoey se ponovno obratila Stevie Rae. "Kažeš, Rephaim ti je spasio život?"

"Dvaput, i morao je zbog toga usprkositi Mraku. Rephaim ima dobra u sebi. Dajem ti riječ da je tako, Z. Molim te, molim te, vjeruj mi kad ti to kažem."

"Vjerujem ti. Uvijek ću ti vjerovati", rekla je Zoey. "Idem sa Stevie Rae", kazala je Starku, koji nije djelovao nimalo sretno zbog te obavijesti.

"Idem i ja", rekao je Damien, sada suhих očiju. "Ako ti zatreba zrak, računaj na mene. Ja još uvijek vjerujem u ljubav."

"Meni se ptičkić nimalo ne mili, al zrak ne ide nikamo bez vatre", rekla je Shaunee.

"Točno tako, Blizanko", rekla je Erin.

Stevie Rae je svakog od njih pogledala u oči.

"Hvala vam svima. Ne mogu vam reć kolko mi ovo znači."

"Daj, sranja mu njegovoga. Hajmo spasit tog neprivlačnog ptičkića, pa da seljanka može nesretno živjet do isteka svojih dana", rekla je Afrodita.

"Da, hajmo, samo izbaci obadva ne iz te rečenice", rekla je Stevie Rae i povelala ih onamo, dok se krug oblikovao oko njih, a Stark i Darius čuvali su im bokove. Kanalizirajući i dalje zemlju, nije oklijevala, već se čvrstim koracima približila prizoru krvi i razaranja, primaknuvši se Rephaimu što je bliže mogla.

"Ne!" uzviknuo je on kad ju je opazio. "Ne prilazi!"

"Ma da ne bi!" Stevie Rae je pogledala Damiena. "Sad moramo po kaubojski. Prizovi zrak."

Damien se okrenuo na istok.

"Zraku, trebam te. Dođi mi!" Vjetar se uskovitlao oko njega, nadižući kosu i njemu i svima ostalima.

Stevie Rae je podignutih obrva pogledala Shaunec, koja je zakolotala očima, ali ipak se okrenula prema jugu i pozvala:

"Vatro, dođi mi, mala, i plani!" Kad se vrelina pridružila vjetru, Erin se bez nagovaranja okrenula prema zapadu i rekla:

"Vodo, dođi, pridruži se krugu!" Miris proljetnih pljuskova dodirnuo im je lica.

Čim im se voda pridružila, Stevie Rae je pogledala prema sjeveru i rekla: "Zemljo, ti si već uz mene. Molim te, priključi se i ti krugu." Korijenu slična spona s tlom koju je već imala nato se pojačala, i Stevie Rae je osjetila da je postala poput svjetionika koji blista jarkim, mahovinastim zelenilom.

Z je pokraj nje kazala:

"Duše, molim te, upotpuni naš krug."

To je stvorilo čudesno blagotvoran osjećaj za koji se Stevie Rae čvrsto primila kad je istupila iz svoje družine, kao da predvodi napad. Potpuno osnažena svojim elementom, podigla je ruke, kanalizirala svevremensku, mudru snagu drveća i rekla:

"Zemljo, stvori prepreku i okončaj ovu borbu. Molim te." Pokazala je na borcu.

"Pomozi joj, zraku", rekao je Damien.

"Potpali je, vatro", dodala je Shaunee.

"Podupri je, vodo", dometnula je Erin.

"Ispuni je, duše", kazala je Zoey.

Stevie Rae osjetila je nalet adrenalina kad joj se energija iz okolnog kruga zemlje počela uspinjati kroz stopala i strujiti sve do šaka. Viticama slična zelena ticala izbila su iz tla i oblikovala kavezu sličnu prepreku svuda oko Rephaima i Kalone, što je potpuno obustavilo borbu.

Svi su se okrenuli i pogledali je.

"Eto vidite, tako je već bolje. Sad možemo smisliti kako dalje", rekla je Stevie Rae.

"Znači, Zoey i njezin krug, svi oni su također odlučili stupiti u savez s Mrakom", rekla je Neferet.

Prije nego što joj je Z stigla otpovrnuti, Stevie Rae je rekla:

"Neferet, sad ga gnojiš ko kamenitu njivu. Z tek što se vratila s druženja s Nyx na Onom Svijetu. Tamo je uspjela razvaliti Kalonu ko vola u kupusu i vratiti svog Ratnika živog i zdravog sa sobom, a takvo što nikad još nije uspjelo nijednoj Nadsvećenici. Nije ti ona baš tipična saveznica Mraka." Neferet je nato zaustila da nešto kaže, ali Stevie Rae ju je presjekla. "Ne! Ja tebi mislim reći još samo jednu jedinu stvar, možeš ti nasamariti koga god hoćeš, al znaj da ja nikad neću povjerovati da si se promijenila. Lažljiva si, i stvarno, stvarno nisi dobra. Vidjela sam ja onog bijelog bika, i upoznala sam taj Mrak s kojim se ti igraš; znam do koje mjere si ti zbilja spaljena. Ti vrapca, Neferet, pa evo sada vidim kako ta gadost gmiže svud oko tebe. Zato. Zaveži. Tu. Jezičinu."

Okrenula je leđa Neferet i usredotočila se na Kalonu. Otvorila je usta i odjednom ostala bez riječi. Krilati joj se besmrtnik učinio sličnim osvetničkom bogu. Gola su mu prsa bila poprskana krvlju, a s njegova crnog koplja kapale su iznutrice. Oči su mu jantarno blistale kad su se zagledale u nju s izrazom u kojem se podrugljivost miješala s prezirom.

Kako sam uopće mogla pomisliti da se njemu mogu suprotstaviti? začula je Stevie Rae vlastiti povik u svojoj glavi. On je premoćan, a ja sam ništa, baš ništa...

"Osnaži je, Duše", prišapnuo joj je Zoeyn glas, ponesen vjetrom koji je prizvao Damien.

Stevie Rae je silom prestala gledati Kalonu i pogledala Zoey u oči. Najbolja prijateljica joj se osmjehnula.

"Hajde. Doprvi što si počela. Možeš ti to."

Stevie Rae je osjetila nalet zahvalnosti. Kad je ponovno pogledala u Kalonu, duboko je zagrabila iz korijenja koje ju je u njezinoj predodžbi spajalo s vlastitim elementom, i držeći se te spasonosne snage, kao i podrške svojih prijatelja, dovršila je to što je započela.

"Okej, svi znaju da si nekada bio Ratnik Nyx, al sada si tu zato što se to nekako zabrljalo," smireno je izjavila, "a to znači da si ti to nekako zabrljao. To također znači da si, premda si sad postao skroz zao i sve to, nekada znao što su to čast i odanost, a možda čak i ljubav. Zato ti hoću nešto reć o tvome sinu, i hoću da me saslušáš. Nemam pojma kako se to dogodilo, ni zašto se to dogodilo, ali ja ga volim, a mislim da i on mene voli." Tu je zastala i okrenula se prema Rephaimu, koji ju je gledao.

"Tako je", rekao je jasno i razgovijetno, da ga svi nazočni dobro čuju. "Volim te, Stevie Rae."

Odvojila je trenutak da mu uputi osmijeh, neprikriven, prepun ponosa, i sreće, i iznad svega ljubavi. Zatim se opet obratila Kaloni.

"Da, čudno ti je to. Ne, to nikad neće bit normalna veza, i Božica zna da ćemo se morati baktat s hrpetinom problema s mojim prijateljima, al evo šta je tu najhitnije: ja mogu pružit Rephaimu dobrotu i život u kom će on upoznat spokoj i sreću. Al neću mu to moći pružiti sve dok ti nešto prije toga ne napraviš. Moraš ga osloboditi, Kalona. Moraš mu dopustiti da samostalno odluči hoće li ostat s tobom ili promijenit svoj put. Usudit ću se sada nešto izjaviti: ja vjerujem iz dna duše da negdje skroz u dubini tvoje duše još uvijek postoji sićušan djelić onog Ratnika Nyx, i da taj Kalona, onaj koji je štitio našu Božicu, može postupiti kako treba. Molim te, budi opet taj Kalona, pa makar i samo na sekundu."

U podulji trenutak šutnje, tijekom kojeg je Kalona samo netremice zurio u Stevie Rae, umiješao se glas Neferet, pun prezira i nabusitosti.

"Bilo bi dosta ovog blesavog igrokaza za naivce. Ja ću se pobrinuti za travnatu prepreku. Dragon, osveti se do kraja tom nazovigavranu. A tebi, Kalona, tebi naređujem da odeš u izgnanstvo iz moje blizine, kao i prije. Ništa se između nas nije promijenilo."

Dok je to govorila, Stevie Rae ju je gledala kako iz sjenki svud oko njih, kao i iz vlastitog tijela, izvlači ta gmizava crna ticala koja kao da su sada neprestano bila u njezinoj blizini.

Stevie Rae se pripremila. Znala je da će biti grozno, ali bila je prokleta sigurna da neće uzmaknuti, što znači da će se ponovno morati suprotstavili Mraku.

Ali upravo kad je osjetila prvi bolan i studen ubod, kao i isisavanje koje je Mrak počeo stvarati unutar zemlje, krilati je besmrtnik lagano podigao jednu ruku i rekao:

"Stoj! Dugo sam već u savezu s Mrakom. Poslušaj moju zapovijed. Ovo nije tvoja bitka. Apage!"

"Ne!" graknula je Neferet kad su ljepljive niti, nevidljive gotovo svima prisutnima, počele gmizati odande i ponovno se stapati sa sjenkama iz kojih su potekle. Neferet se okomila na Kalonu. "Bezumni stvore! Što li to radiš? Naredila sam ti da odeš odavde. Moraš poslušati moju zapovijed! Ja sam ovdje Nadsvećenica!"

"Nisam ja pod tvojom vlašću! Niti sam ikada bio."

Kalona se pobjednički osmjehnuo, i pritom je djelovao tako veličanstveno da je Stevie Rae na trenutak ostala bez daha dok ga je gledala.

"Ne znam što time hoćeš reći", brzo se oporavila Neferet. "Ja sam ta koja je pod tvojom vlašću."

Kalona je prešao pogledom po školskom krugu, promotrivši razrogačene početnike i vampyre, bilo naoružane da mu se suprotstave, ili ukočene negdje na pola puta između želje da pobjegnu od njega i želje da mu počnu iskazivati obožavanje.

"Ah, djeco Nyx, mnogi su od vas poput mene prestali slušati svoju Božicu. Kada ćete više naučiti?"

Zatim je krilati besmrtnik pogledao desno od sebe. Ondje je stajao Rephaim i šutke promatrao oca.

"Je li istina da si se Utisnuo s Crvenom?"

"Da, Oče. Istina je."

"I da si joj spasio život? I to ne jednom?"

"Kao što je ona zauzvrat spasila i meni život, i to ne jednom. Upravo me ona istinski izliječila nakon pada. Upravo mi je ona ispunila groznu ranu koju je Mrak istrgnuo iz mene kasnije, nakon što sam se za nju suočio s bijelim bikom." Rephaimov je pogled pronašao Stevie Rae. "Kako bi mi platila jer sam je tada oslobodio od Mraka, dotaknula me tom snagom Svjetla kojom raspolaže, snagom zemlje."

"Nisam to napravila da bih ti platila. Nego zato što te nisam mogla gledat kako patiš", rekla je Stevie Rae.

Polako, kao da mu to teško pada, Kalona je podigao ruku i položio je sinu na rame.

"Ti znaš da te ona nikada neće moći voljeti onako kako žena voli muškarca? Znavijek ćeš žudjeti za nečim što ti ona neće moći dati, niti će to htjeti."

"Oče, ono što mi ona daje veće je od svega što sam dosad upoznao."

Stevie Rae primijetila je kako se Kaloni lice izobličilo od boli, makar samo na trenutak.

"Pružio sam ti ljubav kao svojem sinu, svojem najdražem sinu", rekao je tako tiho da ga je jedva uspjela čuti.

Rephaim je malo oklijevao, a kad je odgovorio ocu, Stevie Rae mu je osjetila sirovu iskrenost u glasu, kao i bol u srcu koju mu to priznanje nanosi.

"Možda bi u nekom drugom svijetu, u nekom drugom životu, to bilo točno. U ovome si mi pružio moć i stegu i bijes, ali ljubav mi nisi pružio. Nikad ljubav."

Kalonine su oči bljesnule, ali Stevie Rae se učinilo da u njihovim jantarnim bezdanima opaža prije bol negoli ljutnju.

"Onda ću ti u ovom svijetu, u ovom životu, dati još nešto: izbor. Izaberi, Rephaim. Izaberi između oca kojeg si vijekovima služio i vjerno slijedio, kao i snage koju ti je to služenje podarilo, odnosno ljubavi ove vampyrske Nadsvećenice, koja ti nikada neće pripadati u potpunosti zato što će se svagda, svagda užasavati čudovišta u tvojoj nutrini."

Rephaim je pronašao njezin pogled. Vidjela mu je pitanje u očima i dala mu odgovor prije nego što ga je stigao izgovoriti.

"Ja ne vidim čudovište kada te gledam, ni izvana, ni iznutra. I zato te se ne užasavam. Volim te, Rephaim."

Rephaim je načas sklopio oči, a ona je protrnula od nelagode. On je dobar u nutrini, Stevie Rae je vjerovala u to, ali kad bi se odlučio za nju radije nego za svojeg oca, to bi mu zauvijek promijenilo smjer života.

A budući daje dijelom besmrtnan, to zauvijek za njega bi moglo biti doslovno. Možda ne može, možda ne želi, možda....

"Oče..." Stevie Rae je otvorila oči istog trena kad je začula Rephaimov glas. Obratio se Kaloni, ali i dalje je gledao u nju. "Izabirem Stevie Rae, i put Božice."

Brzo je pogledala u Kalonu, na vrijeme da primijeti kako mu grimasa prelazi licem.

"Onda neka bude tako. Od današnjeg dana više nisi moj sin." Zastao je, a Rephaim je prešao pogledom s nje na krilatog besmrtnika. "Pružio bih ti

blagoslov Nyx, ali ona mene više ne čuje. Zato ti umjesto toga pružam savjet: ako je voliš cjelokupnom svojom nutrinom, kada shvatiš da ona tebe ne voli na isti način, jer neće, jer ne možem onda će to ubiti sve u tebi." Kalona je raširio svoja moćna krila, podigao obje ruke i proglasio: "Rephaim je slobodan od mene! Tako kazujem. Tako nek i bude!"

Poslije se Stevie Rae često znala prisjetiti tog trenutka i čudnog drhtaja u zraku oko Rephaima kad mu je besmrtni otac podario slobodu. A tada je samo mogla razrogačenih očiju zuriti u Rephaima, jer je crvena nijansa koja mu je postojala u očima otkako je u njih gledala polako izblijedjela, ostavljajući samo krupne, tamne oči ljudskog dječaka da gledaju u nju iz glave divovskoga gavrana.

I dalje raskriljen, tijela još uvijek uvećanog od moći i, kako je Stevie Rae to voljela vjerovati, od tugovanja koje je morao osjećati negdje u sebi zbog gubitka sina, Kalona je prešao jantarnim pogledom na Neferet. Ni riječi nije rekao. Samo se grohotom nasmijao, a onda se vinuo u noćno nebo, ostavljajući za sobom trag podrugljiva smijeha, a i još nešto. Iz zraka je na tlo palo jedno jedino bijelo pero, pred noge Stevie Rae. To ju je zgranulo do te mjere da se prepreka koju je podigla oko Rephaima raspršila, ali Stevie Rae je tako usrdno promatrala to pero da nije ni shvatila da joj se usredotočenost u cijelosti razbila. Upravo se sagnula da uzme pero s tla kad je Neferet izdala zapovijed Dragonu.

"Sad kad je besmrtnik pobjegao, ubij njegova sina. Mene ovaj igrokaz nije prevario."

Stevie Rae je osjetila strahovito poznat ubod kad je Mrak prekinuo njezinu sponu sa zemljom i oslabio je. Nije čak bila u stanju ni kriknuti kad je ugledala kako Dragon nalijeće na Rephaima.

Dvadeset treće poglavlje

REPHAIM

Rephaim nije ni stigao shvatiti kako treba što se zbilo, kad je Neferet naredila njegovu smrt. U čudu je promatrao Stevie Rae dok je ona netremice gledala u nešto bijelo u travi pred sobom. Zatim je nastao kaos. Zeleni sjaj koji ga je dotad okruživao naglo je nestao. Stevie Rae je utvarno problijedjela i ošamućeno zaglavinjala. Nazovigavran se tako usredotočio na Stevie Rae da nije ni pojmio da ga je Dragon napao, a onda se njezina prijateljica Zoey odjednom našla pred njim, postavivši se između njega i osвете Erebovih Sinova.

"Ne. Mi ne napadamo one koji su izabrali put Božice."

Izgovorila je to pojačanim glasom, a Ratnici su nesigurno zastali pred njom. Rephaim je zamijetio da joj se Stark postavio uz jedan, a Darius uz drugi bok. Oba su Ratnika podigla svoje mačeve, ali lica su im odavala cijelu priču; bilo je jasno da nijedan od njih ne želi napasti vlastitu braću. *Kriv sam. Ja sam kriv zato što se oni bore jedni protiv drugih.* Rephaimu su se misli miješale s nesigurnošću i gnušanjem nad samim sobom dok je pritrčavao Stevie Rae.

"Zar ti to tjeraš Ratnike da napadnu Ratnike?" upitala je Neferet s nevjericom Zoey.

"Zar ti to tjeraš naše Ratnike da ubiju nekoga tko služi njihovu Božicu?" otpovrnula joj je Zoey.

"Znači, ti si sad u stanju prosuditi kakvo je tuđe srce?" rekla je Neferet, samodopadno i mudro. "Čak ni prave Nadsvećenice ne mogu tvrditi da imaju tako božanstvenu sposobnost."

Rephaim je osjetio promjenu u zraku prije nego što se ona utjelovila. Kao da se stvorila suspregnuta oluja i svojim električitetom nabila prostor oko njih. Usred tog naleta snage i svjetlosti i zvuka ukazala se Nyx, Velika Božica Noći.

"Ne, Neferet, Zoey ne može tvrditi da ima tako božanstvenu sposobnost, ali ja mogu."

Svaka ticaljka Mraka koja je dotad pipala i sisala i vrebala šmugnula je na zvuk njezina božanskog glasa. Pokraj njega, Stevie Rae je zgranuto uzdahnula, kao da je ispustila dah koji je dotad zadržavala, i ničice pala.

Svuda oko sebe Rephaim je začuo zadivljeni šapat.

"To je Nyx!"

"Pa to je Božica!"

"O, blagoslovljena bila!"

A onda mu je Nyx potpuno zaokupila pozornost.

Doista, bila je utjelovljenje noći. Kosa joj je bila poput punog lovačkog mjeseca, blistava od srebrnkasta sjaja. Imala je oči boje neba mladog mjeseca, crne i bezgranične. Ostatak tijela bio joj je gotovo posve proziran. Rephaimu se učinilo da je načas opazio tamnu svilu što se giba na vlastitom lahoru, te ženstvene obline, pa možda čak i tetovažu polumjeseca na njezinu glatkom čelu, ali što se više trudio jasno promotriti lik Božice, to mu je ona postajala sve prozirnija i svjetlucavija. Tek tada je primijetio da je on jedini koji i dalje uspravno stoji. Svi su ostali kleknuli pred Božicom, tako da je sada i on kleknuo pred njom.

Brzo je shvatio da nema razloga za brigu zbog svoje zakašnjele reakcije. Nyx je bila posvećena nekome drugom. Lebdjela je prema Damienu koji,

ironično, pojma nije imao da mu se ona približava, jer je klečao pognute glave i sklopljenih očiju.

"Damien, sine, pogledaj me."

Damien je podigao glavu i iznenađeno raširio oči.

"O, Nyx! To si doista ti! Učinilo mi se da sam te zamislio kako se ondje nalaziš."

"Na neki način, možda i jesi. Znaj da je tvoj Jack sa mnom, i da je on jedan od najčišćih, najradosnijih duhova koji su se ikada našli u mojem predjelu."

Suze su ispunile Damienove oči i prebile se.

"Hvala ti. Hvala ti što si mi to rekla. To će mi pomoći da ga lakše prebolim."

"Sine, nema potrebe da preboliš Jacka. Sjećaj ga se, i veseli se onoj kratkoj, prelijepoj ljubavi koju ste pronašli. Takva odluka ne znači ni da ćeš ga zaboraviti ni da ćeš ga preboljeti, već da će ti rana zacijeliti."

Damien se osmjehnuo kroz suze.

"Sjećat ću ga se. Uvijek ću ga se sjećati i odlučivati se za tvoj put, Nyx. Dajem ti riječ."

Lebdeća prilika Božice okrenula se i tamnim očima obuhvatila sve ostale. Rephaim je primijetio da je Nyx s naklonošću pogledala Zoey, koja joj se ozareno osmjehnula.

"Sretan susret, Božice moja", rekla je Zoey, a Rephaim se zgrnuo kad je čuo prisni ton u njezinu glasu.

Zar se ona ne bi trebala obraćati Božici s više poštovanja, s više strahopoštovanja?

"Sretan susret, Zoey Redbird!"

Božica je uzvratila početničkoj Nadsvećenici jednako širokim osmijehom, i njemu se na trenutak učinilo da izgleda kao izuzetno ljupka djevojčica, djevojčica koja mu se odjednom učinila poznatom. Rephaim se trgnuo kad ju je prepoznao. Ona mala utvara! Ona utvara je bila Božica!

Zatim je Nyx progovorila, obraćajući se svima okupljenima, a lik joj je prerastao u eterično biće, tako blistavo i krasotno da ju je bilo teško gledati, dok je bilo posve nemoguće misliti o bilo čemu izuzev riječi koje je poput simfonije počela izricati nad svima njima.

"Štošta se ovdje noćas dogodilo. Donijete su odluke što mijenjaju sam duh, što znači da su se otvorili novi životni putovi za neke od vas. Za druge, putovi su zapečaćeni, jer svoj ste izbor još davno donijeli. A među vama ima, pak, i onih koji su se našli nad životnom provalijom." Pogled Božice zadržao se na Neferet, koja je smjesta pognula glavu. "Promijenila

si se, kćeri. Nisi kao nekoć. Doista, mogu li te i dalje svojom kćeri zvati?"

"Nyx! Velika Božice! Kako bih mogla ne biti tvoja kći?"

Neferet nije podigla glavu kad se obratila Božici, a spuštenu gustu kestenjastu kosu i dalje joj je sasvim prekrivala lice, prikrivajući mu izraz.

"Noćas si zatražila oprost. Zoey ti je dala jedan odgovor. Ja ti dajem drugi. Oprost je vrlo poseban dar, i valja ga zaslužiti."

"Ponizno te molim da mi udijeliš taj posebni dar, Nyx", rekla je Neferet, glave i dalje pognute, lica i dalje prikrivena.

"Kad zaslužiš taj dar, primit ćeš ga." Božica se naglo okrenula od Neferet i posvetila majstoru mačevanja, koji je stisnuo šaku nad srcem u znak poštovanja prema njoj. "Tvoja je Anastazija lišena boli i kajanja. Hoćeš li odlučiti poput Damiena i naučiti se veseliti onoj ljubavi koju ste vas dvoje imali, te okrenuti novi list, ili ćeš svojim izborom uništiti ono što je ona tako voljela u tebi, tvoju sposobnost da budeš ujedno i jak i milostiv?" Rephaim je promatrao Dragona, iščekujući odgovor majstora mačevanja koji nije stigao, kad je Nyx izgovorila njegovo ime.

"Rephaim."

Pogledao je Nyx izravno u lice tek na trenutak, a onda se prisjetio što je. Rephaim je postideno pognuo glavu i izrekao prve riječi koje su mu navrle u svijest.

"Molim te, ne gledaj me!"

Osjetio je kako ga Stevie Rae nježno prima za ruku.

"Bez brige. Nije te došla kazniti."

"A kako ti to znaš, mlada Nadsvećenice?"

Ruka Stevie Rae grčevito se stisnula u njegovoj, ali glas joj nije zadrhtao.

"Znam to zato što ti njemu vidiš u srce, a ja znam što ćeš u njemu naći."

"A što ti vjeruješ da se nalazi u nazovigavranovu srcu, Stevie Rae?"

"Dobrota. I mislim da on više nije nazovigavran. Tata ga je oslobodio. Zato mislim da je on sada, je li, neka nova vrsta, eh, dečka kakvog nikad prije nije bilo." Jezik joj se zapleo, ali uspjela je izgovoriti sve do kraja.

"Kako vidim, vezana si uz njega", glasio je zagonetan odgovor Božice.

"Jesam", čvrsto je rekla.

"Čak i ako vaša veza bude značila raskol u ovoj Kući Noći, a možda i u cijelome ovom svijetu?"

"Moja mama je nekad znala jako temeljito obrezivati ruže, i mislila sam da će im to naškoditi, čak možda da će ih ubiti. Kad sam je pitala zašto to radi, rekla mi je da ponekad treba odrezati ono staro da bi novo dobilo svoje mjesto. Možda je došlo vrijeme da se dio staroga odreže", rekla je Stevie Rae.

Svojim je riječima tako iznenadila Rephaima da je svrnuo pogled s tlu prema Stevie Rae. Nasmiješila mu se, i u tom trenutku je poželio više od svega na svijetu da joj samo može uzvratiti smiješkom i primiti je u zagrljaj kao što bi to pravi dječak mogao, jer u njezinim je očima ugledao toplinu i ljubav i sreću, bez i najsitnijeg tračka kajanja ili odbacivanja. Stevie Rae mu je dala snagu da podigne pogled prema Božici, prema beskrajnima njezinih očiju.

A u njima je ugledao nešto poznato, jer u očima Nyx odražavale su se ista ona toplina i ljubav i sreća koje je primijetio u pogledu Stevie Rae.

Rephaim je ispustio ruku Stevie Rae da može stisnuti šaku nad srcem u znak pradavnog pozdrava punog poštovanja.

"Sretan susret, Božice Nyx."

"Sretan susret, Rephaim", rekla je. "Ti si jedino Kalonino dijete koje je odbacilo srdžbu i bol svojega začeca, kao i mržnju koje je tvoj dugi život bio prepun, i potražilo Svjetlo."

"Nitko drugi od nas nije imao Stevie Rae", rekao je.

"Točno, ona je utjecala na tvoj odabir, ali sam si se morao njoj otvoriti i Svjetlom odgovoriti namjesto Mraka."

"To nije odvajkada bio moj odabir. U prošlosti sam činio grozna zlodjela, Ovi Ratnici imaju pravo što me žele smaknuti", rekao je Rephaim.

"Kaješ li se zbog svoje prošlosti?"

"Kajem se."

"Izabireš li novu budućnost u kojoj ćeš se posvetiti mojem putu?"

"Izabirem."

"Rephaim, sine palog besmrtnog Ratnika Kalone, prihvaćam te u svoju službu i opraštam ti greške iz tvoje prošlosti."

"Hvala ti, Nyx." Rephaimu je glas bio opor od ganutosti kad se obratio Božici, svojoj Božici.

"Hoćeš li mi biti zahvalan i kad ti kažem da premda ti opraštam i prihvaćam te, postoje posljedice koje ti valja snositi zbog odluka iz tvoje prošlosti?"

"Ma što da se dogodi nakon ovoga, bit ću ti zahvalan zasvagda. Na to ti prisežem", rekao je bez oklijevanja.

"Nadajmo se da ćeš poživjeti još mnogo, mnogo godina da ostvariš danu prisegu. Znaj, dakle, da ćeš ovu posljedicu snositi." Nyx je podigla ruke kao da će dlanovima poduhvatiti mjesec. Rephaimu se učinilo da prikuplja svjetlost iz samih zvijezda. "Budući da si probudio ljudskost u sebi, svake ću te noći, od zalaska do izlaska sunca, ovim darom obdariti: istinskim obličjem koje zaslužuješ."

Božica je bacila na njega blistavu moć koja joj se sažela među dlanovima. Protresla mu je tijelo, stvarajući u njemu tako strahovitu bol da je kriknuo u agoniji i svalio se na tlo. Dok je tako oduzet ležao, do svijesti mu je dopirao jedino glas Božice.

"Kako bi okajao svoju prošlost, danju ćeš gubiti svoje stvarno obličje i vraćati se u lik gavrana, koji ne zna ni za što izuzev požuda zvijeri. Dobro razmisli kako ćeš se služiti ljudskošću. Izvuci pouke iz prošlosti i uravnoteži zvijer. Tako kazah, tako nek i bude!"

Bol je polako jenjavala i Rephaim je uspio ponovno pogledati u Božicu kad je raširila ruke da njima obuhvati sve i radosno rekla:

"Ostale napuštam sa svojom ljubavlju, odlučite li je prihvatiti, te sa svojom željom da zanaovijek budete blagoslovljeni."

Nyx je nestala u svojevrsnoj eksploziji mjesečine. Bljesak je zaslijepio Rephaima, što nije pomoglo njegovoj zaostaloj zbunjenosti. Tijelo mu je nekako bilo svo čudno, nepoznato, ošamućeno... Rephaim je spustio pogled, da vidi kako to cijeli izgleda. Duboko se zgrnuo, tako da na trenutak nije mogao ni shvatiti što to vidi. Zašto sam se našao unutar dječaka? Misao je prostrujala njegovim pomućenim umom. Osupnuti su ga tek jecaji Stevie Rae. Rephaim se uspio usredotočiti na nju, a tada je shvatio da ona plače i smije se u isti mah.

"Što se to zbilo?" upitao ju je, i dalje ne shvaćajući sasvim.

Stevie Rae očito nije bila u stanju govoriti, jer su iz nje i dalje samo tekle suze, po svoj prilici radosnice.

Neka mu je ruka nato ušla u vidno polje, i pogledao je prema njoj, i ugledao kako mu se smješka početnička Nadsvećenica, Zoey Redbird, Rephaim je primio ruku koju mu je pružila i pomalo uzdrmano ustao.

"Zbilo se to da te naša Božica pretvorila u dečka", rekla mu je Zoey, Istina ga je tada pogodila i zamalo opet oborila na koljena.

"Pa ja sam čovjek. U cijelosti sam čovjek." Rephaim je pogledao u sebe, u snažno, visoko tijelo mladog ratnika Cherokeeja.

"Da, jesi, ali samo noću", kazala mu je Zoey. "Danju ćeš biti u cijelosti gavran."

Rephaim ju je jedva čuo. Već se okrenuo prema Stevie Rae.

Sigurno je bio odbačen od nje u trenutku kad ga je Nyx promijenila, jer ona više nije bila tik do njega. Primaknula mu se za jedan kratak, nesiguran korak, a onda zastala, sva nesigurna, dok si je brisala lice.

"Je li, je li strašno? Zar izgledam ružno?" izletjelo je iz njega.

"Ne", rekla je, gledajući ga ravno u oči. "Izgledaš savršeno. Apsolutno savršeno. Ti si onaj dečko koga smo vidjeli u fontani."

"Hoćeš li... smijem li..."

Glas ga je izdao. Emocije su tako preplavilo Rephaima da više nije mogao pronaći prave riječi, pa se umjesto toga pokrenuo i prešao razdaljinu između Stevie Rae i sebe u dva duga, jaka, posve ljudska koraka. Bez oklijevanja primio ju je u zagrljaj, i onda učinio ono što si je dotad jedva dopuštao da učini u snovima. Rephaim se sagnuo i poljubio meke usne Stevie Rae svojima. Osjetio je okus njezinih suza i njezina smijeha, i napokon spoznao kako je to kad si istinski, potpuno sretan.

I zato se vrlo nevoljko uspio odmaknuti od nje i kazati joj:

"Čekaj. Moram nešto učiniti."

Lako je pronašao Dragona Lankforda. Premda su svi zurili u njega i Stevie Rae, Rephaim je izričito na sebi osjećao upravo pogled majstora mačevanja. Polako je prišao Dragonu, pazeći da ne izvede nijedan nagli pokret. Svejedno, Ratnici koji su njemu stajali uz oba boka premjestili su se, očigledno spremni ponovno stupiti u borbu rame uz rame sa svojim majstorom mačevanja.

Rephaim je stao pred Dragona. Ulovio je njegov pogled i primijetio bol i bijes u njegovim očima. Rephaim je kimnuo, potvrđujući ih.

"Nanio sam ti golem gubitak. Nemam isprika za ono što sam bio. Mogu ti reći samo to da sam pogriješio. Ne tražim da mi oprostiš, kao što je to Božica učinila." Rephaim je pričekao, pa kleknuo na jedno koljeno.

"Tražim tek da mi dopustiš da ti službovanjem otplatim svoj dug života. Prihvatiš li me, dokle god u meni bude daha nastojat ću svojim djelima i svojom čašću okajati gubitak družice koji sam ti nanio."

Dragon je nastavio šutjeti. Samo je gledao u Rephaima dok su mu proturječni osjećaji prelazili licem: mržnja, očajavanje, ljutnja i tuga. Sve dok se napokon nisu sklopile u masku hladne odlučnosti.

"Diži se s koljena, stvorenje." Dragon je zazvučao bezosjećajno. "Ne mogu prihvatiti tvoj zavjet. Ne mogu podnijeti pogled na tebe. Neću ti dopustiti da me služiš."

"Dragon, razmisli dobro o svojim riječima", javila se Zoey Redbird, hitro prilazeći Rephaimu sa Starkom tik uza se. "Znam da ti je teško, znam kako je to kada izgubiš voljenu osobu, ali moraš donijeti odluku o tome kako ćeš dalje, a meni se čini da izabireš Mrak umjesto Svjetla."

Dragonu su oči bile okrutne, a glas hladan kad je odgovorio mladoj Nadsvećenici.

"Kažeš da znaš kako je to kada izgubiš voljenu? Koliko si ti dugo voljela onog ljudskog dječaka? Manje od jednog desetljeća! Anastazija je bila moja partnerica dulje od jednog stoljeća."

Rephaim je primijetio kako se Zoey lecnula, kao da su je te riječi tjelesno

zaboljele, a Stark joj je pristupio bliže, stisnutih očiju promatrajući majstora mačevanja.

"I upravo zbog toga jedno dijete ne može predvoditi Kuću Noći. Kao što ne može biti ni istinska Nadsvećenica, ma kako popustljiva naša Božica bila", rekla je Neferet kad je sva svilena prišla Dragonu i susretljivo ga pomilovala po nadlaktici.

"Samo malo, Mrska. Ne sjećam se da sam čula kako je Nyx otvoreno rekla da ti oprašta. Spominjala je svakojake ako i darove, al ispravi me ako griješim, ne i *čuj, Neferet, sve ti opraštam*", rekla je Afroditu.

"Tebi nije mjesto u ovoj školi!" izderala se Neferet na nju. "Ti više nisi početnica!"

"Ne, ona je Proročica, sjećaš se?" rekla je Zoey, zvučeći sasvim staloženo i mudro. "To je potvrdilo čak i Visoko vijeće."

Umjesto da dade odgovor Zoey, Neferet se obratila mnoštvu početnika i vampyra okupljenom oko njih.

"Vidite li kako oni izvrću riječi Božice, i to samo nekoliko trenutaka nakon što nam se ona ukazala?"

Rephaim je znao da je ona zla, znao je da ona više ne služi Nyx, ali čak ni on nije mogao poreći žestoku ljepotu kojom je zračila. Jednako tako nije mogao poreći postojanje niti Mraka koje su se ponovno pojavile i počele iznova gmizati prema njoj, ispunjavajući je, raspirujući u njoj potrebu za stjecanjem moći.

"Nitko ništa ne izvrće", rekla je Zoey. "Nyx je oprostila Rephaimu i pretvorila ga u dečka. Također je podsjetila Dragona da treba izabrati kakva će mu budućnost biti. A tebi je kazala da je oprost dar koji moraš zaslužiti od nje. To je sve što želim reći. To je sve što svi mi želimo reći."

"Dragon Lankford, kao majstor mačevanja i vođa Erebovih Sinova ove Kuće Noći, prihvaćaš li", Neferet je zastala i s gađenjem promotri Rephaima, "ovu nakazu kao nekoga svojeg?"

"Ne", rekao je Dragon. "Ne, ne mogu ga prihvatiti."

"Onda ga ni ja ne mogu prihvatiti. Rephaim, neće ti biti dopušten ostanak u ovoj Kući Noći. Gubi se odavde, gnusna spodobo, i drugdje okajavaj svoju prošlost."

Rephaim se nije pomaknuo. Pričekao je da ga Neferet najprije pogleda. A onda joj je tiho, razgovijetno rekao:

"Vidim tvoju stvarnu narav."

"Gubi se!" graknula je na njega.

Ustao je i krenuo uzmicati od majstora mačevanja i Ratnika oko njega, ali Stevie Rae ga je primila za ruku i zaustavila ga u povlačenju.

"Kamo ćeš ti, tamo ću i ja", rekla mu je.

Odmahnuo je glavom.

"Ne želim da te izbace iz tvoga doma zbog mene."

Pomalo stidljivo, Stevie Rae mu je dotaknula lice.

"Zar ti ne znaš da je dom uvijek tamo gdje si ti?"

Stavio je ruku preko njezine. Nije se mogao pouzdati u svoj glas, pa je samo kimnuo i osmjehnuo joj se. Osmjehnuo se, kako nevjerojatno dobar osjećaj!

Stevie Rae je nježno izvukla ruku iz njegove.

"Idem ja s njim", kazala je okupljenima. "Otvorit ću novu Kuću Noći u tunelima ispod depoa. Tamo nije tako lijepo ko tu, al u svakom slučaju je daleko druželjubivije."

"Ne možeš osnovati Kuću Noći bez odobrenja Visokog vijeća", poklopila ju je Neferet.

Zgranuto sašaptavanje nazočnog mnoštva podsjetilo je Rephaima na šuštave nalete ljetnog vjetra kroz travu davnašnje prerije, zvuk je bio beskonačan i besmislen, barem za one koji ne kane poletjeti.

Glas Zoey Redbird probio se kroz žamor.

"One koji imaju vampyrsku kraljicu, i koji se pristaju ne miješati u vampyrsku politiku, Visoko vijeće uglavnom pušta na miru." Uputila je osmijeh Stevie Rae. "A ja sam, kakve li slučajnosti, upravo proglašena, recimo to tako, kraljicom. Mogu onda i ja otići s tobom i Rephaimom? Druželjubivost mi je oduvijek draža od otmjenosti."

"Idem i ja", rekao je Damien. Bacio je posljednji pogled na tinjajuću lomaču. "Odlučujem okrenuti novi list."

"Idemo i mi", rekla je Shaunee.

"Točno tako, Blizanko", složila se Erin. "Ionako nam je tu soba pretijesna."

"Al vratit ćemo se po svoje stvari", kazala je Shaunee.

"O, nego šta da hoćemo", potvrdila je Erin.

"Sranje", rekla je Afrodita. "Znala sam da će tako ispast kad je noćas sve otišlo dovraga. Totalno sam znala. To je koma, isto ko što je koma da u Tulsu nemaju Nordstrom, ali nema mrtve šanse da ja ostanem ovdje."

Kad se Afrodita naslonila na svojeg Ratnika i dramatično uzdahnula, svi su crveni početnici istupili iz mnoštva. Prišli su Rephaimu i Stevie Rae, Zoey i Starku, i ostatku svojega kruga, ostatku svojih prijatelja.

"Šta to znači da ja više ne mogu bit Pjesnikinja-laureat svih vampyra?" upitala je Kramisha, stajući uz njih.

"To ti ne može oduzeti nitko osim Nyx", rekla je Zoey.

"Onda dobro. Upravo je bila tu, a nije mi dala otkaz. Znači da je valjda to okej", rekla je Kramisha.

"Bit ćeš nitko i ništa ako odeš! To vrijedi i za sve vas ostale!" kriknula je Neferet.

"Pa, Neferet, ovako ti stoje stvari", rekla je Zoey. "Ponekad nitko i ništa sa svim svojim prijateljima bude itekako netko i nešto."

"To što kažeš uopće nema smisla", rekla je Neferet.

"Tebi svakako nema", rekao je Rephaim i obgrlio Stevie Rae oko ramena.

"Idemo doma", rekla je Stevie Rae i obujmila Rephaima oko njegova totalno, potpuno ljudskog struka.

"Ja se slažem", rekla je Zoey i primila Starka za ruku.

"Meni zvuči ko da nas čeka hrpetina čišćenja", promrsila je Kramisha kad su krenuli odavde.

"Visoko vampyrsko vijeće čut će za ovo", dobacila je Neferet za njima.

Zoey je zastala tek toliko da joj dovikne preko ramena:

"Da, čuj, neće biti teško doći do nas. Imamo internet i sve ostalo. K tome, hrpa nas će se vraćati ovamo, jer ćemo ići na nastavu. Ovo je i dalje naša škola, makar nam više nije dom."

"Ma super. Bit će ko da nas busom dovoze s jebene periferije", rekla je Afrodita.

"Što je to periferija?" upitao je Rephaim Stevie Rae.

Ozareno mu se osmjehnula i kazala:

"To ti znači da mi spadamo na totalno drukčije mjesto koje po nekima nije ne znam kako super."

"Nadam se brznoj urbanizaciji", progundala je Afrodita.

Rephaim je znao da mu lice ima krajnje upitan izraz kad se Stevie Rae nasmijala i zagrlila ga.

"Bez brige. Imat ćemo koliko god hoćeš vremena da ti objasnim ove moderne stvari. Zasad moraš znat samo to da smo nas dvoje zajedno i da Afrodita obično nije naročito ljubazna."

Stevie Rae se pridigla na nožne prste i poljubila ga, a Rephaim je pustio da mu njezin okus i dodir priguše glasove prošlosti i nezaboravnu uspomenu na vjetar pod krilima...

Dvadeset četvrto poglavlje

NEFERET

Zadržala se pod najstrožom kontrolom i dopustila Zoey i bijednoj šaćici njezinih prijatelja da napuste Kuću Noći, premda je imala pregolemu potrebu da pusti Mrak na njih i tako ih smoždi i uništi.

Umjesto toga, udahnula je oprezno, pažljivo, i tako upila niti Mraka što su vrvjele oko nje, slasno gmižući iz sjene u sjenu. Kad je ponovno osjetila snagu i samopouzdanje što potječe od držanja svih konaca u rukama, obratila se svojim podanicima, onima koji su se zadržali u njezinoj Kući Noći.

"Radujte se, početnici i vampyri! Nyx nam je noćasnjom pojavom iskazala svoju naklonost. Božica je govorila o izboru i darovima i životnim putovima. Nažalost, vidimo da su Zoey Redbird i njezini prijatelji izabrali poći putem koji ih odvaja od nas, a time i od Nyx. No mi ćemo izdržati ovu kušnju i ustrajati, moleći se našoj milostivoj Božici da nam se ti zabludjeli početnici odluče vratiti."

Neferet je vidjela sumnju u očima dijela onih koji su je slušali. Izvela je jedva zamjetan pokret, mahnuvši samo prstima tako da je uprla duge, crvene vrhove svojih zašiljenih noktiju prema sumnjičavcima, prema osporavateljima. Mrak je reagirao, usmjeravajući se u njih, prijanjajući za njih, stvarajući nedoumicu u njihovim glavama pomutnjom naleta naizgled niotkud nastale boli i dvojbe i straha.

"A sad, nek se svatko od nas vrati u svoje zasebne odaje, i nek pripali svijeću boje onog elementa koji mu je najbliži. Uvjarena sam da će Nyx čuti te molitve upućene kroz elemente, i da će nam olakšati podnošenje ovog razdoblja patnje i razdora."

"Neferet, što ćemo s tijelom pokojnog početnika? Zar ne bismo trebali nastaviti bdjeti nad njim?" upitao ju je Dragon Lankford.

Pripazila je da joj se prezir ne osjeti u glasu.

"S pravom me podsjećaš, nastavnice mačevanja. Oni među vama koji su purpurnim svijećama duha iskazali počast Jacku neka ih na odlasku bace na lomaču. Ratnici iz redu Erebovih Sinova nastaviti će bdjeti nad tijelom sirotog početnika do izmaka noći."

A time ću se riješiti kako moći svijeća duha kad ih plamen proždre, tako i iritantne nazočnosti prevelikog broja Ratnika, pomislila je Neferet,

"Kako želiš, Svećenice", rekao je Dragon i naklonio joj se.

Jedva da ga se udostojila pogledati.

"Sada mi se valja povući. Uvjarena sam da mi je Nyx uputila višeznačnu

poruku. Dijelom mi ju je prišapnula srcu, što me osupnulo. Sada se moram posvetiti molitvi i meditiranju."

"Potreslo te ono što je Nyx rekla?"

Neferet se već žurno počela udaljavati od znatiželjnih očiju Kuće Noći kad ju je zaustavio Lenobijin glas.

Trebala sam znati da se nije zadržala ovdje zato što se ulovila u moju stupicu, šutke je Neferet priznala samoj sebi. Ostala je kako bi pretvorila tamničara u zatočenika.

Neferet je promotrila nastavnicu konjaništva. Kratkim trzajem vrška prsta poslala je Mrak prema njoj, a onda se u isti mah i iznenadila i zabrinula kad je primijetila kako Lenobia pogledava oko sebe, kao da su joj niti što tragaju za njom doista vidljive.

"Da, ono što je Nyx rekla doista me potreslo", naglo je progovorila Neferet, na što su svi prestali gledati nastavnicu konjaništva i opet se okrenuli prema njoj. "Bilo mi je jasno da je Božica duboko zabrinuta oko naše Kuće Noći. Čuli ste je kako spominje raskol u našem svijetu i on se dogodio. Dala mi je upozorenje. Samo mi je žao što nisam uspjela pronaći neki način da ga spriječim."

"Ali oprostila je Rephaimu. Zar nismo možda mogli..."

"Božica je doista oprostila tom stvorenju. Samo, znači li to da ga moramo trpjeti u našoj sredini?" Elegantnim je pokretom ruke pokazala na Dragona Lankforda, koji je ojađeno stajao uz čelo početnikove lomače, "Naš je Erebov Sin donio ispravan izbor. Nažalost, prevelik su broj mladih početnika Zoey i Stevie Rae i njihove okaljane riječi odvele u zabludu, Kao što je to noćas kazala i sama Nyx, oprost je dar koji valja zaslužiti, Nadajmo se, za njezino dobro, da će Zoey i dalje uživati blagonaklonost Božice, premda strahujem za nju nakon onoga što je ovdje učinila." Dok su njezini sljedbenici i dalje svrtali poglede s nje prema ojađenoj, nesretnoj prilici majstora mačevanja, Neferet je prolazila prstima po zraku, izvlačeći iz sjenki sve više i više niti Mraka. A onda ih je trzajem zapešća bacila prema mnoštvu, suspregnuvši smiješak likovanja kad je do njezinih ušiju doprlo stenjanje popraćeno zbunjenim, bolnim uzdisajima. "Raziđite se vratite se u svoje sobe, na molitvu i počinak. Noćas smo se svi mi napatili preko svake podnošljive mjere. Sada vas ostavljam, i kao što je to Božica rekla, svima vam kažem: blagoslovljeni bili."

Neferet je snažnim koracima otišla sa sredine dvorišta, prigušeno prišapnuvši davnašnjoj sili oko sebe:

"Doći će on! Čekat će me!"

Počela je prikupljati svoju moć sve dok se nije osjetila sva nabrekla, dok nije počela sva nabijati ritmom Mraka, a onda mu se predala, puštajući mu da podigne njezino odnedavna besmrtno tijelo i ponese ga na bezbojnim krilima smrti i boli i beznađa.

No prije nego što je uspjela stići do zgrade Mayo i luksuznog penthousea gdje je znala, gdje je bila sigurna da će je Kalona čekati, Neferet je osjetila veliku promjenu u silama što je nose.

Studen ju je prva sustigla. Neferet nije bila sigurna je li to ona zapovjedila silama da popuste i omoguće joj da prekine putovanje, ili ih je hladnoća zamrznula; kako god bilo, nemilice su je izbacile nasred križanja Peorije i 11. ulice. Tsi Sgili se podigla na noge i pogledala oko sebe, nastojeći ustanoviti gdje se to našla. Pozornost joj je privuklo groblje s njezine lijeve strane, i to ne samo zato što se na njemu nalaze ostaci ljudi u raspadnom stanju, što joj je bilo smiješno. Osjetila je kako joj se nešto približava iz njegove unutrašnjosti. Jednim je pokretom Neferet ščepala nit Mraka u povlačenju, zakvačila se za nju i prisilila je da je prenese preko šiljate željezne ograde oko groblja.

Nije znala što je to, ali osjećala je kako joj se približava, kako je zaziva, i Neferet je potrčala, utvarno hitajući između trošnih nadgrobni ploča i trošnih spomenika koji tako smiruju ljude. Napokon je stigla do samog središta groblja, gdje se četiri široka, popločana puta spajaju i tvore krug na kojem stoji jarbol s američkom zastavom, obasjanom jedinim izvorom svjetla u grobljanskom prostoru, izuzev njega.

Naravno, Neferet ga je prepoznala. Već je i prije znala zapaziti bijeloga bika, ali nikad joj se dotad nije u cijelosti materijalizirao i izašao na vidjelo.

Neferet je zanijemjela od njegova savršenstva. Prekrivala ga je kratka, blistavobijela dlaka. Sjao je poput veličanstvena bisera, zamaman, primamljiv, zavodljiv. Zbacila je sa sebe pokrov košulje koju joj je dao onaj pubertetlija Stark i obnažila se pred proždrljivim crnim očima bika. Zatim je Neferet zahvalno ničice pala.

Obnažila si se pred Nyx. Sada se obnažuješ preda mnom? Zar tako slobodno raspolažeš sobom, Kraljice Tsi Sgili?

Njegov joj je glas mračno odjekivao u svijesti, stvarajući joj željne drhtaje u cijelome tijelu.

"Pred njom se nisam obnažila. Ti to znaš bolje od svih. Božica i ja razišle smo se. Nisam više smrtnica, i više se nemam želje pokoravali nijednoj ženi."

Mamutski bijeli bik krenuo je prema njoj, a zemlja se zatresla pod

koracima njegovih orijaških papaka. Nos mu nije sasvim dotaknuo njezinu nježnu put, ali udahnuo joj je miris i zatim ispustio svoj hladni dah, okruživši njime Neferet, nadraživši joj najosjetljivija mjesta, razbudivši joj najtajnije žudnje.

Znači, umjesto pokoravanja jednoj božici, odlučila si progoniti jednog palog muškog besmrtnika?

Neferet je pogledala bika ravno u crne, bezdane oči.

"Kalona mi ništa ne znači. Krenula sam do njega kako bih mu se osvetila zbog prekršeni zavjeta. Imam pravo na to."

Nije prekršio zavjet. Nije ga niti obvezivao. Kalonina duša nije više posve besmrtna, nesmotreno se odrekao jednog njezina dijela.

"Zaista? Baš vrlo zanimljivo..." Cijelo tijelo Neferet zabrujalo je o uzbuđenja na tu vijest.

Kako vidim, još te opčinjava razmišljanje o tome da ga iskoristiš.

Neferet je podigla bradu i zbacila dugu kestenjastu kosu.

"Ne opčinjava mene Kalona. Samo želim zauzdati i iskoristiti njegove moći."

Istinski si veličanstveno stvorenje, posve nesmiljeno. Bik je isplazio jezik. Liznuo je голу put Neferet, nanoseći joj izuzetnu bol od koje je naglo uzdahnula, dok joj je tijelo drhtalo od uzbuđenja. Prošlo je više od stoljeća otkako sam imao tako spremnu sljedbenicu.

Sam mi pojam odjednom djeluje primamljivo.

Neferet je nastavila klečati pred njim. Polako, oprezno, ispružila je ruku i dodirnula ga. Kratka mu je dlaka bila studena kao led, ali skliska kao voda.

Neferet je osjetila kako mu je tijelo zadrhtalo od iščekivanja.

Ah, odjeknuo joj je njegov glas u svijesti, ulazeći joj u dušu, tako da joj se u glavi zavrtilo od snage koju je sa sobom donio. Već sam zaboravio kako dodir može iznenaditi kad nije prisilan. Iznenadjenja mi ne dolaze često, i shvaćam da bih ti želio uzvratiti takvom uslugom.

"Drage bih volje prihvatila svaku uslugu koju bi mi Mrak htio učiniti."

Bikov tihi smijeh shvaćanja protutnjao joj je kroz svijest.

Da, doista vjerujem da bih te htio jednim darom obdariti.

"Darom?" rekla je bez daha, uživajući u ironiji tako bliske podudarnosti između riječi Utjelovljenog Mraka i Nyx. "Kakvim?"

Bi li ti bilo zadovoljstvo saznati da za tebe mogu stvoriti Posrednika koji bi nadomjestio Kalanu? On bi slušao svaku tvoju zapovijed, služila bi se njime kao apsolutnim oružjem.

"Bi li bio moćan?" Neferet je počela brže disati.

Ako žrtva bude dostojna toga, bio bi vrlo moćan.

"Spremna sam žrtvovati bilo što ili bilo koga Mraku", rekla je Neferet. "Kaži mi što tražiš za stvaranje toga stvorenja, i dat ću ti to."

Za stvaranje Posrednika nužna mi je životna krv žene koja iz davnine vuče sponu sa zemljom, naslijeđene od naraštaja i naraštaja matrijarha. Što snažnija, čišća i starija ta žena bude bila, to će Posrednik biti savršeniji.

"Ljudska ili vampirska žena?" upitala ga je Neferet.

Ljudska, one su temeljitije vezane uza zemlju, a tijela im se zemlji vraćaju umnogome brže od vampirskih.

Neferet se osmjehnula.

"Točno znam jednu koja bi savršeno odgovarala za žrtvovanje. Odvedeš li me noćas njoj, dat ću ti njezinu krv."

U crnim očima bika zasjalo je nešto što se Neferet učinilo kao zadovoljan osmijeh. Zatim je kleknuo golemim prednjim nogama, pružajući joj pristup svojim leđima.

Zanima me tvoja ponuda, nesmiljena. Pokaži mi tu žrtvu.

"Želiš li da te zajašem?"

Bez oklijevanja, Neferet je ustala i prišla mu uz bok glatkih, skliskih leđa. Premda je klečao, znala je da će joj biti teško uspeti se na njega. A tada je osjetila poznati ushit koji sa sobom donosi moć Mraka. Podigao ju je kao da je laka poput pera i smjestio raširenih nogu na njegova masivna leđa.

Predoči si mjesto kamo želiš da te odvedem, mjesto gdje ćemo naći tvoju žrtvu, i odnijet ću te onamo.

Neferet je legla na trbuh, objumila njegov golemi vrat rukama i počela si predočavati polja lavande i ljupku kućicu od oklahomskog kamena, s gostoljubivim drvenim trijemom i velikim, pristupačnim prozorima...

LINDA HEFFER

Linda je to nevoljko priznavala, ali svih je ovih godina njezina majka imala pravo.

"John Heffer je su-li." Naglas je izgovorila riječ Cherokeeja za "strvinara", kako je majka prozvala Johna iste večeri kad ga je upoznala. "Pa, k tome je i lažljivi gad i varalica, ali gad bez prebijenog dolara na tekućem računu i oročenoj štednji", dodala je osvetoljubivo. "Jer danas sam mu ih opelješila, odmah nakon što sam ga zatekla s tajnicom crkve nagnutom nad njegov uredski stol!"

Čvršće je stisnula upravljač njihova Intrepida i uključila duga svjetla dok si je vrtjela taj užasni prizor u glavi. Mislila je da će ga baš lijepo iznenaditi ako mu spremi posebno ukusnu večeru i donese mu je u ured. John je u zadnje vrijeme tako često radio dokasna, tako često je obrađivao

prekovremene poslove. Ali čak je i nakon svih tih sati još tako često ostajao volontirati na crkvenim aktivnostima... Linda je čvrsto stisnula usne

Pa, sada zna što je on zaista obrađivao! Ili, točnije rečeno, koju je obrađivao!

Trebala je to znati. Svi su pokazatelji bili na broju, prestao joj je posvećivati pažnju, prestao je dolaziti kući, smršavio je deset kila, čak je otišao na izbjeljivanje zuba!

Pokušao ju je nagovoriti da mu se vrati. Znala je da će tako bili. Čak ju je pokušao nagovoriti da ne istrči iz njegova ureda, samo što mu nije bilo nimalo lako potrčati za njom s hlačama spuštenim oko gležnjeva.

"Najgore je to što on ne želi da mu se vratim zato što me voli. Hoće da mu se vratim samo zbog svega što će mu ljudi inače reći." Linda se ugrizla za usnicu i počela žmirkati, jer se nije htjela rasplakati. "Ne", priznala je samoj sebi naglas. "Najgore je to što me John nikada nije volio. Samo je htio ostavljati dojam savršenog obiteljskog čovjeka, a za to sam mu trebala ja. Naša obitelj nikada nije bila ni izbliza savršena, ni izbliza sretna."

Moja je majka imala pravo. I Zoey je imala pravo.

Kad je pomislila na Zoey, suze su joj se napokon prelile niz obraza, Linda se strahovito uželjela Zoey. Od svoje troje djece, sa Zoey je nekada bila najbliskija. Osmjehnula se kroza suze kad se prisjetila kako su ona i Zoey imale svoje fanovske vikende, kad bi se zajedno sklupčale na kauču, tamanile goleme količine nezdrave hrane i gledale nastavke filmova iz serijala Gospodar prstenova ili Harry Potter, katkad čak i iz Ratova zvijezda Koliko ima otkako su to radile? Godine. Hoće li se to ikada više ponoviti? Linda je štucnula, kratko zajecavši. Je li to uopće više moguće, sad kad je Zoey u Kući Noći?

Hoće li se Zoey uopće htjeti ikada više vidjeti s njom?

Nikad si neće moći oprostiti ako se ispostavi da je dopustila Johnu da joj nepovratno pokvari odnos sa Zoey.

To joj je bio glavni razlog zašto je sjela u auto usred noći i zaputila se prema kući svoje majke. Linda je htjela porazgovarati s majkom o Zoey, o popravljanju svojeg odnosa sa Zoey.

K tome, Linda se htjela osloniti na majčinu snagu. Trebala joj je pomoć da ostane neumoljiva, kako je John ne bi mogao nagovoriti na pomirbu.

Ali, iznad svega, Lindi je samo trebala njezina majka.

Nema veze što je ona sada bila odrasla žena s vlastitom djecom. Još joj je trebao topao zagrljaj majke, trebalo joj je da čuje majčin glas kako je

smiruje i govori joj da će sve stvarno biti u redu, da je odlučila kako treba. Linda se tako zaniela u misli da je zamalo promašila skretanje za majčinu kuću. Snažno je prikočila i jedva jedvice skrenula nadesno. Zatim je usporila, da joj se auto ne okrene na zemljanom putu koji vodi između polja lavande do majčine kuće. Prošlo je više od godine dana otkako je bila ovdje, ali ništa se nije promijenilo, i Linda je bila zahvalna na tome. Od toga se opet osjetila sigurno i normalno.

Majci je gorjelo svjetlo na trijemu, kao i jedna svjetiljka unutar kuće. Linda se osmjehnula kad je parkirala i izašla iz auta. To vjerojatno gori ona mjedena svjetiljka u obliku morske sirene iz dvadesetih, uz koju majka tako voli čitati do kasno u noć, samo, za Sylviju Redbird ovo nisu kasni noćni sati. Za nju je četiri ujutro rano jutro, vrijeme da polako ustane iz kreveta.

Linda je upravo krenula pokucati na stakleno okno vratnica prije nego što će ih otvoriti, kad je primijetila poruku napisanu na papirić s mirisom lavande i prilijepljen na vrata. Majčinim prepoznatljivim rukopisom na njoj je pisalo:

Linda moja mila, osjećala sam da možda stižeš, ali nisam mogla točno znati kada ćeš zaista doći, pa sam ipak odnijela nešto sapuna i vrećica i koječega na okupljanje u Tahlequahu. Sutra se vraćam. Kao i uvijek, molim te, osjećaj se kao kod svoje kuće. Nadam se da ću te zateći ovdje kada se vratim. Volim te.

Linda je uzdahnula. Tjerajući razočaranost i srditost na majku od sebe, ušla je u kuću.

"Stvarno nije ona kriva. Dočekala bi me, samo da je nisam prestala posjećivati." Odavno se naviknula na majčinu neobičnu sposobnost da zna kad će joj netko doći u goste. "Izgleda da joj radar i dalje radi."

Na trenutak je samo stajala nasred dnevne sobe i pokušavala odlučiti što da radi. Možda bi se trebala vratiti u Broken Arrow. Možda će je John neko vrijeme ostaviti na miru, barem dovoljno dugo da si ona stigne angažirati odvjetnika i dostaviti mu brakorazvodne dokumente.

Samo, prekršila je vlastito pravilo o tome da nigdje drugdje neće spavati preko tjedna, a djeca su otišla prenoćiti kod prijatelja. Ne mora se ni vratiti kući. Linda je opet uzdahnula, a ovaj put je dahom unijela u sebe mirise majčina doma: lavandu, vaniliju i kadulju, prave mirise što potječu iz pravog bilja i ručno izlivenih svijeća od soje, posve različite od onih aroma za utikač na kojima John inzistira umjesto "tih čađavih svijeća i tih prijavili biljketina". I to je za nju bilo presudno. Linda je odmarširala u majčinu kuhinju, otišla ravno do malog, ali dobro opskrbljenog stoka za vina i uzela si jedno dobro crno. Odlučila je popiti cijelu bocu vina i

pročitali neki majčin ljubavni roman, a onda oteturati do gostinske sobe na katu, i pritom uživati u svakom trenutku. Majka će joj sutra skuhati mješavinu biljnih čajeva da joj mamurluk prođe, i još će joj pomoći da smisli kako da vrati svoj život na pravi put, na put koji ne uključuje Johna Heffera, a uključuje njezinu Zoey.

"Heffer, kako glupo prezime", rekla je Linda nakon što si je natočila čašu vina i polagano otpila dug gutljaj. "To prezime je jedna od prvih stvari kojih ću se riješiti!"

Krenula je pregledavati majčinu policu s knjigama, nastojeći se odlučiti za noćasnje štivo između seksi naslova Kresley Cole i Gene Showalter, ili pak najnovije knjige Jennifer Crusie, Možda ovaj put. To je bilo presudno, odlučila se za taj sjajni naslov, jer možda će ovaj put ona postupiti kako treba. Linda se upravo smjestila u majčin naslonjač kad je netko triput pokucao na vrata.

Prema njezinu mišljenju, doba noći bilo je istinski prekasno za primanje posjeta, ali u kući njezine majke nikad se ne zna što se može očekivati, pa je Linda otišla do ulaznih vrata i otvorila ih.

Na njima je stajala jedna vampyrica, zapanjujuće lijepa, odnekud poznata i posve gola, kao od majke rođena.

Dvadeset peto poglavlje

NEFERET

"Ti nisi Sylvia Redbird." Neferet je prezirno svisoka pogledala neuglednu ženu koja joj je otvorila vrata.

"Ne, ja sam njezina kći Linda. Moja majka nije kod kuće", rekla joj je, usplahireno pogledavajući unaokolo.

Neferet je opazila trenutak u kojem je ljudska žena ugledala bijelog bika, jer oči su joj se zgranuto raširile, a lice joj je potpuno izgubilo svu dotadašnju nezdravu boju.

"Joj! Pa to je b... b... bik! Zar on to pali zemlju? Brže! Brže! Uđite u kuću, na sigurno. Dat ću vam haljetak da se ogrnete, a onda ćemo nazvati živodere ili policiju ili koga već."

Neferet se osmjehnula i okrenula glavu da i sama promotri bika. Stajao je nasred najbližeg polja lavande. Nekome neupućenom doista bi se učinilo da on spaljuje sve oko sebe.

Neferet je bila upućena.

"On ne pali polje; on ga smrzava. Sparušene biljke samo izgledaju

sprženo. Zapravo su sledene", rekla je Neferet istim onim službenim, izjavnim tonom kojim se služila na nastavi.

"Nikad, nikad nisam vidjela bika da to radi."

Neferet je podigla obrvu prema Lindi.

"Zar on tebi zaista izgleda kao normalan bik?"

"Ne", prošaptala je Linda. Zatim se nakašljala da pročisti grlo i, s očitim nastojanjem da zvuči strogo, rekla Neferet: "Ispričavam se. Nije mi jasno što se to ovdje zbiva. Poznajemo li se mi? Izvolite?"

"Nema potrebe da budeš ni zbunjena ni zabrinuta. Ja sam Neferet, Nadsvećenica Kuće Noći u Tulsi, i svakako se nadam da mi možeš pomoći. Prije svega, kaži mi kada očekuješ povratak svoje majke." Neferet je sve to kazala susretljivim tonom, premda joj je kroz svijest strujao koloplet emocija: ljutnja, ozlojeđenost, kao i ljupki drhtaj straha.

"O, zato mi izgledate poznato. Moja kći Zoey ide u tu školu."

"Da, vrlo dobro poznajem Zoey." Neferet se vješto osmjehnula. "Što kažeš, kada ti se majka vraća?"

"Tek sutra. Imate li neku poruku za nju? I hoćete li da vam dam, eh, haljetak ili nešto slično tome?"

"Nemam poruku i ne treba mi haljetak." Neferet je skinula masku susretljivosti. Podigla je ruku i namotala nekoliko ticala Mraka iz sjenki oko sebe, te ih bacila na ljudsku ženu uz zapovijed: "Svežite je i izvedite do nas."

Kad Neferet nije osjetila ni tračka onog poznatog, bolnog zasijecanja kojim je inače plaćala danak za manipuliranje manje važnim nitima Mraka, uputila je osmijeh mamutskom biku i pognula glavu u znak zahvalnosti zbog usluge koju joj je pružio dok mu je prilazila.

Platit ćeš mi to naknadno, nesmiljena moja, protutnjalo joj je sviješću. Neferet je zadrhtala od iščekivanja.

Zatim joj je jadro vrištanje ljudske žene poremetilo razmišljanje, pa je izvela pokret rukom preko ramena i odsječno izdala zapovijed:

"I začepite joj usta! Ne očekujete valjda da trpim tu buku."

Lindini su vriskovi prestali jednako naglo kao što su počeli. Neferet je zakoračila u smrznutu lavandu koja je okruživala zvijer, zanemarujući studen na svojim bosim nogama i obnaženoj koži dok je hodala ravno do njegove silne glave i prelazila jednim prstom niz cijelu dužinu njegova roga, prije nego što se pognula i graciozno kleknula pred njega. Kad je ustala, uputila je smiješak u posvemašnje crnilo njegovih očiju i rekla: "Imam tvoju žrtvu."

Bik joj je načas pogledao preko ramena.

Nije ovo nikakav stari, moćni matrijarh. Ovo je bijedna kućanica čiji je život proždrla slabost.

"Istina, ali majka joj je Mudra žena Cherokeeja. Njezina krv kola žilama ove žene ovdje."

Razrijeđena.

"Hoće li poslužiti kao žrtva ili ne? Možeš li je iskoristiti za izradu mojeg Posrednika?"

Mogu, ali tvoj Posrednik bit će savršen tek onoliko koliko i tvoja žrtva, a ova je žena daleko od savršenstva.

"Ipak, hoćeš li mu podariti snagu kojoj mogu zapovijedati?"

Hoću.

"Onda želim da prihvatiš ovu žrtvu. Nemam namjeru čekati povratak majke ako mogu imati kćer, i to iste krvi, ovog trenutka."

Kako želiš, nesmiljena moja. Zamara me ovo. Ubij je brzo, da možemo prijeći na druge stvari.

Neferet ništa nije rekla. Samo se okrenula i prišla ljudskoj ženi. Bila je zaista jadna. Nije se ni opirala. Samo je nijemo jecala dok su joj ticala Mraka zasijecala crvene pruge po ustima i licu, kao i svuda po sapetome tijelu.

"Trebam oštrica. Smjesta." Neferet je ispružila ruku, a bol i studen smjesta su je ispunili u obliku dugog bodeža od opsidijana. Hitrim pokretom Neferet je prerezala Lindi grkljan. Vidjela je kako je žena razrogačila oči, a onda ih izokrenula u glavu, tako da su joj se vidjele samo bjeloočnice dok je životna krv istjecala iz nje.

Dohvatite je svu. Ne dajte da se i kap krvi prolije.

Na zapovijed bika, ticala Mraka zapalucala su svud po Lindi, prianjajući joj uz grlo i sve ostale dijelove tijela iz kojih je curila krv, i počele sisati. Dok ih je opčinjeno promatrala, Neferet je vidjela da svako pulsirajuće ticalo ima i nit koja se vraća biku i ponovno se stapa s njegovim tijelom, hraneći ga krvlju ljudske žene.

Bik je stenjao od naslade.

Kad je iscrpila ljudsku ženu toliko da je od nje ostala samo ljuštura, a bik je sav nabreknut bubrio od njezine smrti, Neferet se podala Mraku, do kraja i u cijelosti.

HEATH

"Idi mi na dugi, Neal!" Heath je zamahnuo rukom i bacio loptu prema hvataču u dresu Golden Hurricanea s imenom SWEENEY ispisanim masnim slovima na leđima.

Sweeney ju je ulovio, pa tintama i izmicanjima prošao kroz hrpu igrača u grimizno-bež dresovima Sveučilišta Oklahoma i izveo polaganje.

"To!" Heath je podigao šaku, smijući se i podvikujući. "Sweeney može muhi s leđa buhu uloviti!"

"Je li ti lijepo ovdje, Heath Luck?"

Kad je začuo glas Božice, Heath je spustio šaku kojom je mahao i pomalo se plaho osmijehnuo Nyx.

"Eh, da. Tu je super. Uvijek ima utakmica na kojima mogu voditi napad, izvrsni hvatači, sjajni navijači, a kad mi nogomet dojadi, tu je i ono jezero odmah niz ulicu. Krcato je ribom od koje bi se profi ribolovci rasplakali."

"A djevojke? Ne vidim profi navijačice, a ni ribolovke."

Heathu je osmijeh jenjao.

"Djevojke? Ne. Dobro. Imam svoju jedinu, a ona nije tu. Ti to znaš, Nyx."

"Samo provjeravam." Nyx se blistavo osmijehnula. "Bi li sjeo i kratko porazgovarao sa mnom?"

"Bih, naravno", rekao je Heath.

Nyx je mahnula rukom, i replike starinskog sveučilišnog stadiona je nestalo. Heath se odjednom zatekao kako stoji pred liticom golema kanjona, tako dubokog da je rijeka što je bučno pretjecala dnom djelovala poput najtanje srebrne niti. Sunce se dizalo nad greben povrh suprotne litice, stvarajući na nebu ljubičaste, ružičaste i modre šare prekrasnog novog dana.

Neka kretnja u zraku zapala je Heathu za oko, i primijetio je stotine, možda i tisuće iskričavih kuglica koje se kotrljaju u klanac. Učinilo mu se da neke od njih izgledaju kao električni biseri, druge kao kristalne kugle, a bilo ih je i u tako fluorescentnim bojama da su ga od njih zamalo zaboljele oči.

"Opa! Pa tu gore je fenomenalno!" Rukom si je zaštitio oči od sjaja.

"Kakve su ono stvarčice?"

"To su duhovi", rekla je Nyx.

"Stvarno? Utvare ljudi, takvo nešto?"

"Donekle. Uglavnom nešto poput tebe", rekla je Nyx s toplim osmijehom.

"Pa, to je baš čudno. Ja uopće ne izgledam tako. Izgledam kao ja."

"To je točno u ovom trenutku", rekla je Nyx.

Heath je promotrio svoje tijelo, čisto da se uvjeri kako je i dalje, je li, svoj.

Laknulo mu je kad je doista ugledao sebe, pa se opet okrenuo prema Božici.

"Da se priprelim na promjenu?"

"To ovisi isključivo o tebi", rekla je Nyx. "Kako bi se u tvom svijetu reklo: imam ponudu za tebe."

"Zakon! Kako je cool kad ti jedna božica daje ponudu!" rekao je Heath.

Nyx se namrštila na njega.

"Nisam mislila na osobnu ponudu, Heath."

"Oh. Ah. Pardon." Heath je osjetio kako mu se lice jako žari. Joj, stvarno je ispao debilan. "Nisam mislio ništa uvredljivo. Samo sam se šalio..." Zamucnuo je i ušutio, te dlanom prešao preko lica. Kad je opet pogledao u božicu, ona mu se suho smješkala. "Okej", počeo je ispočetka, pun olakšanja zato što ga nije opalila gromom ili nečim takvim. "Kakvu to ponudu imaš za mene?"

"Izvršno. Lijepo je znati da me pozorno slušaš. Moja ti je ponuda ovo: izbor."

Heath je trepnuo.

"Izbor? Između čega?"

"Jako mi je drago što pitaš", rekla je Nyx s najmanjim tračkom zadirkujućeg sarkazma u božanstvenom glasu. "Dat ću ti mogućnost izbora između triju budućnosti. Smiješ izabrati jednu od njih, ali prije nego što čuješ koje su to, znaj da kad se jednom odlučiš za put, ishod nije zadan, zadana je samo tvoja odluka. Ono što će se zatim zbiti prepušteno je slučaju i sudbini, kao i sposobnostima tvoje duše."

"Okej, mislim da mi je to jasno. Mogu nešto izabrati, al kad to izaberem, u biti sam prepušten sam sebi?"

"S mojim blagoslovom", dodala je.

Heath se široko osmjehnuo.

"Pa, nadam se."

Božica mu nije uzvratila osmijeh. Samo ga je pogledala ravno u oči, i vidio je da joj je zaigranost posve nestala s lica.

"Dajem ti blagoslov, ali samo ako pronadeš moj put. Ne mogu blagosloviti budućnost u kojoj bi izabrao Mrak."

"Zašto bih izabrao Mrak? To mi uopće nema smisla", rekao je Heath.

"Saslušaj me, sine, i razmotri mogućnosti koje ti pružam; tada će ti postati jasno."

"Okej", rekao je, ali u tonu njezina glasa bilo je nečega od čega mu se utroba stisnula.

"Prva mogućnost ti je da ostaneš ovdje, u ovome predjelu. Bit ćeš

zadovoljan, kao i dosad. Dovijeka ćeš se radovati s ostalom mojom razdraganom djecom."

"Biti zadovoljan ne znači biti sretan", polako je rekao Heath. "Ja sam sportaš, al to ne znači da sam glup."

"Jasno da ne znači", rekla je Božica. "Druga mogućnost: ispuniš prvotnu nakanu i iznova se rodiš. To može značiti da ćeš ostati ovdje i radovati se još puno stoljeće, ili čak dulje, ali jednoga ćeš dana skočiti s ove litice i vratiti se u smrtni predio, iznova rođen kao ljudsko biće koje će jednom opet naći svoju duhovnu družicu."

"Zoey!" Izgovorio je riječ koja mu je posve ispunjavala svijest, a kad je izrekao njezino ime, Heath se upitao zašto mu je tako dugo trebalo. Što mu je? Kako ju je mogao zaboraviti? Zašto nije...

Nyx mu je nježno dodirnula nadlakticu.

"Ne spočitavaj si to. Onaj Svijet lako može omamiti. Nisi istinski zaboravio svoju ljubav, nikad ne bi to mogao. Samo si dopustio djetetu u sebi da na neko vrijeme ovlada. Ono bi postupno preraslo u odraslu osobu, i ti bi se prisjetio Zoey i svoje ljubavi prema njoj. Pod normalnim okolnostima, tako to obično i biva. Samo, današnji svijet nije normalan, a nisu ni tvoje okolnosti. Zato ću zamoliti dijete u tebi da odraste malčice brže, ako tako odlučiš."

"Ako to ima veze sa Zo, onda pristajem."

"Onda me saslušaj, Heath Luck. Moći ćeš opet naći svoju Zoey odlučiš li se iznova roditi kao ljudsko biće; to ti ja obećavam. Predodređeno je da ti i ona budete zajedno, bilo kao vampyrica i partner, ili vampyrica i priležnik. Do toga će doći, i svojom odlukom možeš postići da se to dogodi već u ovom životnom vijeku."

"Onda odlučujem..."

Podigla je ruku i ušutkala ga.

"Na izbor ti je dana i treća mogućnost. Dok ti ovo govorim, smrtni svijet prolazi promjene i preinake odnosa u sebi. Silna sjenka Mraka u liku bijeloga bika stekla je neočekivano uporište. Dobro i zlo zbog toga više nisu u ravnoteži."

"Dobro, zar ne možeš samo ispaliti nekakvu zraku da to središ?"

"Mogla bih, da nisam svoju djecu obdarila slobodnom voljom."

"Znaš, škvadra kojiput bude glupa, pa joj treba nacrtat šta da radi", rekao je Heath.

Lice Nyx ostalo je ozbiljno, ali tamne su joj se oči zaiskrile.

"Počnem li oduzimati slobodnu volju i upravljati odlukama svojih sinova i kćeri, gdje bi tome bio kraj? Ne bih li postala puki lutkar, a moja djeca marionete?"

Heath je uzdahnuo.

"Imaš pravo, valjda. Hoću reći, ti si božica i sve to, tako da sam prilično siguran da znaš o čemu govoriš, ali stvarno mi se čini da bi tako bilo lakše."

"Lakše je rijetko kad i bolje", rekla je.

"Da, znam. I to je koma", rekao je Heath. "Dobro, koja mi je treća mogućnost? Ti mi to nastojiš reći da ona ima neke veze s dobrom i zlom?"

"Upravo tako. Neferet je postala besmrtnica, stvorenje Mraka. Noćas je sklopila savez s najčišćim zlom koje se može ukazati u smrtnome predjelu, s bijelim bikom."

"Znam za njega. Vidio sam kako nas nešto takvo spopada u razdoblju odmah nakon što sam poginuo."

Nyx je kimnula.

"Da, bijelog su bika probudile promjene odnosa dobra i zla u smrtnome svijetu. Eonima on nije koračao između predjela ovako kao danas." Heatha je potreslo kad je opazio kako je Božica zadrhtala.

"Što je bilo? Što se događa tamo dolje?"

"Neferet upravo na dar dobiva Posrednika, prazno, Golemu slično stvorenje, koje Mrak stvara od užasnog žrtvovanja, pohote, pohlepe, mržnje i boli, i kojim ona može u cijelosti upravljati. To će joj biti odsudno oružje, ili bi barem ona željela da bude. Da je podastrla savršeniju žrtvu, Posrednik bi bio savršeno oružje Mraka, ali postoji mana u njegovu stvaranju, što otvara prostor za tvoju mogućnost, Heath."

"Ne kužim", rekao je Heath.

"Posrednik bi trebao biti automat lišen duše, ali kako je žrtvovanje kojim je njegovo stvaranje nahranjeno pošlo po krivu, omogućeno mi je da ga dotaknem."

"Ono, kao da ima Ahilovu petu?"

"Da, pomalo slično tome. Izabereš li ovu mogućnost, iskoristit ću manu u stvaranju stvorenja, i putem te slabe točke usaditi tvoju dušu u inače praznog Posrednika."

Heath je trepnuo, nastojeći pojmiti pune razmjere toga što mu Božica govori.

"Hoću li znati da sam ja ja?"

"Znat ćeš samo ono što znaju sve iznova rođene duše, tek najčišću suštinu sebe. Ona nikad ne izblijedi, ma koliko da se životnih krugova prođe."

Nyx je zastala, pa sa smiješkom dodala: "I, naravno, odlučiš li se za to, poznavat ćeš i ljubav. Ni ona nikad ne izblijedi. Samo se zna potisnuti, ili promašiti, ili staviti na stranu kako bi joj se vratilo u sljedećem krugu."

"Čekaj, samo malo. To stvorenje je u Zoeynu svijetu? Upravo sada?"

"Noćas ga se stvara u Zoeynu suvremenom svijetu, da."

"A stvara ga Neferet, Zoyna neprijateljica?"

"Da."

"Znači, Neferet misli iskoristiti tog tipa protiv moje Zo?" Heath se sada potpuno rasrdio.

"Sasvim sam sigurna da to namjerava", rekla je Nyx.

"Ha", frknuo je. "Ako ja budem u njemu, nek slobodno pokuša, al neće daleko dospjeti."

"Prije konačne odluke moraš shvatiti ovo: nećeš znati za sebe. Heatha više neće biti. Preostat će samo tvoja suština, ne i tvoja sjećanja. A obitavat ćeš u biću stvorenom da uništi onu koju najviše voliš. Postoji velika mogućnost da poklekneš i pokoriš se Mraku."

"Nyx, da se zadržimo na bitnom: treba li mene Zo?"

"Treba te", rekla je Božica.

"Onda izabirem treću mogućnost. Želim da me staviš u Posrednika", rekao je Heath.

Nyx mu se blistavo osmjehnula.

"Ponosim se tobom, sine. Znaj da se vraćaš u suvremeni svijet s mojim vrlo posebnim blagoslovom."

Iz zraka nad sobom Božica je izvukla jednu nit nečega što je Heathu izgledalo kao svjetlucava nit srebra, tako blistava i sjajna i lijepa da se zgranuo. Izvela je krug prstima, a nit je prerasla u kružnicu veličine kovanice što se ljeska i presijava pravadnom, posebnom svjetlošću, poput mjesečeva kamena obasjanog iznutra.

"Pa ovo je baš totalno cool! Što je to?"

"Najdrevnija magika. Rijetko se zatječe u suvremenom svijetu; ne podnosi dobro civilizaciju. Ali drevna je magika bijelog bika stvorila Posrednika, pa je primjereno da se u njemu nađe i moja davnašnja magika."

Kad je Nyx nastavila govoriti, glas joj je poprimio pjevni ton koji kao da se pomiješao s ljepotom kružnice i upotpunio je.

Prozor unutar duše sada ću stvoriti za te

Svjetlost i Magiku poslat da stalno te prate

Snagu dat, i hrabrost da se dobro izabere

Čak i dok grozotnim glasom

Mrak se na te dere

Znaj da te odozgo neprestano prati moj zor

I da zasvagda, zasvagda ljubav je odgovor!

Božica je bacila sjajnu kružnicu na njega, a ona je ispunila Heathov vid, zaslijepivši ga magičkom svjetlošću tako da je zateturao unatraske i osjetio kako se spotiče preko ruba litice, i onda propada, propada...

Dvadeset šesto poglavlje

NEFERET

Cijelo ju je tijelo boljelo, ali Neferet to nije smetalo. Istini za volju, uživala je u boli. Duboko je udahнула, automatski privlačeći sebi preostatke moći bijelog bika što su gmizali po sjenkama što su se stvarale pri prvom svjetlu praskozorja. Mrak ju je osnažio. Neferet nije hajala za krv što joj prekriva kožu. Ustala je.

Bik ju je ostavio na terasi njezina penthousea. Nije zatekla Kalonu u stanu. Ali to joj nije bilo naročito bitno. Nije ga više željela, jer nakon ovoga noćas neće joj više trebati.

Neferet se okrenula na sjever, u smjeru povezanom s elementom zemljom. Podigla je ruke i počela proplitati prste po zraku, iščešljavajući iz njega nevidljive, moćne, davnašnje niti magike i Mraka. Zatim je Neferet, glasom lišenim svake emocije, počela izgovarati zazivanje kojemu ju je poučio bik.

Rođen si iz zemlje, krvi

Glas je moj za tebe prvi

Mračni savez moć ti daje

Dokle god tvoj život traje;

Riječ je bika noćas čista

Svagda, svagda Mračom blista!

Tsi Sgili je bacila na tlo pakleni preplet Mraka koji joj se sjatio oko šaka. Udario je o kameniti pod terase i silovito se uzdigao u obliku stupa, uskomešanog, izopačenog, promjenjivog...

Neferet je opčinjeno promatrala kako Posrednik poprima oblik, kako mu se tijelo sazda od stupa blještavila koji ju je tako podsjetio na biserne odbleske kratke dlake bijelog bika. Napokon je zastao pred njom, i on je stajao pred njom. Neferet je u čudu odmahнула glavom.

Bio je predivan mladi muškarac, izuzetan ljepotan. Visok, snažan i savršeno oblikovan. Prosječna osoba u njemu ne bi primijetila ni tračak Mraka. Moćne mu je mišiće prekrivala glatka koža bez ijedne mane. Kosa mu je bila duga i gusta, plava kao ljetno žito. Crte lica bile su mu savršene, krinka mu je bila besprijeekorna.

"Klekni preda mnom, i obdarit ću te imenom."

Posrednik ju je smjesta poslušao i spustio se na jedno koljeno pred njom. Neferet se osmjehnula i položila krvlju umrljanu šaku na svilenkastoplavu kosu njegova tjemena.

"Dajem ti ime Aurox, prema bikovima iz davnine."

"Da, gospodarice. Ja sam Aurox", kazao je Posrednik.

Neferet se počela smijati i smijati i smijati, ne mareći za to što joj se u glasu osjeća histerija i ludilo, ne mareći za to što ostavlja Auroxa da kleči na kamenu krova i iščekuje njezinu iduću zapovijed, ne mareći čak ni za to što je Posrednik, dok ona odlazi od njega, promatra očima što se ljeskaju i presijavaju od pradavne, posebne svjetlosti, poput mjesečevih kamenova obasjanih iznutra...

ZOEY

"A da, znam da mu je Nyx oprostila i pretvorila ga u dečka. Uvjetno rečeno u dečka, jer ne znam za tebe, ali ja ne poznajem nijednog drugog dečka koji se preko dana pretvara u pticu." Stark je zvučao krajnje umorno, ali ne dotle krajnje umorno da bi se prestao zabrinjavati.

"To mu je posljedica svih onih zlodjela iz prošlosti", rekla sam Starku i privila se uz njega, nastojeći zanemariti poster Jessice Albe na zidu. Stark i ja preuzeli smo Dallasovu sobu u tunelima ispod depoa. Ja sam je malo raščistila elementima, a svi zajedno obavili smo poprilično mnogo dobrog starog pospremanja. Još je dosta posla bilo pred nama, ali prostor je sada barem bio nastanjiv, a uz to i Zona Bez Neferet.

"Točno, ali još mi je čudno da je on do maloprije bio najdraži Kalonin sin, a i nazovigavran", dodao je Stark.

"Hej, nije da se ne slažem s tobom. I meni je to čudno, ali imam povjerenja u Stevie Rae, a ona ga voli." Namrštila sam se, na što se Stark osmjehnuo. "Voljela ga je i prije nego što se riješio onog kljuna i perja. Pobogu, iju. Moram je natjerat da mi ispriča cijelu priču." Zastala sam i zamislila se. "Baš me zanima rade li oni nešto konkretno u ovom trenutku."

"Ne baš. Upravo je svanulo. Postao je ptica. Hej, Stevie Rae je rekla da će ga smjestiti u krletku, je 1 tako?"

Udarila sam ga.

"Nije rekla ništa slično i ti to dobro znaš!"

"Meni bi to imalo smisla." Stark je široko zijevnuo. "Ali što god da ona radi s njim, morat ćeš se strpjeti dok sunce ne zađe da ti ispriča o tome."

"Prošlo ti je vrijeme za krevetac, dječaćiću?" upitala sam ga s jednakim širokim osmijehom.

"Dječaćiću? Kaj ti to mene kuriš, curica?"

"Kurim?" Zahihotala sam se. "Da, jasna stvar. Hihhi!"

"Dojdi sim, ženska!"

Stark me počeo luđački škakljati, a ja sam mu pokušala uzvratiti cupkanjem dlačica na podlakticama. Ciktao je (kao curica), a onda se sve zajedno pretvorilo u hrvački dvoboj u kojem me on, nekako, na kraju uspio priklještitu u tuš.

"Predaješ se?" upitao me Stark. Jednom mi je rukom obujmio oba zapešća i podigao mi ruke iznad glave, škakljajući mi uho dahtanjem izbliza.

"Nema šanse; ne možeš ti meni ništa." Nastavila sam se (uzaludno) boriti. Okej, dobro, priznajem da mu se nisam naročito jako odupirala. Mislim ono, pritisnuo se uz mene i nimalo me nije boljelo, kao da bi mi Stark ikad radio išta bolno, i bio mi je super seksi, i voljela sam ga. "Da znaš, ja ti popuštam. Trebala bih samo prizvati svoje megacool elementalne moći pa da ti razvalim tu zgodnu guzicu."

"Zgodnu, a? Tebi je moja guzica zgodna?"

"Možda", kazala sam mu, susprežući osmijeh. "Al to ne znači da neću pozvati elemente da ti je razvale."

"Dobro, onda bi bilo bolje da ti nađemo neki pametniji posao za ta usta", rekao je.

Kad me počeo ljubiti, pomislila sam kako je čudno i u isti mah čudesno što mi nešto tako jednostavno poput običnog poljupca može donijeti toliko osjećaja. Usne su mu bile meke na mojima, u fantastičnom kontrastu s njegovim tvrdim tijelom. Dok me samo ljubio i ljubio, prestala sam razmišljati o tome kako je to čudesno, jer mi je prekinuo sva razmišljanja. Još sam samo mogla osjećati: njegovo tijelo, moje tijelo, našu nasladu.

I tako nisam zapravo uopće razmišljala o činjenici da mi on i dalje drži ruke za zapešća, priklještene iznad moje glave. Nisam razmišljala ni o tome što je slobodnu ruku zavukao u ekstraveliku Supermanovu majicu koja mi je služila kao pidžama. Nisam razmišljala čak ni o tome što je zatim tom rukom prešao ispod majice do vrha mojih gaćica. Počela sam razmišljati tek kad mu se poljubac promijenio. Iz nježnog je prerastao u grub. Pregrub. Bilo je kao da je odjednom počeo gladovati, a ja sam obrok koji će mu okončati glad.

Pokušala sam izvući zapešća iz njegova stiska, ali ruke su mu bile prejake.

Okrenula sam glavu, a njegove su usne vruće prešle s mojih usana niz moj vrat. Nastojala sam pribrati misli, nastojala sam shvatiti što me to tako zasmetalo, kad me ugrizao. Grubo.

Taj ugriz nije bio kao prije, kao na Skyeu, kad nam je bilo prvi put. Tada nam je to bilo nešto zajedničko. Nešto što smo oboje htjeli. Ovaj put, Stark je prema meni bio grub i posesivan, i nipošto se nije radilo ni o čemu što bi nam bilo zajedničko.

"Joj!" Trznula sam zapešćima i uspjela izvući jednu ruku iz njegova stiska. Njome sam mu odgurnula rame. "Stark, to me zaboljelo."

Prostenjao je i počeo se trljati preponama o mene, kao da nisam ništa rekla, niti sam ga odgurnula. Opet sam osjetila njegove zube na svojoj koži, i ovaj put sam se proderala i počela ga jače odgurivati od sebe i osjećajima i tijelom, unoseći u njih hrpetinu poruka u stilu:

Ozbiljno ti kažem! Boli me!

Oslonio se na laktove i pogledao me u oči. U trenutku koji je potrajao manje od sekunde u njegovim sam očima opazila nešto od čega mi je sama duša zadrhtala. Trgnula sam se unatrag, Stark je trepnuo i uputio mi krajnje upitan pogled koji je prerastao u šokiranost. Smjesta mi je pustio zapešće.

"Sranje! Strašno mi je žao, Zoey. Isuse, oprosti! Jesam te povrijedio?"

Pomalo grozničavo mi je počeo prepipavati tijelo, a ja sam mu odbijala ruke od sebe, mršteći se.

"Kako to misliš, jesi li me povrijedio? Koji ti je vrag došao? Znaš kako si pregrub bio?"

Stark je prešao dlanom preko lica.

"Nisam shvatio, ne znam zašto..." Naglo se prekinuo, duboko udahnuo i krenuo ispočetka. "Oprosti mi. Nisam znao da sam te povrijedio."

"Ugrizao si me."

Opet si je protrljao lice.

"A znam, tada mi se učinilo da bi to bilo baš zgodno."

"Zaboljelo me." Protrljala sam si vrat.

"Daj da vidim."

Odmaknula sam ruku i on mi je pregledao vrat.

"Malo ti je crveno, to je sve." Prignuo se i krajnje nježno me poljubio po bolnome mjestu, te rekao: "Hej, stvarno nisam mislio da sam te tako jako ugrizao. Ozbiljno, Z."

"Ozbiljno, Stark, jesi. I nisi mi htio pustiti zapešća kad sam ti rekla da me pustiš."

Stark je polagano izdahnuo.

"Okej, dobro, pripazit ću da se to ne ponovi. Ma samo je stvar u tome da te tako jako želim, i da me tako jako pališ..."

Zastao je, pa sam dovršila rečenicu umjesto njega:

"Da više ne znaš što radiš? Koji ti je vrag?"

"Ne! Nije u tome stvar. Zoey, pa ne misliš valjda da je u tome stvar. Ja sam tvoj Ratnik, tvoj Čuvar, posao mi je da te štitim od svakoga tko bi te mogao povrijediti."

"To uključuje i tebe?" priupitala sam ga.

Pogledao me u oči i nastavio gledati. U njegovim sam poznatim očima vidjela zbunjenost i tugu i ljubav, veliku ljubav.

"To uključuje i mene. Zar zaista misliš da bih te stvarno mogao povrijediti?"

Uzdahnula sam. Koji mi je vrag došao da toliko kompliciram? Dobro, malo se zanio, primio me za zapešća, ugrizao me i nije skočio istog trenutka kad sam mu pokazala do koje bi visine trebao. On je muško. Kako glasi ona stara izreka? *Ako služi za vožnje, ili ima mošnje, stvarat će ti grožnje.*

"Zoey, stvarno, nikad ne bih dopustio da budeš povrijeđena. Zavjetovao sam ti se, a k tome te i volim i..."

"Okej, ššš." Pritisnula sam mu usne prstom da zašuti. "Ma da, stvarno mislim da ti ne bi dopustio da me išta povrijedi. Umoran si. Svanulo je. Dan nam je bio sulud. Daj da samo idemo spavati i lijepo se dogovorimo da se više nećemo gristi."

"Sasvim se slažem s tim." Stark je raširio ruke. "Hoćeš mi doći?"

Kimnula sam glavom i privila se uz njega kao majmunče. Dodir mu je bio kao i inače: snažan i siguran, ali vrlo, vrlo nježan.

"Imam problema sa spavanjem", rekao je nevoljko nakon što me poljubio u tjeme.

"Znam da ih imaš, spavam s tobom cijelo vrijeme. To mi je dosta očito." Poljubila sam ga u rame.

"Ovaj put me nećeš zamoliti da krenem na terapiju s Dragonom Lankfordom?"

"On je ostao. Nije otišao s nama iz Kuće Noći", rekla sam.

"Kao i svi ostali profesori. Lenobia je ostala, a znaš da nas ona stopostotno podržava."

"Da, ali ona ne može ostaviti one konje, a nema šanse da njih smjestimo tu dolje", rekla sam. "A Dragon se ionako promijenio. Nije mi više kao prije. Nije htio oprostiti Rephaimu, čak i nakon što mu je Nyx u biti kazala da bi trebao."

Osjetila sam kako Stark kima.

"To je bilo loše. Ali, znaš, ni ja ne bih mogao oprostiti nekom da je ubio tebe."

"To bi bilo kao da ja oprostim Kaloni za Heathu", tiho sam mu rekla.

Stark me čvršće privio uza se.

"Bi li ti to mogla?"

"Ne znam. Iskreno ti kažem, ne znam..." Ušutjela sam u nedoumici.

Blago me bubnuo.

"Samo ti daj. Meni možeš reći."

Ispreplela sam prste kroz njegove i rekla:

"Na Onom Svijetu, dok si ti bio, eh, mrtav", jedva sam mogla izgovoriti tu riječ, pa sam brže-bolje nastavila, "došla je Nyx."

"Da, to si mi kazala. Ona je natjerala Kalonu da plati danak života zato što je ubio Heatha, i oživi me."

"Dobro, samo što ti nisam rekla da je Kalona postao izuzetno emocionalan kad se našao pred Nyx. Pitao ju je hoće li mu ikada oprostiti."

"A što mu je Božica na to rekla?"

"Kazala mu je da je ponovno pita bude li ikada opet vrijedan njezina oprosta. Da ti pravo kažem, Nyx je zvučala jako slično kao večeras dok je razgovarala s Neferet."

Stark je frknuo.

"Što nije dobar znak ni za Neferet ni za Kalonu."

"Da, to sigurno. Uglavnom, htjela sam ti reći to da, je li, nije da se pravim da sam neka božica ni išta slično, al moj odgovor o opraštanju Kaloni uvelike je sličan onome koji je Nyx dala njemu i Neferet. Mislim da je stvarni oprost dar koji netko treba zaslužiti, pa se ne moram ni brinuti oko toga da će me Kalona zamoliti za oprost sve dok ne bude vrijedan toga da mu to uopće padne na pamet, a baš ne vidim da će do toga doći."

"Samo, on je noćas Rephaimu dao slobodu." Čula sam mu suprotstavljene emocije u glasu. Shvaćala sam ih. Gajila sam takve i sama.

"Razmišljala sam o tome, i jedini zaključak koji mi pada na pamet je da će Kalona imati nekakve koristi od oslobađanja Rephaima", rekla sam.

"Što znači da moramo držati Rephaima na oku", rekao je Stark.

"Spomenut ćeš to Stevie Rae?"

"Hoću, ali ona ga voli", rekla sam.

Opet je kimnuo.

"A kad nekoga voliš, onda tu osobu ne vidiš uvijek realistično."

Odmaknula sam se tek toliko da mu uputim Jedan Onakav Pogled.

"Ti to kažeš iz iskustva?"

"Ne, ne, ne", brzo je rekao, uputivši mi umoran, ali frajerski osmijeh. "Ne iz iskustva, samo iz opažanja." Stark me blago privukao sebi, pa sam se opet privila uz njega. "Hajde da napokon ubijemo oko. Daj si više tu žensku glavu na vanjkuš metni, da počinut morem."

"Okej, sad mi zbilja zvučiš jezivo ko Seoras." Pogledala sam u Starka i odmahнула glavom. "Ako još počneš puštat onakvu bijelu kozju bradicu kao on, dobit ćeš otkaz."

Stark si je jednom rukom protrljao bradu, kao da razmišlja o tome.

"Ne možeš mi dati otkaz. Potpisao sam doživotni ugovor."

"Prestat ću se ljubiti s tobom."

"Bradu na meni ne buš vidla, puca."

Široko se osmjehnuo. Osmjehnula sam se i ja njemu, pomislivši koliko mi je drago što je "potpisao doživotni ugovor", i koliko se nadam da to znači da će on svoj "posao" obavljati još jako, jako dugo.

"Hej, što kažeš na ovo: ti zaspri prvi, a ja ću još malo ostati budna?"

Poduhvatila sam mu obraz. "Noćas ću ja čuvati Čuvara."

"Hvala ti", rekao mi je daleko ozbiljnijim tonom nego što sam očekivala.

"Volim te, Zoey Redbird."

"Volim i ja tebe, James Stark."

Stark je okrenuo glavu i poljubio me posred dlana, u istančane tetovaže koje mi je Božica tu smjestila. Kad je sklopio oči i tijelo mu se počelo opuštati, nastavila sam mu milovati gustu smeđu kosu, upitavši se načas kada će, i hoće li, Nyx dopuniti moje nevjerojatne tetovaže. Podarila mi je Biljege, pa ih oduzela, prijatelji su mi, barem, rekli da su nestale dok mi je duša bila na Onom Svijetu, pa mi ih opet vratila nakon što sam opet došla sebi. Možda je sada s tim gotovo, možda više ne dobijem nijedan. Nastojala sam odrediti je li to dobro ili loše kad sam osjetila da su mi kapci tako otežali da ih više ne mogu držati otvorenima. Odlučila sam ih sklopiti, samo nakratko. Stark je dotad već definitivno zaspao, pa možda od toga neće biti nikakve štete...

Snovi su tako čudni. Sanjala sam da letim kao Superman, znate ono, ruku ispruženih pred sebe da mogu, recimo, upravljati letom, a naslovna glazba iz fora starih filmova o Supermanu, onih s fenomenalnim Christopherom Reeveom, svirala mi je u glavi kada se sve promijenilo.

Naslovna se tema promijenila u glas moje mame.

"Mrtva sam!" rekla je.

Smjesta joj je odgovorio glas Nyx.

"Da, Linda, mrtva si."

Želudac mi se stisnuo. To je san. To je samo jako ružan san!

Spusti pogled, dijete moje. Važno je da posvjedočiš ovome. Kad mi je glas Božice šaptom prošao kroz svijest, znala sam da je stvarnost procurila u Predio Snova.

Nisam to htjela. Stvarno, stvarno nisam to htjela, ali spustila sam pogled.

Poda mnom se nalazilo ono što sam doživljavala kao ulaz u Predio Nyx. Tu je bila ona golema crnina u koju sam skočila kako bi mi se duh vratio u tijelo. Tu je bio i onaj luk od isklesanog kamena na tvrdo utabanoj zemlji, a s druge strane luka protezao se magički lug Nyx, počev od eteričnog drveta za vješanje koje je poboljšani pandan onoga za koje smo Stark i ja privezali snove koje gajimo jedno prema drugome onoga predivnog dana na otoku Skye.

A odmah s druge strane lučnog ulaza na Onaj Svijet stajala je moja mama, okrenuta prema Nyx.

"Mama!" pozvala sam je, ali ni Božica ni moja mama nisu reagirale na moj glas.

Šutke svjedoči, dijete moje.

I tako sam samo ostala lebdjeti nad njima i promatrati ih, dok su mi se suze bešumno slijevale niz lice.

Moja je mama zurila u Božicu. Napokon je sitnim, ustrašenim glasom rekla:

"Znači, Bog je žensko, ili sam ja to zbog svojih grijeha završila u paklu?"

Nyx se osmjehnula.

"Ovdje se ne zabrinjavamo zbog grijeha iz prošlosti. Ovdje, u mojemu Onom Svijetu, stalo nam je samo do tvojeg duha i one suštine koju on odluči sa sobom ponijeti: Svjetla ili Mraka. Zaista, to je posve jednostavno."

Mama si je načas zagrizla usnicu, a onda rekla:

"A koju moj nosi, Svjetlo ili Mrak?"

Osmijeh na licu Nyx nije jenjao.

"To ti reci meni, Linda. Koju si izabrala?"

Srce mi se stisnulo kad sam vidjela da mi se mama rasplakala.

"Sve donedavno, mislim da sam prije bila na onoj lošoj strani."

"Vrlo je velika razlika između one koja je slaba i one koja je zla", rekla je Nyx.

Mama je kimnula.

"Ja sam bila slaba. Nisam htjela biti takva. Samo što mi je život bio kao gruda snijega koja se kotrlja niz planinsku padinu, i pretvorio se u lavinu iz koje se nisam više znala izvući. Ali počela sam se truditi tu, pri kraju. Zato sam bila u majčinoj kući. Upravo sam odlučila opet primiti uzde svog života, i opet se zbližiti sa svojom kćeri Zoey. Ona je..." Mama je ušutjela. Razrogačila je oči od shvaćanja. "Pa ti si Nyx, Zoeyna Božica!"

"Jesam, doista."

"Oh! Znači, Zoey će jednoga dana također biti tu?"

Čvrsto sam se obujmila rukama.

Voljela me. Mama me stvarno voljela.

"Hoće, premda se nadam da do toga neće doći još mnogo, mnogo godina."

Pomalo plaho, mama ju je upitala:

"Smijem li ući i pričekati je?"

"Smiješ." Nyx je raširila ruke prema njoj i izjavila: "Dobrodošla na Onaj Svijet, Linda Redbird. Ostavi bol i kajanje i žaljenje za sobom, i sa sobom ponesi ljubav. Svagda ljubav."

I onda su moja mama i Nyx nestale u blistavom bljesku svjetlosti. Probudila sam se, i otkrila da ležim na rubu kreveta, i da su mi ruke obavijene oko tijela, i da lijem suze.

Stark se smjesta prenuo iz sna.

"Što je bilo?" Pomaknuo se do mene i privukao me u zagrljaj.

"M-moja mama. M-mrtva je", rekla sam mu kroz jecaje. "S-stvarno me voljela."

"Naravno da te voljela, Z, naravno da te voljela."

Sklopila sam oči i pustila da me Stark tješi, dok su bol i kajanje i žaljenje suzama izlazile iz mene, sve dok mi nije preostala samo ljubav. Svagda ljubav.

Preveo s engleskoga Vladimir Cvetković Sever

Fotografija na naslovnici Herman Estevez

KRAJ

Osmo Knjige

Zasad...

Potkraj 2011. stiže:

Predodređena